

Người Yêu Kẹo Ngọt

Contents

Người Yêu Kẹo Ngọt	1
1. Chương 1: Mama Mia! Đừng Ăn Nữa 1	1
2. Chương 2: Ông Trời Oi, Đừng Để Anh Ấy Tan Chảy 1	14
3. Chương 3: Ông Trời Oi, Rốt Cuộc Chuyện Gì Đang Xảy Ra 1	31
4. Chương 4: Xin Lỗi, Mùi Vị Của Anh Thật Ngon 1	43
5. Chương 5: Đồ Ngốc, Thì Không Coa Ai Yêu Sao?	55
6. Chương 6	66
7. Chương 7: Phần Thưởng Cuối, Tôi Nhìn Thấy Thượng Đế	72
8. Chương 8: Món Quà Ngọt Ngào, Thật Đáng Sợ	81
9. Chương 9: Kết Quả, Ngọt Ngào Thật Đáng Sợ	88
10. Chương 10: Đồ Ngốc, Tủ Lạnh Không Phải Vạn Năng	97

Người Yêu Kẹo Ngọt

Giới thiệu

Đậu Giáng, biệt danh “Đậu Tương đội sổ nghìn năm” là một cô gái hậu đậu, có thể gọi là “thiếu năn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-keo-ngot>

1. Chương 1: Mama Mia! Đừng Ăn Nữa 1

Sau khi vội vàng quay về nhà, tôi nóng lòng chui tọt vào căn phòng ngủ màu hồng của tôi, đặt “Công chúa Feodora” vào trong một chiếc hộp đựng trang sức nhỏ, nhẹ nhàng đặt nó lên chiếc gối mềm mại. Tôi nằm sấp ở trước gối, dùng đôi tay mũm mĩm chống dưới cằm, nghiêng đầu khe khẽ hỏi: “Tiểu công chúa, có thật là người có thể mang lại hạnh phúc cho ta không?” Sau khi tôi hỏi, dường như tôi có thể cảm thấy viên kẹo ở trước mắt truyền cho tôi một sức mạnh tự tin.

Trên chiếc giường có tính đàn hồi tôi nhảy dựng lên, cẩn thận cầm “Công chúa Feodora” lên, đặt ngay ngắn

trên chiếc bàn học nằm bên cạnh. Được! Chúng ta sẽ cùng xem hạnh phúc của tôi đang ở đâu. Nhưng, bắt đầu tìm ở đâu bây giờ? Nếu muốn kiếm tìm hạnh phúc thì ít nhất cũng phải có mục tiêu chứ, nhưng mục tiêu đó biết tìm ở đâu bây giờ? Tôi nhíu mày lại suy nghĩ. Tôi quen biết rất ít bạn nam, hơn nữa đứa con gái vừa béo vừa ngốc như tôi làm sao có thể khiến người ta thích tôi được chứ. Tôi lẩm nhẩm trong miệng, buồn bã nhìn chiếc hộp nhỏ đáng yêu nằm trên bàn học. Đúng rồi! Sao tôi lại quên mất một thứ nhỉ? Minh đúng là ngốc thật. Tôi vỗ vào đầu, cười ha hả, tôi móc từ trong túi quần ra tờ giấy ghi kết quả học tập đã bị tôi vo thành một cục, rồi mở nó ra.

Nhìn bảng kết quả học tập đã đem lại ình bao sự nhục nhã, tôi cố xoa dịu cảm giác sợ hãi đang lan toả trong lòng, dán chặt mắt nhìn vào cái tên xếp ở vị trí cuối cùng, tôi hậm hực nghiêng răng nghiêng lợi: Hừ, chính nó đã đem lại nỗi ô nhục ình, mình sẽ tìm hạnh của mình từ chính nó!

Hèm, xem nào, từ cuối nhìn lên trên. Người xếp ở vị trí cuối cùng đương nhiên là tên tôi, người xếp vị trí thứ hai từ dưới lên lại là một cái tên tôi đã vô cùng quen thuộc, Lý Băng Thụy. Tại sao lại nói đó là một cái tên rất quen thuộc với tôi, đương nhiên không chỉ là vì tôi và cậu ta là hai người luôn đứng ở vị trí thấp nhất trong bảng xếp hạng thành tích! Lý Băng Thụy cũng có thể coi là bạn thanh mai trúc mã của tôi. Tôi chịu không nổi nghiêng đầu nhìn về phía chiếc tủ trên đầu giường, ở bên trên có đặt một bức ảnh của tôi và cậu ta. Trong bức ảnh Lý Băng Thụy mang một gương mặt vô cùng đẹp trai, có một làn da ngăm ngăm màu sôcôla khoẻ khoắn, đôi mày đen nhánh cong vút, đôi mắt ở bên dưới trông như viên đá quý màu đen sáng bóng, lúc nào cũng sáng lên lấp lánh. Trong bức ảnh, mái tóc ngắn đen thẫm của cậu ta trông rất lộn xộn, y hệt như một tổ chim, nếu như người khác mà mang kiểu tóc như vậy thì trông sẽ rất mắc cười, nhưng khi Lý Băng Thụy để kiểu tóc này, trông nó lại rất hợp với khuôn mặt thanh tú của cậu ta, lại còn tạo ra một phong cách rất đặc biệt.

Nói tóm lại, cái anh bạn thanh mai trúc mã này của tôi là một người rất đẹp trai, thêm vào đó tính tình cậu ta cũng rất hoạt bát, ở trường học là một người vô cùng nổi tiếng... Cái gì? Người nói ta mang kẹo cho cậu ta ăn sao? Chuyện gì vậy đột nhiên lại cảm thấy lạnh buốt? Tôi xoa xoa cánh tay chui vào chiếc chăn ấm áp.

Mặc dù vậy, kể từ khi biết suy nghĩ, trong kí ức của tôi luôn có hình ảnh một người dẫn tôi trèo lên chiếc tủ cao cao, ăn trộm bánh ngọt hảo hạng. Cuối cùng cũng lại là cái người đó đứng lên trước tôi, để chịu sự chửi mắng của người lớn. Nhưng kể từ ngày cậu ta không gọi tôi là ‘Tiểu Đậu Đậu’ nữa mà đổi thành ‘Bà xã Đậu Đậu’, tôi biết là mình tuyệt đối không thể coi cái anh chàng không có nghĩa khí đó là người yêu của tôi được. Cái tên đáng ghét đó dám nhẫn tâm đem tình bạn thanh mai trúc mã đẹp đẽ của tôi và hắt hủi làm bìa đỡ đạn! Có nhầm lẫn không vậy? Giúp cậu ngăn lại đám fan cuồng suốt ngày quỳ mọp dưới đống quần cậu ta, rồi suốt ngày chỉ biết hét lên ‘Lý Băng Thụy, em yêu anh’ sao. Cứ nghĩ đến cảnh không biết tôi sẽ nhận được bao nhiêu ánh mắt ghen ghét dè bỉu, là tôi lại chu mỏ lên, chau mày suy nghĩ. Một trong những lí do khiến tôi hay bị ức hiếp ở trường chắc chắn là vì cậu ta! Còn nói là sẽ bảo vệ cho tôi! Hèm! Đồ thối tha!

Thôi bỏ đi, không được nghĩ đến anh ta nữa, nếu không không biết sẽ làm chết bao nhiêu neuron thần kinh của tôi nữa. Tôi lại chăm chú xem. Lần theo từng cái tên trong bảng xếp hạng thành tích, một loạt những cái tên kì lạ đập vào mắt tôi. Ồ, đây là ai nhỉ? Còn cái này nữa? Woa, sao cái tên nào mình cũng thấy lạ thế này nhỉ, những người này là ai nhỉ? Lẽ nào là vì tôi đã bị các bạn học cùng khoá cô lập quá lâu rồi? Nhìn những cái tên này tôi không tài nào nghĩ ra khuôn mặt của họ.

Tôi cuộn mình vào trong chăn, dán mắt nhìn vào bảng xếp hạng thành tích ngay trước mặt, xem đi xem lại tên của những anh chàng nằm trong đó, hi vọng có thể tìm thấy hạnh phúc tương lai của tôi ở trong đó, nhưng tôi đã xem từ cái tên xếp cuối cùng đến ba mươi cái tên xếp ở trước đó, nhưng không tìm thấy cái tên nào phù hợp, lòng tôi buồn rười rượi, lẽ nào tôi không thể tìm được một người phù hợp ở đây sao? Cứ như vậy, tôi cứ dò tìm lên lên, cuối cùng, khi nhìn thấy tên của một người tôi bỗng đỏ bừng mặt.

Người đứng ở vị trí á khoa, Tống Chân Hi? Tống Chân Hi! Một nụ cười rạng rỡ hiện lên trong đầu tôi. Trên gương mặt thanh tú đó lúc nào cũng mang một nụ cười ấm áp như ánh mặt trời, mái tóc mềm mượt xoắn nhẹ tự nhiên, trông vô cùng tinh nghịch vương trên vầng trán cao và rộng của anh ấy, khiến cho nụ cười của anh ấy trông càng thân thiện, đôi môi mỏng hồng hồng trông thật quyến rũ, mỗi lần đôi môi đầy mê lực đó gọi tên của tôi, là trái tim tôi lại run rẩy, cái cảm giác đó khiến cả đời này tôi không thể nào quên được. Cứ

mỗi lần tôi lục tìm trong kí ức nghĩ đến cái hôm mà tôi được nghe những câu nói đầy sự quan tâm từ đôi môi đầy mê lực đó, tôi lại bất giác mỉm cười thích thú, cảnh tượng hôm đó lại hiện ra trước mắt tôi.

Hôm đó, trong tiết thể dục học môn nhảy ngựa, nhưng với một người béo ú như tôi, thì làm sao mà nhấc người lên nổi. Nhưng các bạn cùng lớp cứ châm chọc chế giễu tôi, nên lúc đó đầu tôi hừng hực lửa, thế là tôi hét lớn nhảy qua giá ngựa. Nhưng kết quả... kết quả đương nhiên là ngã rồi, tôi ngã bịch xuống tấm thảm mềm mại, nhưng mặt tôi thì bị chúi xuống.

Ồi... tôi chu miệng lên xuýt xoa, thấy mặt đau ê ẩm. Chỉ là nghĩ lại thôi, nhưng tôi dường như có thể cảm nhận được cảm giác đau đớn hôm đó, tôi sợ sệt xoa xoa lên hai bên má, mặc dù vết thương hôm đó đã lành hẳn không để lại sẹo, nhưng cảm giác đau đớn hôm đó vẫn ám ảnh trong đầu tôi.

Nhưng... hi hi, nếu lại được đón nhận những thứ xảy ra, thì tôi vẫn tình nguyện chịu đau thêm lần nữa! Hi hi!

Lúc đó tôi nằm sõng soài trên tấm đệm, những tiếng châm chọc của các bạn cứ văng vẳng bên tai, thế là chịu không nổi khóc òa lên. Đúng vào lúc đó, một giọng nói vang lên, nó như một tiếng sét đánh tan đám mây đen kịt đang đè nén trong lòng tôi, dẫn lối những tia nắng ấm áp nhất vào tận nơi sâu thẳm trong trái tim tôi.

“Đậu Giáng, bạn không bị thương chứ?” Tôi quay đầu lại, nhìn thấy một khuôn mặt khiến tôi mãi mãi không thể nào quên được. Khoảnh khắc đó, Tống Chân Hi đứng rất gần tôi, anh ấy khom người, kê sát vào tôi, rất gần, gần đến nỗi tôi có thể thấy được đôi mắt sáng đầy mê lực ẩn sau hàng mi dài cong vút của anh ấy, còn nhìn thấy làn da mịn màng không tì vết của anh ấy sau đó dần dần chuyển sang ửng đỏ, rồi cả sức hấp dẫn của chiếc mũi cao cao đầy nam tính, bờ môi quyến rũ khẽ mở ra, chân thành hỏi han tôi.

“Đậu Giáng, cậu có đứng dậy được không? Có cần đi khám bác sĩ không?” Giọng nói nồng ấm đầy sự quan tâm của Tống Chân Hi lại vang lên.

Ôi trời! Ngại quá đi mất! Tôi ôm lấy bầu má đang nóng bừng lên, cố thu mình vào trong chăn. Tống Chân Hi thật quan tâm đến mình, lúc đó cậu ta còn giơ tay ra giúp tôi phủi sạch lớp bụi dính trên quần áo. Nhưng lúc đó tôi đã đẩy tay cậu ta ra, một mình luống cuống phủi tới phủi lui. Sao tôi có thể để bạn Tống Chân Hi giúp tôi phủi quần áo được chứ, hôm ấy cậu ấy mặc một bộ quần áo thể thao trắng tinh, nếu bị bụi bẩn trên người tôi bám vào, thì thật là đáng tiếc! Nghĩ đến cái dáng cao dong dỏng của Tống Chân Hi, tôi lại thấy say đắm, chỉ có cậu ấy trong lúc mờ mờ hồ hồ khẽ nhai mà vẫn giữ được hình tượng nho nhã đến như vậy.

Nghĩ lại cảnh tượng lúc đó, những gì hiện ra trong đầu tôi, tất cả đều là nụ cười đầy chân thành, những lời nói ngập tràn ấm áp và sự quan tâm của cậu ấy.

Bản thân tôi hiểu rõ rằng, một người đứng cuối bảng xếp hạng thành tích cộng với thân hình béo mập, thêm vào đó ăn nói thì chậm chạp, đã khiến tôi ở trường luôn bị mọi người bắt nạt. Rất nhiều người thấy tôi là tỏ thái độ dè bủ, rồi lạnh lùng châm chọc tôi, tôi chưa từng thấy trên gương mặt của bọn họ nở một nụ cười chân thành khi nhìn thấy tôi, còn cậu ấy, Tống Chân Hi, cậu ấy là người duy nhất mỉm cười với tôi một cách chân thành, như một chàng hoàng tử hào hoa, khẽ mỉm cười với tôi, chân thành mỉm cười.

Từ hôm đó trở đi, mặc dù chúng tôi học chung một lớp, nhưng cậu ấy là lớp trưởng, hôm nào cũng rất bận rộn, còn một nhân vật tầm thường như tôi cũng chẳng có cơ hội tiếp xúc nhiều với cậu ấy, trong cái môi trường học đơn điệu và hỗn loạn này dường như đã dần dần cuốn tất cả mọi thứ vào trong quên lãng. Bây giờ nghĩ lại, đột nhiên, tôi thấy mặt mình lại nóng lên bừng bừng.

Tống Chân Hi... cậu ấy thật là tốt. Tôi nghiêng đầu nhìn “Công chúa Feodora” đang đặt ngay cạnh, từ từ đưa tay ra.

Nhưng, cậu ấy là một người tài năng đứng thứ hai trong toàn trường! Một người như vậy mình có thể giành được sao? Một giọng nói khe khẽ vang lên trong đầu tôi, khiến cho tay tôi cứng đờ lơ lửng giữa không trung.

Đúng thế, Tống Chân Hi là người rất giỏi giang, còn tôi thì... bỗng chốc, tôi cảm thấy rất thất vọng, cái động lực kích thích tôi lúc này đã biến đâu mất tiêu. Tôi chán nản nằm bò nhoài lên chiếc gối, nghiêng đầu nhìn cái tên chói lọi xếp thứ nhất trong bảng xếp hạng thành tích!

“Cung Trạch Minh!”

Cái kiểu thẳng thắn nhưng lại lạnh lùng của cậu ta như một tia chớp loé lên trong đầu tôi, bỗng chốc khiến tôi giật nảy người. Bên dưới mái tóc đen nhánh, bóng mượt chải chuốt kĩ lưỡng có hai hàng lông mày rậm rạp, đuôi lông mày chéo sang một bên khe nhếch lên trên; cặp kính gọng đen không che nổi cái nhìn lạnh lùng sắc lạnh toát ra từ đôi mắt sâu thẳm của cậu ta; chiếc mũi cũng cao đổng đổng, nhưng đường nét lại cứng nhắc; đôi môi vốn dĩ vô cùng đẹp đẽ nhưng lại luôn thốt ra những câu nói lạnh lùng chua ngoa nên trông thật đáng ghét, cậu ta chẳng khác gì một cái máy đông lạnh cao cấp có thể di chuyển được. Nhưng cái tên khiến người khác cực kì ghét đó lại là một thần thoại của trường tôi, tất cả các cuộc thi hay hoạt động nào có cậu ta tham gia, là y như rằng giải quán quân chắc chắn thuộc về cậu ta! Trừ cuộc thi chạy cậu ta không tham gia. Nghe nói vì sức khoẻ nên cậu ta không tham gia chạy được, mà mọi người cũng chưa từng thấy cậu tay chạy bao giờ, cho dù là việc gì rất gấp gáp, cậu ta vẫn đứng đả đủng đỉnh. Cậu ta là một người thần thoại như vậy, đối với một người vô danh tiểu tốt như tôi, quả là khác một trời một vực. Hơn nữa bình thường cậu ta lúc nào cũng tỏ vẻ rất khó gần, mặt lúc nào cũng lạnh băng băng, lúc nào cũng tự bao bọc mình trong cái vỏ lạnh lùng khiến người khác thấy dễ ghét. Cậu ta ít khi chủ động nói chuyện với người khác, hơn nữa cái kiểu ngạo mạn khinh khỉnh, khiến ọi người cũng không muốn tiếp xúc với cậu ta, mặc dù cái cặp kính gọng màu đen mà cậu ta đeo, bộ đồng phục trường trau chuốt mà cậu ta mặc, rồi cả cái vẻ lạnh lùng của cậu ta rất giống với nhân vật chính được yêu thích trong các bộ truyện tranh, nhưng sau khi có vài người ngốc nghếch bị cậu ta liên tục dả kích, sau đó không có ai muốn tiếp cận với cậu ta nữa. Còn tôi và cậu ta dường như là hai người thuộc hai thái cực khác nhau, càng không thể có bất kì có điểm chung nào.

Tôi lắc lắc đầu, loại bỏ ngay cái tên như cục đá lạnh “Cung Trạch Minh” ra khỏi đầu, ánh mắt của tôi lại di chuyển đến cái tên Tống Chân Hi. Có thật là viên kẹo thần kì... có thể kéo gần khoảng cách giữa chúng tôi không? Tôi nắm chặt “Công chúa Feodora” ở trong lòng bàn tay, quay người nhìn ra màn đêm bên ngoài cửa sổ, lòng lẩm nhẩm hạ quyết tâm.

Mục tiêu: Tống Chân Hi! Cố lên!

Lại là một ngày nắng đẹp rực rỡ, sáng sớm, trong trường cấp ba Sâm Vinh đã rộn rã nhiều hoạt động, vô vàn âm thanh vang lên khiến cho ngôi trường sau một đêm ngủ yên như bình tĩnh bay lơ lửng trên mây. Nhưng những âm thanh đó đem lại cho đám mây đó thêm nhiều màu sắc kì lạ.

“Đậu Tương chết tiệt, rút cuộc cậu muốn làm gì hả?” Một bạn đỡ lấy chiếc chậu hoa đang lắc lư lại rồi gầm gừ hét lên.

“Xin lỗi, xin lỗi...” Tôi hoảng hốt đặt ngay ngắn lại chậu hoa vừa bị tôi làm cho chao đảo, rồi rụt rít xin lỗi.

“A! Quần áo của tôi! Cô Đậu Tương ơi, nào cô biến thành đậu thối rồi sao hả?” Một cô bạn xách chiếc váy dính đầy nước hoa quả lên, xót xa chửi tôi.

Tôi chân tay cuống cuống móc khăn tay giúp cô ấy lau, nhưng càng lau càng làm cho nước quả lan ra rộng hơn: “A! Xin lỗi, xin lỗi! Tôi sẽ rửa giúp cậu!”

Trong giờ học, thầy giáo ném một viên phấn vào đầu tôi, trừng mắt nhìn tôi tức giận nói: “Em Đậu Tương, đề nghị em chú ý nghe giảng! Em trả lời câu này đi...”

Nhìn những kí hiệu loằng ngoằng khó hiểu như sách cổ văn ở trên bảng, tôi chỉ biết lí nhí nói xin lỗi: “Xin, xin lỗi, em, em không biết ạ...”

“Không biết sao? Thế em đến lớp học để làm gì hả?” Thấy giáo không nén nổi tức giận, chỉ tay ra ngoài cửa lớp, “Em ra ngoài hành lang đứng chờ tôi!”

Lớp học vốn đang rất sôi nổi, hôm nay lại phát ra từng tràng gào thét giận dữ kèm theo tiếng xin lỗi yếu ớt. Tôi đứng ở ngoài lớp học, nhìn hành lang trống hoác, thở một hơi yếu ớt.

Buổi tối hôm qua, tôi chìm đắm trong ảo mộng ngọt ngào, dẫn đến cả tối qua tôi không ngủ được, kết quả là hôm nay ở trường xảy ra bao chuyện, trên đường không dám phải chậu hoa, thì lại đổ nước hoa quả lên váy của bạn khác. Bây giờ lại đến chuyện bị thầy giáo phạt, một mình cô đơn đứng ở giữa hành lang. Ôi... người ta cũng đâu cố ý làm thế chứ, tôi chỉ muốn tìm cơ hội để tiếp cận Tống Chân Hi thôi mà, “Công chúa

Feodora” của tôi còn đang đợi để bí mật tiếp cận với cậu ấy, hi hi. Nghĩ đến lúc sau khi giành được thành công, tôi sẽ có một cuộc sống vô cùng tốt đẹp, không nén nỗi niềm vui, khoe môi tôi khẽ giương lên cao. Ừ ừ! Không sao cả, tất cả mọi khó khăn đều là thử thách của ông trời dành cho tôi. Hứa Tịnh Mỹ cũng hát rằng “Sau cơn mưa trời lại sáng”. Hềm hềm! Cứ ưa bùng bão tố đến thật mạnh đi ! Vì hạnh phúc sau này của mình, tôi không sợ gì cả! Oh yeah!

Nắm chặt chiếc hộp nhỏ xinh xắn đựng “Công chúa Feodora”, tôi tự cổ vũ cho bản thân! Đậu Giáng tôi đây là ai chứ? Dù không có gì nổi bật, nhưng ít nhất tôi còn có sự quan tâm của Nữ thần kẹo! Bà ấy đã ban tặng cho tôi một sức mạnh to lớn để giành được hạnh phúc của mình, để tôi có thể có được một hạnh phúc tròn đầy! Tôi không cần phải nghĩ mấy cách vớ vẩn để tiếp cận cậu ấy làm gì, nếu không chỉ xảy ra những chuyện tệ hại như lúc này mà thôi, giờ học nấu ăn tiếp theo là một cơ hội rất tốt! Tổng Chân Hi, tớ đến đây! Ha ha!

Từ lúc vào học ở cái trường Sâm Vĩnh này, chưa lúc nào tôi lại mong được nghe thấy tiếng chuông vào lớp như thế này. Lúc tiếng chuông báo hiệu giờ vào tiết cuối vang lên, tay tôi vì hồi hộp quá mà run lên, tôi hít một hơi thật sâu, nắm thật chặt chiếc hộp nhỏ ở trong túi quần, mang một tâm trạng thấp thỏm đi vào lớp học nấu ăn.

“Món bánh nếp trứng đậu vô cùng ngọt ngào cùng với món hoa quả sấy khô nhiều màu sắc của Australia. Nào là, táo đỏ, hoa quế, quả mơ...” Tôi lẩm nhẩm đọc tờ thực đơn, rồi từ từ đựng nguyên liệu lấy những nguyên liệu cần thiết.

Hôm nay trong giờ học nấu ăn, cô giáo cho chúng tôi tự lựa chọn nguyên liệu để tự do phát huy khả năng của bản thân, tôi đã đặc biệt lựa chọn những nguyên liệu thiên về vị ngọt, hi hi, lúc đó cho thêm “Công chúa Feodora”, thì món ăn này sẽ có hương vị vô cùng ngọt ngào! Mặt tôi nở nụ cười thích thú, khéo léo cầm lấy nguyên liệu.

Bốp! Một tiếng lách lút vang lên.

“Đau quá!” Ai đánh tôi vậy? Tôi đang cầm cùi lựa chọn nguyên liệu, đột nhiên tự dưng ai đấy đập mạnh vào tay của tôi.

“Sao cô lại đánh tôi?” Tôi tức giận quay đầu lại để nhìn xem là bàn tay độc ác của ai dám đập vào đôi tay mũm mĩm của tôi. Nhưng ai biết được là, lúc vừa quay đầu lại, chỉ nhìn thấy một khuôn mặt còn giận dưng dưng hơn cả tôi, khiến cơn giận vừa nhen lên trong lòng tôi vụt tắt.

“An Lạp... cô, sao cô đánh tôi?” Đó chính là An Lạp, một An Lạp lúc nào cũng lôi kéo một đám người lại để ức hiếp tôi, một An Lạp lúc nào cũng vênh váo hống hách, ngông cuồng tự cao tự đại trước mặt tôi.

“Cô Đậu Tương, xin hỏi không phải là cô lại được lên level rồi à?” An Lạp nhìn tôi cười quái gở, dùng một giọng điệu nổi da gà sồn gai ốc nói với tôi.

“Cô... cô nói cái gì? Tôi, tôi không hiểu.” Cố nín nhịn cái cảm giác khó chịu trong lòng, tôi ngờ vực hỏi. An Lạp lại muốn làm gì nữa đây?

“Tôi nói là đầu óc của cô từ đậu tương bây giờ đã được nâng cấp lên thành đậu hũ rồi à! Hay là sắp trở thành bọ phỉ rồi!” An Lạp vẻ mặt đắc ý nhìn tôi cười quái dị, “Cô còn không biết bọ phỉ là con gì ấy nhỉ, vì cô cùng hội với lũ bọ phỉ ấy mà! Ha ha!”

“Ha ha, cái loại cùng hội với lũ bọ phỉ này thì biết cái gì chứ!” Một đứa đàn em của An Lạp nói phụ họa hưởng ứng theo.

“An Lạp! Cô, cô quá đáng lắm rồi!” Muốn ăn hiếp tôi chỉ vì kết quả học tập của tôi thấp sao? Cầu xin đi tôi đã từng được bố trao tặng cho giải thưởng người đam mê văn hoá trung quốc đấy, tôi biết tên gọi cổ và tên gọi khác của rất nhiều đồ vật, ví dụ như từ “Bọ phỉ” này, nó, nó chính là con gián! An Lạp sao cô có thể như vậy, tại sao có thể nói tôi là con gián chứ!

“Này An Lạp, Đậu Giáng chỉ cần nhảm nguyên liệu của cậu thôi mà, có gì nghiêm trọng đâu.” Một giọng nổi trầm ấm từ bên cạnh tôi vang lên.

Ai đang nói đỡ cho tôi vậy? Tôi vội vã quay đầu lại, a, Tống Chân Hi! Nhìn thấy Tống Chân Hi lách ra khỏi đám đông ra đứng cạnh tôi, cậu ấy giống như đang cứu thế, cứu rồi tôi thoát khỏi hoàn cảnh khốn cùng! Hôm nay cậu ấy mặc một bộ quần áo thoải mái gọn gàng, những đường cắt may khéo léo càng tôn thêm thân hình dong dỏng cao hoàn mỹ của cậu ấy, mái tóc hơi xoăn xoăn có một vài sợi bị rối, không được gọn gàng khiến mái tóc của cậu ấy trông càng tự nhiên, đúng không hổ danh là Tống Chân Hi hoàn hảo! Nhất định cậu ấy biết rằng lúc học giờ nấu ăn, giữ vệ sinh sạch sẽ là yêu cầu cơ bản nhất trong việc nấu ăn nên vẫn cứ để như vậy. Một Tống Chân Hi tỉ mỉ như vậy thật khiến người ta mê đắm! Tôi thần thờ nhìn cậu ấy, trông cậu ấy tựa như một thiên thần. Tống Chân Hi mỉm cười khích lệ tôi. Nụ cười đó khiến tôi cảm kích đến nỗi đầu óc như bị điện giật. Trời ơi! Tống Chân Hi! Cậu ấy đã nói giúp cho tôi! Cậu ấy lại còn cười với tôi!. Tôi, tôi, trong đầu tôi lập tức hiện lên cái khung cảnh ngọt ngào đã khiến tôi rơi vào trạng thái mất ngủ cả đêm qua. Ôi, sao tim tôi lại đập nhanh thế nhỉ, cảm giác như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Cảm giác ấm nóng từ trong lồng ngực dần dần chạy lên đầu, khiến mặt tôi bỗng chốc nóng bừng bừng.

“Cô ta mắc lỗi đâu phải chỉ có một lần hai lần, vừa mới sáng sớm hôm nay, cô ta đã gây náo loạn hết cả lên rồi!” An Lạp cãi lại, “Tống Chân Hi, những gì tôi nói đều là sự thật. Các bạn, các bạn nói xem có đúng thế không?” An Lạp đảo mắt nhìn các bạn đang đứng rồi hét lên.

“Đúng thế, đúng thế! Hôm nay váy của tôi đã bị cô ta làm hỏng! Đây là món quà bố tôi mua từ nước ngoài về!” Một cô bạn chau mày hậm hực nói.

Những người khác cũng nhao nhao lên...

“Đúng thế! Hôm nay cô ta đã làm thầy giáo tức chết đi được.”

“Vỡ của tôi cũng bị cô ta làm rơi, rồi còn giẫm lên nữa!”

Nghe mọi người nói, tôi xấu hổ quá cúi gầm mặt xuống không dám ngẩng lên, vì, những gì bọn họ nói đều là sự thật. Hôm nay lại là một ngày, tôi vắt óc ra suy nghĩ làm sao tìm được cơ hội để Tống Chân Hi ăn viên kẹo thần kì đó, để cậu ấy vốn đã say đắm tôi nay càng say đắm tôi hơn, kết quả là phạm phải nhiều lỗi như vậy. Đứng trước Tống Chân Hi, tôi cảm thấy mình thật kém cỏi... tôi...

Tống Chân Hi khe khẽ chau mày, sau đó lại giãn ra, cậu ấy nhẹ nhàng nói: “Chắc tại hôm nay tâm trạng của Đậu Giáng không được tốt cho lắm, mọi người bỏ qua cho cô ấy đi.” Ôi... Tống Chân Hi còn bao biện cho sự kém cỏi của tôi sao, tôi... tôi bóp chặt lấy chiếc hộp đựng viên kẹo ở trong túi quần.

“Tống Chân Hi, cậu không cần phải tốt bụng quá thế đâu, loại người như cô ta, chỉ làm ảnh hưởng đến hình tượng của trường chúng ta mà thôi! Trong khi trường chúng ta đang cạnh tranh để giành vị trí số một thì cô ta lại kéo chúng ta tụt về phía sau!” An Lạp khinh bỉ nhìn tôi, đứng ra bên cạnh Cung Trạch Minh, “Cung Trạch Minh, cậu nói có đúng không?”

Hừ, sự xảo quyệt của An Lạp ai mà không biết chứ, cô ta muốn dùng cái danh hiệu “Số một” để khích bác nhân vật được mệnh danh là “Mãi mãi number one” Cung Trạch Minh, để cậu ta phụ họa theo lời của cô ta, mà tiếng nói của số một Cung Trạch Minh chắc chắn là đè bẹp tiếng nói của người chỉ đứng ở vị trí thứ hai Tống Chân Hi rồi. Chiều này không biết An Lạp đã dùng không biết bao nhiêu lần, cô ta muốn khích đểu tăng băng lạnh Cung Trạch Minh lợi dụng sự lạnh lùng của cậu ta, tay của tôi bắt đầu nổi da gà.

Nhưng, lần này Cung Trạch Minh lại không làm theo kịch bản như thông thường khi bị khích bác là lại nổi cơn tam bành, mà thậm chí còn chẳng buồn nhìn cô ta, coi cô ta như không tồn tại. Cung Trạch Minh nghiêm nghị và phần hơi cứng nhắc hôm nay mặc một bộ quần áo đầu bếp cao cấp, bộ quần áo đầu bếp trắng đến chói mắt của cậu ta trông vẫn rất phẳng phiu mặc dù cậu ta đã hoạt động rất nhiều, chiếc mũ đầu bếp cao cao ôm gọn hết mái tóc của cậu ta vào bên trong, không có một sợi tóc nào thò ra ngoài. Nhìn độ cao của chiếc mũ, nhất định là phải hơn 29 cm, tôi nhớ bố tôi từng nói rằng thông qua độ cao thấp của chiếc mũ mà người đầu bếp đội khi làm việc để phân biệt cấp bậc tay nghề nấu nướng, những đầu bếp kinh nghiệm càng phong phú, cấp bậc càng cao, thì độ cao của mũ càng cao, đầu bếp có cấp bậc cao nhất thì thông thường chiều dài của mũ vào khoảng 29.5 cm. Cái tên Cung Trạch Minh này quả đúng là cuồng “Số một”, ngay cả trong lĩnh vực này cũng muốn giành vị trí số một. Cung Trạch Minh cầm dụng cụ chuyên nghiệp của đầu bếp từ đầu đến giờ không hề bận tâm đến đám đông đang ồn ào xung quanh, gương mặt cậu ta lạnh băng băng không hề tỏ thái độ gì, thậm chí bây giờ cậu ta vẫn đang làm một chiếc bánh gato bảy tầng trông rất ngon mắt, những đường nét trên gương mặt cậu ta vẫn lạnh lùng cứng nhắc như vậy. Cung

Trạch Minh vẫn cầm dụng cụ ở trong tay tỉ mỉ chăm chút làm theo các thao tác chuẩn, không hề bị phân tâm.

An Lạp thấy Cung Trạch Minh không hề để tâm đến cô ta, nên có chút xấu hổ. Đáng chết! Tôi rửa thềm trong lòng, ai bảo An Lạp cứ thích lấy Cung Trạch Minh ra làm tên lửa đạn đạo chứ, lần này thì đen đủi rồi, thật là hã hê quá đi. Có lẽ là vì Cung Trạch Minh khiến An Lạp - kẻ tôi ghét nhất trở nên bực tức, đồng thời lại đang chăm chút cho chiếc bánh gato mà tôi thích ăn nhất, đột nhiên tôi thấy khuôn mặt nghiêng nghiêng của Cung Trạch Minh cũng không lạnh lùng đến mức làm người ta khiếp sợ đến vậy.

Trong lúc tôi đang đắc ý, thì đột nhiên An Lạp vênh mặt lên, lạnh lùng hắng giọng, giậm giậm chân, quay người tức tối trợn mắt nhìn tôi. Có nhầm không vậy, đâu phải là tôi đẩy cô ta vào chỗ khốn đốn chứ, sao lại đi trừng mắt với tôi chứ, có bản lĩnh thì đi mà trừng mắt với Cung Trạch Minh. Sự giận cá chém thớt của An Lạp khiến tôi cảm thấy giận dữ và oan ức, nên cũng không chịu thua kém tôi liền trợn mắt lại nhìn cô ta.

Tổng Chân Hi đứng vào giữa chúng tôi, phá tan bầu không khí nặng nề bao trùm giữa tôi và An Lạp, cậu ấy mỉm cười giảng hoà: “Được rồi, được rồi, mọi người tiếp tục nấu ăn đi. Thời gian không còn nhiều nữa đâu!” An Lạp liếc nhìn Tổng Chân Hi, vẻ mặt có vẻ dịu lại, cô ta hắng giọng với tôi một tiếng lạnh lùng, ngạo mạn quay người đi về phía kệ nấu ăn của cô ta. Nhị Bàn bạn cùng lớp với cô ta cũng lườm tôi một cái, cầm lấy chiếc giỏ đựng đầy nguyên liệu rồi cũng chạy theo. Đám bạn học thấy chẳng có chuyện gì hay ho để xem nữa cũng tự động đi chuẩn bị món ăn của mình.

“Đậu Giáng, tôi giúp cậu mang những nguyên liệu cậu lấy nhầm để lại vào vị trí cũ nhé, cậu cũng chú tâm vào nấu ăn đi.” Tổng Chân Hi lấy từ trong chiếc giỏ đang cầm trên tay tôi một vài thứ gì đó rồi cũng đi mất.

“Ôi! Ôi!” Tôi lấy nhầm đồ nấu sao? Ôi! trời ơi! Tôi cúi đầu nhìn xuống chiếc giỏ của mình, rồi lại nhìn những đồ trên giá vật liệu, đột nhiên, tôi xấu hổ đến nỗi chỉ muốn tìm một lỗ nẻ để chui vào. Bây giờ thì tôi mới phát hiện rằng thì ra là do tôi cầm nhầm vật liệu! Trời ơi! Mất mặt mất mặt quá đi!

Trước mặt Tổng Chân Hi tôi lại phạm phải một lỗi lầm ngớ ngẩn như vậy, thế mà lại còn thấy oan ức ỉn, việc này, việc này đúng là quá mất mặt! Nhưng, nhưng lúc tôi mắc lỗi, Tổng Chân Hi vẫn bảo vệ cho tôi! Sao mà cậu ấy... cậu ấy lại tốt bụng thế nhỉ!

“Cảm ơn! Xin lỗi!” Tôi gọi với theo chân thành nói lời cảm ơn, cũng thành thật nói lời xin lỗi với cậu ấy. Xin lỗi, cậu thật là tốt bụng, xin cậu nhận lấy viên kẹo của tôi. Dưới sức mạnh thần kì của viên kẹo, tôi tin là tôi có thể giành được hạnh phúc!

Tôi vội vàng lựa chọn vật liệu, muốn chọn nhanh một chút, sau đó tìm cơ hội để đưa kẹo cho Tổng Chân Hi ăn!

“Nho khô, nho khô... nho khô ở đâu nhỉ? Không có sao?”

Trên giá để vật liệu sao lại không có nho khô mà tôi đang cần nhỉ, sao hôm nay nho khô lại ít vậy nhỉ? Tôi quay trái quay phải, đảo mắt tìm nho khô.

Cuối cùng, tôi nhìn thấy nho khô trên giá vật liệu của Cung Trạch Minh. Thì ra cậu ta đã lấy hết nho khô đi rồi. Nhìn tác phẩm của cậu ta, thì chắc là không phải dùng nhiều đến vậy, nhưng không biết cậu ta có đồng ý chia cho tôi một chút không? Nhìn dáng vẻ vô cùng chú tâm của Cung Trạch Minh, tôi có chút do dự. Cung Trạch Minh nếu như đứng với những lời mà mọi người vẫn thường đồn đại, thì đúng là tôi với cậu ta ở hai cực khác nhau của trái đất. Từ trước đến nay tôi chưa từng nói chuyện với cậu ta lần nào, không biết cậu ta có đồng ý chia cho tôi một ít không. Nghĩ đến dáng vẻ lạnh lùng trước nay của Cung Trạch Minh, trái tim nhỏ bé của tôi bỗng run rẩy, nhưng nghĩ đi nghĩ lại trong số vật liệu mà tôi cần, thì nho khô là vật liệu quan trọng nhất, nó là vật liệu quan trọng liên quan mật thiết đến hạnh phúc của tôi! Nhìn dáng người nho nhã đang tất tả bận rộn của Cung Trạch Minh ở bên cạnh, tôi hít một hơi thật sâu, nắm chặt nắm đấm, phẳng phẳng bước ra!

Tôi lấy hết dũng cảm, đi về phía Cung Trạch Minh. Mặc dù đã có đủ dũng cảm, nhưng cái vẻ lạnh lùng toát ra từ Cung Trạch Minh khiến tôi hơi do dự, tôi lí nhí nói: “Cung Trạch Minh ơi, làm phiền cậu một chút.”

Cung Trạch Minh chẳng để ý đến tôi, cậu ta vẫn luôn tay luôn chân. Tôi bối rối đứng ở đó, không biết là có nên tiếp tục nói nữa không. Tôi lo lắng bám vào gấu áo, vô tình chạm phải chiếc hộp nhỏ đựng “Công chúa Feodora”. Nguyên liệu của tôi không thể nào thiếu nho khô được. Vì món ăn của tôi, vì hạnh phúc của tôi, tôi lại lấy hết can đảm, tiếp tục nói với Cung Trạch Minh: “Xin hỏi có thể chia cho tôi một ít nho khô được không? Một chút, chỉ một chút thôi là được rồi!”

Cuối cùng cũng nói ra được, tôi nhìn Cung Trạch Minh với vẻ mặt chờ đợi, hi vọng có được câu trả lời. Nhưng, Cung Trạch Minh không có phản ứng gì cả, cậu ta vẫn chú tâm chăm chút chiếc bánh gato của mình, không hề ngưng chân ngưng tay, giống như không có sự tồn tại của tôi ở bên cạnh cậu ta vậy. Tôi có một cảm giác rất kì lạ, tựa như Cung Trạch Minh bị bao phủ bởi một lớp không khí kì quái, khiến cậu ta hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài.

“Cung Trạch Minh... số... nho khô đó...” Vì số nguyên liệu của tôi, tôi cố lấy hết can đảm để nói.

Đột nhiên Cung Trạch Minh quay đầu lại, gầm gừ với tôi: “Đi đi! Đừng có ám khí xui xẻo trên người cô làm vấy bẩn chiếc bánh gato của tôi! Nếu như tôi không giành được hạng nhất, thì cô phải chịu hoàn toàn trách nhiệm!” Trời ơi, sao ánh mắt của Cung Trạch Minh lại sắc lạnh đến vậy, người tôi bỗng cứng đờ lại.

“À!” Tôi sửng sốt, nhìn Cung Trạch Minh vừa quát tôi xong đã lại cắm cúi vào chiếc bánh, tôi thần thờ. Sao cậu ta lại nói như vậy nhỉ? Cậu ta nói tôi sẽ làm vấy bẩn chiếc bánh gato của cậu ta? Thì ra mục tiêu của cậu ta chỉ là để giành được vị trí số một mà thôi, chứ không phải có niềm đam mê với món điểm tâm. Tại sao vì một khoảnh khắc hoa mắt mà tôi lại cho rằng cậu ta không đáng sợ như vậy chứ? Đột nhiên, khuôn mặt nghiêng nghiêng hiền lành mà tôi bắt gặp trong khoảnh khắc ban nãy hoàn toàn biến mất khỏi đầu tôi.

Không có nho khô, vậy thì món ăn của tôi, món ăn của tôi biết làm thế nào đây?

Tôi vội vã quay về chỗ nấu ăn của tôi, ngậm ngùi nhìn thứ duy nhất có thể mang lại cho tôi sự tự tin trong cái trường này, sống mũi bắt đầu cay cay.

Chẳng phải là tôi rất thông minh sao? Sao còn phải đi cầu xin các vị thần tối cao ở trên trời chứ! Lòng tôi nặng trĩu, giống như có một viên đá rất to đè lên trái tim tôi, thở không ra hơi. Tất cả những mộng tưởng đẹp đẽ tối hôm qua đều tan thành mây khói, còn hôm nay bao nhiêu chuyện đen đủi cứ liên tiếp xảy ra, cùng lúc càng lớn chuyện hơn. Tôi lựa chọn Tống Chân Hi thực sự sẽ không có vấn đề gì chứ? Thực ra cậu ấy cũng là một người ở một thế giới hoàn toàn khác, một người như tôi làm sao xứng đáng với cậu ấy chứ? Viên kẹo phép thuật, phép thuật của nó có thật sự là có thể xóa nhòa những trở ngại đó không?

Viên kẹo phép thuật... Tống Chân Hi...

Trong lúc tôi đang lăm lăm bấm một mình, do dự không biết có nên thực hiện tiếp kế hoạch không, thì một chiếc bát nho nhỏ hiện ra trước mặt tôi, trong chiếc bát đựng đầy những quả nho khô mà tôi đang rất cần.

“Ở chỗ của tôi vẫn còn nhiều, cho cậu đấy, cậu cứ dùng đi, tôi rất mong đợi được thấy tác phẩm của cậu!” Một giọng nói vô cùng ấm áp, vô cùng êm ái vang lên bên tai. Tôi liền ngẩng đầu lên, ánh mắt dán chặt vào cái hình dáng tựa như thiên sứ lần đang đứng ở trước mặt lần này lại một lần nữa cứu rỗi tôi. Chiếc eo cong hình bán cung, một chiếc tay giấu ở sau lưng, còn có cặp mắt đẹp mê hồn, giống như một chàng hoàng tử trong truyện cổ tích trong một buổi dạ tiệc huyền ảo nho nhã lịch thiệp mời công chúa của anh ấy cùng khiêu vũ.

A! Tống Chân Hi! Đúng là Tống Chân Hi! Là cậu ấy mang những quả nho khô cho tôi! Cậu ấy nói cậu ấy rất mong chờ được nhìn thấy tác phẩm của tôi! Tôi không nằm mơ đấy chứ, tất cả mọi thứ có phải là do tôi ảo tưởng không?

Tôi véo vào má, đau quá! Thì ra không phải là mơ, tất cả mọi thứ đều là thật! Thấy nụ cười của Tống Chân Hi tảng đá đè nặng trong trái tim tôi lúc này nhanh chóng biến mất, tâm trạng tôi dần tươi tỉnh lên.

Được! Tống Chân Hi mong chờ tác phẩm của mình, vậy thì mình sẽ cố gắng thể hiện hết thực lực của mình cho cậu ấy xem, Đậu Giáng tôi đây không phải cái gì cũng dở ẹc đâu, hơn nữa bên cạnh tôi còn có “Công chúa Feodora”, mọi thứ sẽ tốt đẹp cả thôi.

Trong lòng tôi đã có động lực, cũng có mục tiêu, tất cả mọi chuyện đều có vẻ rất thuận lợi. Tôi thích thú bắt tay vào thực hiện món ăn của mình, tâm trạng vui mừng của tôi cũng truyền đến món ăn trong tay tôi.

Tôi tin rằng món ăn hôm nay của tôi sẽ là một món ăn chứa đầy niềm vui và hi vọng.

Xong rồi! Sau khi tôi bỏ quả anh đào cuối cùng vào, món ăn của tôi đã hoàn thành. Một màu đỏ gạch quện với mùi hương thơm nức, trông rất ngon miệng, sự kết hợp hoàn hảo giữa màu sắc và hương vị. Tôi mãn nguyện nhìn món ăn của mình, đúng là món ăn ngon có đựng đầy cả tình cảm trong đó mới thực sự là món ăn ngon. Bây giờ là bước cuối cùng, tôi cẩn thận cầm chiếc hộp nhỏ đựng “Công chúa Feodora” ở trong túi quần ra.

Tôi nhẹ nhàng xoa xoa lên chiếc hộp nhỏ đã bị nhiệt độ cơ thể tôi sưởi nóng âm ỉ, cảm giác thật ấm áp, liệu có phải rằng hạnh phúc có cảm giác như vậy không? Đột nhiên tôi thấy hơi lo lắng, tại sao cảm giác lo lắng này càng lúc càng tăng lên nhỉ? Hay là tại sắp đến thời điểm then chốt trong kế hoạch, hay là vì những thứ sắp xảy ra trong tương lai?

Bỏ vào đi, bỏ vào đi! Trong lòng tôi văng vẳng lên một giọng nói gấp gáp không ngừng thúc giục tôi. Bỏ vào đi, sau khi bỏ vào sẽ đưa cho Tổng Chân Hi.

Đúng vào lúc tôi mở chiếc hộp nhỏ để cho “Công chúa Feodora” vào, thì món ăn của tôi đột nhiên biến mất.

“Ôi trời ơi! Hôm nay Đậu Tương sao lại không nấu món đậu tương nhỉ, mà lại đi nấu cái món tả phí lù loè loét như thế này!” An Lạp dùng bốn ngón tay giằng lấy chiếc bát đựng món ăn trong tay tôi. Chiếc bát đựng đưa lắc lư giữa các ngón tay của cô ta, dường như chỉ cần sơ sẩy một chút là bị rơi ngay. An Lạp cố ý co một ngón tay lại, chiếc bát bỗng bị nghiêng về một bên, sắp rơi đến nơi.

“Cẩn thận chứ!” Hành động của An Lạp khiến tôi được một phen thót tim, tôi lo lắng hét lên rồi vội vàng chạy bỏ lên để giành lấy món ăn của tôi. Đó là bảo bối của tôi! Tâm huyết của tôi, hi vọng của tôi tất cả đều nằm ở trong đó, nếu có chuyện gì xảy ra thì tôi không chịu nổi đâu!

“Ôi dào! Xin lỗi nhé, bị trượt tay.” An Lạp cười thích thú nheo mắt với tôi, “Nhưng cứ yên tâm đi, tay của Nhị Bân rất nhanh nhẹn, nhìn xem, chẳng phải đã đỡ giúp cô rồi sao?” Đúng, Nhị Bân đã đỡ được, nhưng hình trái tim mà tôi tạo ra sẽ bị phá hỏng mất! Lúc đầu nó có hình trái tim đẹp như vậy, bây giờ bị lắc đi lắc lại nhào nhoét thành một đồng. Tâm huyết của tôi, bị phá hoại như thế sao! Nhìn món ăn đã chẳng còn ra cái hình thù gì nằm trên tay của Nhị Bân, lòng tôi thất vọng. Tôi nắm chặt nắm đấm, chiếc hộp nhỏ nằm trong lòng bàn tay bị bóp mạnh khiến tay tôi đau nhói, nhưng chút đau đớn này thấm thía gì so với nỗi đau trong trái tim tôi!

“Ô hô hô...sao thế?” An Lạp làm bộ làm tịch tiến lại gần tôi, “Ôi chao, sắp khóc rồi à? Đừng khóc đừng khóc, trả lại cho cô, trả lại cho cô này! An Lạp nắm lấy tay tôi, nhét mạnh cái bát thức ăn nhào nhoét vào trong tay tôi. Nhưng tôi chưa kịp phản ứng gì thì cô ta đã bỏ tay ra.

Tôi trợn trừng mắt, nhìn món ăn tôi bỏ bao công sức làm giờ bị rơi be bét trên sàn nhà, rơi bộp một tiếng. Đầu óc tôi trống rỗng.

Hỏng rồi sao? Món ăn mà khó khăn lắm tôi mới nấu được, chỉ trong chốc lát bị làm rơi hỏng rồi sao? Thật là bị rơi hỏng rồi, bị đánh rơi một cách không thương tiếc, không chút do dự! Những quả nho khô lúc này khó khăn lắm mới lấy được giờ lẫn vung vãi trên sàn nhà, màu xám của nó đã lẫn với màu của rác nằm trên sàn nhà. Trái tim của tôi, trong con mắt của bọn họ lẽ nào cũng chỉ giống như đồng rác kia thích giẫm đạp lúc nào thì giẫm sao? Đó là tâm huyết của tôi! Tôi đã đem cả tấm lòng, cả tương lai của tôi hoà quện vào trong đó, nó chính là trái tim của tôi, nhưng bây giờ lại bị đối xử như vậy! Tại sao lại đối xử với tôi như vậy?!

“Sao... sao cô có thể như vậy!” Tôi tức giận hằn học nhìn An Lạp, nếu như ánh mắt có thể biến thành vật thể hữu hình, tôi không biết rằng người của An Lạp đã bị đâm cho bao nhiêu lỗ rồi!

An Lạp nhú mày, làm điệu bộ đáng thương nói với tôi: “Bạn Đậu Tương, tôi trả lại cho cô đấy chứ, kết quả là cô lại không cầm cẩn thận, việc này chẳng có liên quan gì đến tôi hết.”

Đúng, đúng thế! Tất cả chẳng liên quan gì đến cô cả! Nói cho cùng thì đều là lỗi của tôi! Tôi đã quên mất bản thân mình là ai, tôi đã quên rằng Tổng Chân Hi là người như thế nào. Mặc dù tôi dám hi vọng giành được cậu ấy, nhưng ông trời quả là có mắt, dù tôi có viên kẹo phép thuật, nhưng vẫn không thể nào chống lại được ý trời! An Lạp đâu có sai? Tất cả đều là do lỗi của tôi!

Trên sàn nhà cầu bần vương đầy những vụn thức ăn, làm mất đi màu sắc vốn có của nó. Tôi từ từ quỳ gối xuống, không buồn để ý đến những lời lẽ chua ngoa của An Lạp, trong mắt tôi chỉ hiện lên một đồng “hỗn tạp”. Đó làm món ăn mang cả niềm vui và hi vọng của tôi. Niềm vui và hi vọng, đó là cái gì? Bây giờ trong cái đồng hỗn tạp đó đã không thể phân biệt được đâu là hình dạng thực sự của món ăn nữa, tôi chỉ nhìn thấy sự bi thương và tuyệt vọng.

Chiếc hộp nhỏ trong tay dường như nóng bừng lên, cảm giác nhói đau ở trong lòng bàn tay truyền đến tim. Viên kẹo phép thuật? Viên kẹo phép thuật có thể mang lại hạnh phúc? Đến cơ hội để sử dụng nói ông trời cũng cắt đứt, dù là viên kẹo có phép thuật đi chăng nữa thì cũng có tác dụng gì? Viên kẹo thần kì như vậy, thực ra chỉ đến để trêu chọc tôi thôi.

Đột nhiên, tôi muốn cười, cười trước sự giỡn cợt của ông trời với tôi, cười bản thân không biết tự lượng sức mình! Tôi từ từ đứng dậy, khoé môi tôi mấp máy, tôi muốn cười, nhưng tại sao khoé miệng tôi không nhếch lên cười được nhỉ?

Cửa ra ở đâu? Tôi muốn ra khỏi đây, tôi không muốn đứng ở đây chờ đợi nữa, thế giới ở đây không phải là thế giới của tôi. Thế giới của tôi ở đâu? Ai có thể nói cho tôi biết được không?

Tôi lảo đảo bước đi, không cần biết là đâm phải những thứ gì nữa, trong mắt của tôi chỉ có hình ảnh chiếc cửa. Rời khỏi đây, rời khỏi đây...

“Đậu Giáng, cậu sao vậy? Có chuyện gì vậy?” ở cửa lớn, tôi bị chặn lại. Định thần lại, thì đó là Tống Chân Hi. Trong tay của cậu ấy cầm một xấp tài liệu, nhìn bộ dạng thì chắc anh chàng lớp trưởng này vừa bị thầy gọi đi thống kê tài liệu, đúng là một lớp trưởng vĩ đại và bận rộn, khiến người ta phải ngưỡng mộ...

Tôi lắc lắc đầu, gắng gượng kéo khoé miệng lên, hi vọng có thể nở được một nụ cười: “Tôi không sao, tôi không sao cả. Tôi thì có chuyện gì được chứ?” Tôi không muốn mang thêm phiền phức cho Tống Chân Hi nữa, tôi cũng không xứng đáng để có quyền mang thêm phiền phức cho cậu ấy!

Có lẽ tại nụ cười của tôi hơi méo mó, nên Tống Chân Hi khẽ chau mày, nhìn tôi nói: “Đậu Giáng, vẻ mặt của cậu không được khoẻ cho lắm. Có chuyện gì vậy? Tôi có thể giúp cậu được không?”

Nhìn dáng vẻ quan tâm của Tống Chân Hi, khiến tôi không nén nổi nước mắt, tôi càng bóp mạnh hơn chiếc hộp nhỏ vốn dĩ đã bị tôi bóp méo mó, nước mắt cứ thế tuôn ra lăn dài trên má, tôi thút thút nói: “Xin lỗi, món ăn của tôi không còn nữa, không thể mời cậu nếm thử được rồi, xin lỗi, xin lỗi.”

“Món ăn của cậu làm sao?” Tống Chân Hi liếc nhìn chiếc hộp nhỏ trong tay tôi, quan tâm hỏi han: “Đây là cái gì? Chuyện gì đã xảy ra vậy?”

Tôi thất thểu lắc đầu, không nói được gì cả, chỉ chăm chăm nhìn vào chiếc hộp méo mó nằm trong tay nước mắt lã chã. Tiểu công chúa mày có cảm nhận được nỗi đau của tao không? Mày có cảm nhận được tâm trạng mờ mịt không lối thoát của tao không? Làm sao tao có thể đối diện với Tống Chân Hi đây? Hạnh phúc của tao sao lại bị phá hỏng thế này? Mày có thể nói cho tao biết, tao phải làm thế nào không?.

“Đây là cái gì? Có thể đưa cho tôi xem được không?” Một giọng nói hiền lành vang lên. Dường như bị giọng nói quan tâm đó thôi miên, tôi từ từ quay đầu lại, nước mắt nhạt nhoà nhìn sang. Tống Chân Hi đang đứng ở cạnh tôi, giống như lần trước, rất gần với tôi, gần đến nỗi tôi còn có thể nghe thấy tiếng tim đập đều đều của cậu ấy. Dần dần, tôi bình tĩnh trở lại, trái tim dường như bị đông cứng của tôi giờ đã ấm dần lên. Tay tôi run run, dè dặt đưa “Công chúa Feodora” ra trước mặt Tống Chân Hi.

“Này! Tống Chân Hi, cẩn thận! Ai mà biết đây là thứ đồ chơi gì chứ! Đừng có chạm vào linh tinh!” Vừa lúc tay của Tống Chân Hi sắp chạm vào viên kẹo, thì một giọng nói đáng ghét lại vang lên, làm Tống Chân Hi dừng lại.

Lại là An Lạp! Chắc là vừa nãy đầu óc cô ta bị phản ứng bất thường của tôi làm cho đồ dẫn, bây giờ đã tỉnh táo lại, lại đến tìm tôi gây sự.

“Cậu xem xem!” Nhị Bán nhân lúc chúng tôi đang dồn mắt nhìn vào An Lạp, từ một phía chen lên, cướp lấy chiếc hộp nhỏ trong tay tôi. Tại sao có thể như vậy được chứ! Đó là bảo bối của tôi!

Nhị Bân mở chiếc hộp của tôi ra, nhìn vào bên trong, lắc lắc đầu, bĩu môi nói: “Ôi dào, tôi đã nói rồi mà! Một viên kẹo vỡ.”

“Trả lại tôi!” Tôi nhảy bổ về phía Nhị Bân, định cướp lại viên kẹo của tôi. Đó là niềm hi vọng của tôi, niềm hi vọng vốn dĩ bị dập tắt từ lâu của tôi nay mới lại được nhen nhóm lên chút ít. Tim tôi đập thình thịch, tôi lo lắng trước từng cử chỉ của Nhị Bân, tôi không nhận ra rằng trong đôi mắt của Nhị Bân đang ánh lên một cái nhìn xảo quyệt.

Nhưng, tôi đã chậm chân. Lúc tôi bổ nhào về phía Nhị Bân, Nhị Bân nhếch miệng lên, hét lớn về phía An Lạp: “An Lạp, cho cậu xem này. Một viên kẹo thật thần kì!” rồi quăng chiếc hộp về phía An Lạp.

“Không được!” Không được ném linh tinh! Đó là bảo bối của tôi! Tôi hoảng hốt chạy về phía An Lạp, hi vọng có thể bắt được viên kẹo của tôi trước An Lạp. Nhưng đó chỉ là ảo tưởng, với cái thân hình béo ục ịch và động tác chậm chạp của tôi, tôi chỉ vồ lấy không khí, mắt trần trối nhìn chiếc hộp nhỏ rơi vào trong tay An Lạp. Đùng! Lúc thấy chiếc hộp nhỏ bị An Lạp nắm chặt ở trong tay, tôi rụng rời tim như muốn vỡ nát. Tôi đang lo lắng không biết liệu rằng “Công chúa Feodora” có toàn thây mà quay về với tôi không, An Lạp cô ta luôn muốn đối đầu với tôi, “Feodora công chúa” rơi vào trong tay cô ta không biết là sẽ bị đối xử như thế nào đây!

“Để tôi xem nào,” An Lạp đón lấy chiếc hộp, mở ra, dùng hai ngón tay lôi “Công chúa Feodora” ra, cố làm ra vẻ hiểu biết lắc lắc đầu, “Xì xì, đây rõ ràng là một loại kẹo tạp nham, không đảm bảo an toàn!”

“Trả lại tôi, mau trả lại tôi!” Tôi lo lắng dán mắt nhìn vào những ngón tay của An Lạp, tôi không dám cử động, tôi sợ rằng cô ta sẽ lại giữ cái chiêu lúc này, làm “Công chúa Feodora” hỏng mất.

“Đúng là phong cách của Tiểu thư Đậu Tương, thứ như vậy cũng dám đưa cho Tổng Chân Hi sao?”, An Lạp chu miệng lên, lắc đầu.

Tim tôi như sắp nhảy ra ngoài, tôi lo lắng để ý đến từng nhất cử nhất động của An Lạp, cẩn thận đề phòng từng cử chỉ của cô ta.

“An Lạp, trả viên kẹo lại cho Đậu Giáng đi.” Tổng Chân Hi tiến đến để giảng hoà. Tôi nhìn Tổng Chân Hi, ánh mắt đầy cảm kích. Tổng Chân Hi, thật giống như một đấng cứu thế, lúc nào cũng kịp thời cứu tôi. Thượng đế ơi, sao người lại tạo ra một người hảo hảo như cậu ấy!

Có sự trợ giúp của Tổng Chân Hi, tôi cảm thấy như có phao cứu sinh, có thêm sức mạnh, tôi đưa tay về phía An Lạp, nói: “Mau, trả lại tôi.”

An Lạp liếc mắt nhìn Tổng Chân Hi, rồi lại nói với tôi với giọng đầy quái dị: “Đậu Tương à, nếu lớp trưởng đã nói đỡ cho cô như vậy. Vậy thì, trả lại cô đấy, đúng là đồ keo kiệt, có mỗi viên kẹo bé tẹo mà cũng phải tính toán chi li như vậy.” Thấy An Lạp bảo sẽ trả “Công chúa Feodora” cho tôi, tôi xúc động nhìn cô ta, không tính toán chuyện cô ta nói tôi keo kiệt nữa. Suy cho cùng thì, lấy lại được “Công chúa Feodora” mới là việc quan trọng nhất. Tôi bối rối nhìn Tổng Chân Hi đang đứng ở bên cạnh, thật sự cảm ơn cậu ấy, nếu như cậu ấy không nói đỡ cho, không biết là An Lạp sẽ làm những chuyện gì. Tổng Chân Hi, hết lần này đến lần khác giải vây cho tôi, cậu ấy... tôi...

“Nhìn bộ dạng của cô kìa, hừ, không thèm chơi cùng cô nữa!” An Lạp lườm nguýt, quay đầu đi. Tôi thấy khoé môi của cô ta khê cong lên. Không xong rồi! Sao tôi có thể quên mất bản tính chua ngoa đánh đá cố hữu của An Lạp chứ, cô ta sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để ức hiếp tôi đâu!

Quả đúng là An Lạp chẳng có ý tốt gì! Ngón tay cô ta khê gầy nhẹ một cái, thì “Công chúa Feodora” của tôi đã bay vèo sang một bên!

“Ôi! Kẹo của tôi!”

Viên kẹo, dưới sức đẩy mạnh của An Lạp, bay vèo sang một hướng khác trong lớp học.

“Đừng mà...” Tôi không kìm nổi mình hét lên một tiếng thất thanh, không màng tất cả chạy bổ đến chỗ viên kẹo bị rơi.

Nhưng có một cái bệ nấu ăn chắn ở ngay trước mặt, trong lúc luống cuống tôi đã đâm sầm vào đó, cảm giác đau ê ẩm lan toả khắp người tôi, tôi hét lên một tiếng đau đớn, chân tôi khụy xuống. Cứ như vậy, tôi

như một con rùa bò lổm ngổm trên cái bệ nấu ăn nhộp nháp, mắt trừng trừng nhìn theo hướng “Công chúa Feodora” vừa bị ném rơi xuống, rơi xuống... ánh mắt tôi dừng lại trên chiếc bánh gato cao àu trắng sữa.

Đây chẳng phải là chiếc bánh gato mà Cung Trạch Minh làm sao? Hôhồ, nếu như bị rơi lên chiếc bánh gato thì kẹo của tôi không sao rồi... tôi mở to mắt, lòng nhẹ nhõm. Nhưng, đúng vào lúc này, bên vai tôi văng vẳng tiếng hét tức giận của Cung Trạch Minh: “Đây là thứ rác rưởi gì vậy, tránh xa chiếc bánh gato của tôi ra!”

Cung Trạch Minh cố đứng ra trước chiếc bánh gato bảy tầng của cậu ta để che chắn, nhưng vì chiếc bánh gato quá cao, nên để ngăn cho viên kẹo của tôi không rơi vào cậu như một con dơi cố sức đưa cánh tay vung lên hạ xuống, khua khoắng giữa không trung trông như sắp biến thành phật quan âm nghìn tay đến nơi.

Nhưng “Công chúa Feodora” không theo ý đồ của cậu ta mà thay đổi phương hướng, cứ bay thẳng về phía Cung Trạch Minh.

Sau đó, tim tôi lại như muốn vỡ oà ra trước cảnh tượng đang xảy ra trước mắt. Để ngăn viên kẹo lại, Cung Trạch Minh há to miệng ra, chạy bổ về phía viên kẹo.

“Không!” Mặt tôi căng như dây đàn hét lên một tiếng, sau đó, thấy “Công chúa Feodora” mất hút trong “cái mồm to hoác” của cậu ta.

Trời ơi, sao lại như vậy chứ!

“Nhất định cậu không được nuốt nó xuống!” Tôi hoảng hốt như một con ếch xanh vỗ mạnh vào quai hàm của Cung Trạch Minh hét lớn. Cần phải biết rằng, điều này liên quan mật thiết đến tương lai của tôi, tình yêu của tôi, nói không chừng còn cả chồng tương lai của tôi nữa.

Về mặt của Cung Trạch Minh như đang nói rằng: “Cô thật phiền phức, im mồm ngay”: “Ai dám... hừ... nuốt... ừm ừc.”

Trái đất như ngừng quay, tôi sững sờ không cử động, thần thờ nhìn chằm chằm vào cổ họng của Cung Trạch Minh.

Lúc này chắc là do ảo giác của tôi, chắc chắn là do ảo giác của tôi? Đây chắc chắn chỉ là một cơn ác mộng mà thôi! Âm thanh vừa này tuyệt đối không phải là tiếng Cung Trạch Minh nuốt viên kẹo...

“Khục khục khục...” Tiếng của Cung Trạch Minh cắt đứt dòng suy nghĩ rối bời của tôi, cậu ta cố gắng ho khục khục một hồi rất lâu, sau đó ôm lấy cổ họng nhào người đứng dậy, nhìn tôi với vẻ mặt rất kì quái, “Mùi vị thật kì lạ.”

Thôi xong! Xong rồi! Xong rồi! “Công chúa Feodora” bị cậu ta nuốt mất rồi!

Lúc đó, tôi chỉ muốn gào lên mà khóc. Cung Trạch Minh, cậu là đồ ngốc! Ngậm đồ ở trong miệng rồi, thế mà còn cố nói làm gì? Viên kẹo phép thuật của tôi, hạnh phúc của tôi... cứ thế mà bị phá hỏng hết sao. Ông trời ơi, rút cuộc thì ông muốn làm gì? Sao hết lần này đến lần khác đùa cợt tôi, giày vò trêu chọc tôi thì thích lắm sao? Trải qua bao nhiêu cú shock, tôi hoàn toàn không còn chút sức lực, cuối cùng nằm gục trên sàn.

“Cô! Đậu Tương!” Một đôi chân lớn hiện ra trước mắt tôi, kèm theo tiếng hét giận dữ.

Tôi ngẩng đầu lên, là Cung Trạch Minh. Anh ta tức giận trợn trừng mắt nhìn tôi, tôi có cảm tưởng như ngọn lửa bùng bùng trong mắt cậu ta đang phả vào người tôi. Nhìn bộ dạng đó của cậu ta, đột nhiên tôi có cảm thấy thật khiếp sợ. Cậu ta, cậu ta muốn làm gì vậy? Tôi, tôi còn chưa tính sổ với cậu ta, cậu ta, cậu ta muốn làm gì?

“Cô!” Cung Trạch Minh chỉ thẳng vào tôi, cứ thế tuôn ra một tràng dài, “Nếu như sức khoẻ tôi mà xảy ra vấn đề gì, cô, Đậu Tương, cô phải chịu hoàn toàn trách nhiệm!” Còn không đợi tôi kịp trả lời, Cung Trạch Minh đã hùng hổ quay người đi ra ngoài. Nhìn theo bóng dáng rần rỏi của cậu ta, tôi ngẩn người.

“Đậu Tương... không liên quan đến tôi nhé, là cậu không bắt được nhé.” An Lạp đứng ở một bên khom eo xuống vỗ vỗ vào má tôi, dùng một cái giọng ồm ồm nói với tôi.

“Ồ... ha ha ha...” Nhị Bản kéo theo An Lạp lú lú rú rú bỏ đi.

“Đậu Giáng, không sao đâu, có yêu cầu gì, cậu cứ đến tìm tôi.” Tống Chân Hi đứng trước mặt tôi, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào vai tôi.

“Tôi...” Tôi ngẩng đầu nhìn cậu ấy, muốn nói điều gì đó, nhưng lại không biết phải nói ra sao. Tống Chân Hi gật đầu, rồi lại vỗ vỗ vào vai tôi, không đợi tôi nói gì, đã quay người bỏ đi. Nhìn theo bóng dáng của cậu ấy, tôi khe khẽ nói với theo sau “Cảm ơn”.

Ngoài “cảm ơn” ra tôi còn biết nói gì chứ? Không có sự trợ giúp của viên kẹo phép thuật, tôi hiểu rất rõ rằng tôi không thể nào vượt qua được khoảng cách to lớn giữa tôi và cậu ấy. Mọi tưởng tượng đẹp đẽ của tôi đêm qua đều đã tan biến thành bong bóng xà phòng, giống như Tiểu mỹ nhân ngư sau khi biến thành bong bóng xà phòng liền mất hút hoàn toàn trong không trung. Tống Chân Hi, từ nay trở đi tôi vẫn sẽ tiếp tục dõi theo cậu, tôi chỉ có thể dõi theo cậu mà thôi.

Trong tâm trạng đau đớn và tuyệt vọng đột nhiên tôi nhớ ra câu nói ngất quăng mà Thần kẹo chưa nói hết “Nếu như không giành được trái tim của con, sẽ... sẽ...”, nhưng, bây giờ người ăn mất viên kẹo phép thuật là Cung Trạch Minh! Trời ơi! Thế sự việc sẽ biến chuyển ra sao? Rút cuộc tôi phải làm gì?

Ông trời ơi, ông đang đùa giỡn tôi đúng không? Tôi dựa vào bức tường của phòng học nấu ăn, cảm thấy vô cùng uể oải. Cho đến lúc tiếng chuông báo hết tiết vang lên, tôi mới lè đôi chân tê dại, từ từ quay về nhà. Đúng thế, tôi phải quay về nhà, tôi phải quay về nơi thuộc về tôi, tôi phải đến một thế giới có thể che chở cho tôi. Thế giới ngoài kia thật đáng sợ, trái tim yếu đuối của tôi đã bị đâm cho nghìn lỗ rồi, không thể chịu đựng thêm bất kì cú shock nào nữa.

Tôi chỉ là một cô gái bình thường, tại sao lại phải trải qua những chuyện bát nháo, vượt ngoài sức tưởng tượng thế này? Ông trời ơi, rút cuộc thì ông muốn làm gì, muốn rèn giũa trái tim của tôi sao? Không cần thiết phải như vậy đâu!

Trên đường đi, tâm trạng tôi cứ ở trong tình trạng rối bời như vậy. Thật không dễ dàng gì, cuối cùng tôi cũng về được đến nhà. Tôi tiện tay đẩy cánh cửa ra, đá bay đôi giày ra khỏi chân, cứ thế đi chân đất chạy thẳng vào nhà.

“Tiểu Giáng, con về rồi à? Có đói không vậy, mẹ nấu cho con bao đồ ăn ngon này!” Giống như mọi ngày, giọng nói vui vẻ của mẹ tôi từ trong bếp vọng ra, tôi không vui vẻ đáp lại như thường ngày. Tôi chạy như bay lên phòng, bây giờ tôi chỉ muốn ở một mình, một mình trong thế giới của riêng mình. Thế giới ngoài kia thật đáng sợ, người như tôi không có đủ sức để mà chống đỡ. Tôi chỉ muốn thu mình trong cái thế giới đơn giản của tôi mà vui vẻ sống, một ước nguyện nho nhỏ như vậy mà cũng không thể thực hiện được sao? Ông trời ơi, ông vứt bỏ tôi thật rồi sao.

“Tiểu Giáng, tiểu Giáng, mau dậy ăn cơm đi!” Mẹ đứng ngoài gõ gõ cửa, quan tâm gọi tôi. Nhưng tôi chẳng còn sức đâu để mà trả lời nữa, tôi chỉ muốn chui thật sâu vào trong vỏ ốc của mình, để không ai nhìn thấy.

“Tiểu Giáng, có chuyện gì xảy ra đi nữa thì cũng phải ăn cơm đã! Mẹ nấu rất nhiều món ngon! Chúng ta cùng ăn cơm nhé?” Mẹ vẫn đứng ngoài cửa hét vọng vào, “Tiểu Giáng... Tiểu Giáng...”

“Hừm, cái con bé này,” Mẹ đứng bên ngoài thở dài, “Con cứ ngủ một lát đi, lúc nào đói thì gọi mẹ, mẹ sẽ nấu nhiều món ngon cho con ăn.”

Không có tiếng gõ cửa nữa, tôi nghe thấy tiếng bước chân dần khuất xa của mẹ, mẹ ơi, con xin lỗi, Tiểu Giáng của mẹ thật vô dụng. Nước mắt từ từ chảy xuống, rơi xuống chiếc ga trải giường màu hồng in thành từng giọt từng giọt.

Gió thổi toang cánh cửa sổ len lỏi vào trong phòng, lành lạnh, như đang vỗ về an ủi tôi. Tôi dần dần lấy lại trạng thái cân bằng, nước mắt cũng ngừng rơi.

Bịch! Một tiếng chát chúa vang lên làm tôi sực bừng tỉnh. Chuyện gì xảy ra vậy? Chuyện gì xảy ra vậy? Lẽ nào có thứ gì nổ sao? Đột nhiên tôi nhớ đến cái tin bình ga trong bếp bị nổ làm cho người bị thương mà mấy hôm trước tôi đọc được. Trời ơi! Không phải là bếp nhà tôi cũng xảy ra bị kịch như vậy chứ, mẹ vẫn còn ở trong bếp!

Tôi vội vàng mở cửa phòng ra, chạy xuống dưới tầng. Nhìn cảnh tượng trước mắt, tôi sững sờ! Không có khói, không có lửa, ở giữa cửa lớn nhà tôi có một vật lớn đen sì sì. Chiếc cửa nhà tôi giờ đây đã trở thành

một đồng tro tàn, hơn nữa lại có một người đứng lù lù trên cái đồng tro tàn đó. Bình thường bộ đồng phục trường gọn gẽ chỉnh tề đến mức cứng nhắc thì bây giờ do vận động quá mạnh nên đã xuất hiện những nếp nhăn, đôi chân dài trông thật đẹp đẽ trong chiếc quần tây màu đen, núi băng cũng phát ra ngọn lửa, làn hơi nóng bùng bùng như ngọn lửa phả ra từ người của cậu ta. Đường như tôi có thể thấy ngọn lửa dữ dội như cơn gió điên cuồng đó đang lớn vồn quanh cậu ta, mà gào thét, lúc này, bộ đồng phục trường màu đen trắng bình thường vốn tôn thêm vẻ nghiêm nghị và nho nhã của cậu ta giờ đây lại giống như bộ quần áo của ma quỷ phảng phất ra một không khí thật đáng sợ. Đó chính là người đã khiến tôi thờ thẩn.

Cái người giận dùm dùm, đến nỗi làm cho cửa nhà tôi “hi sinh vì nhiệm vụ” là một người tôi không thể tưởng tượng được rằng lại có thể xuất hiện ở đây. Cậu ta, chính là cậu ta - Cung Trạch Minh.

2. Chương 2: Ông Trời Oi, Đừng Để Anh Ấy Tan Chảy 1

Cung Trạch Minh một chân giẫm lên cánh cửa bị đổ, hai tay buông thõng, nắm chặt thành hai nắm đấm. Cậu ta tức giận nhìn tôi, cặp mắt như hai ngọn lửa đang cháy bùng bùng dữ dội, trên cổ thì nổi gân xanh cuộn cuộn, hơi thở gấp gấp khiến cho ngực của cậu ta phập phồng lên xuống liên hồi. Cung Trạch Minh trông thật đáng sợ! Nhưng, sao tôi lại có một cảm giác kì lạ như thế này. Tôi nhớ ra, dáng vẻ của cậu ta trông thật giống một con lợn đang giận dữ trong chương trình “Khám phá Discovery”!

Tôi không nhịn được liền bật cười, sau đó không kiềm chế nổi lẩm nhẩm “Bánh gato”!, rõ ràng, tiếng cười của tôi lúc này khiến Cung Trạch Minh càng nổi giận dùm dùm, tôi cảm thấy không khí ở xung quanh đều bị ngọn lửa tức giận của cậu ta đốt cháy, thế là liền lùi ra sau đứng khẹp na khẹp nép.

“Này, chiếc tai nghe mà bố con mua thật là xịn, không bị ảnh hưởng của âm thanh bên ngoài, nghe nhạc thật là êm ái dễ chịu.” Đột nhiên, mẹ tôi vừa lẩm bầm vừa từ trong phòng bếp đi ra, bà bỏ chiếc tai nghe ở trên tai xuống và hỏi tôi, “Ồ? Có khách à! Tiểu Giáng, là bạn của con à?”

“Hả?” Tôi lo lắng nhìn Cung Trạch Minh, từ lúc nào cậu ta đã giấu hết toàn bộ sự tức giận của mình đi vậy? Lúc này cậu ta đứng ngay ngắn bên cạnh cánh cửa bị đổ, mái tóc bù xù ban nãy cũng đã trở lại đáng vẻ chau chuốt như thường ngày, tôi cảm thấy nghi ngờ vào đôi mắt của mình, rút cục thì cái tên giận dùm dùm ban nãy liệu có từng xuất hiện ở đây không? Ôi trời, bây giờ không có thời gian để nghĩ những thứ đó, phải nghĩ trước là làm thế nào để giải thích với mẹ về chiếc cửa bị đổ này đã.

“Việc đó... mẹ... cậu ta...” Đầu óc tôi cứng đờ, tôi biết giải thích tất cả mọi chuyện thế nào đây!

Trong lúc tôi còn chưa bịa ra được câu trả lời, thì Cung Trạch Minh đã lễ phép nói với mẹ tôi: “Cháu chào bác ạ, cháu là Cung Trạch Minh là bạn cùng lớp với Tiểu Giáng ạ. Thầy giáo bảo cháu đến giảng lại cho bạn ấy mấy chỗ mà bạn ấy làm sai trong bài kiểm tra lần trước ạ.”

“Ồ ồ! Ra là thế, cảm ơn cháu nhé, cháu Cung, Đậu Giáng nhà bác làm phiền cháu quá.” Mẹ tôi mặt mày tươi cười kéo Cung Trạch Minh vào, đẩy cậu ta lên trên lầu, “Tiểu Giáng, vậy các con mau lên học cho tử tế đi, mẹ sẽ chuẩn bị ít đồ ăn cho các con.” Sau đó lại đeo tai nghe vào vừa lắc lư đầu theo điệu nhạc vừa đi vào trong bếp.

Hả? Sao mẹ không để ý đến chuyện cái cửa nhỉ? Tôi lại nhìn ra phía cửa nhà. Tôi không bị hoa mắt đấy chứ, rõ ràng cánh cửa bị đổ ở chỗ đằng kia. Nhưng sau đó tiếng lẩm nhẩm của mẹ đã xoá tan mọi sự nghi ngờ của tôi. Tôi chỉ nghe thấy mẹ vừa đi vừa lẩm nhẩm: “Ngày mai phải đi tìm thợ sửa chuyên nghiệp mới được, chiếc ốc vít chiều hôm trước mình vừa lắp vào chống đỡ không nổi nữa rồi.”

“Đi thôi, lên lầu.” Trong lúc tôi đang không biết nói thế nào với mẹ, thì Cung Trạch Minh bỗng đẩy tôi một cái, bảo tôi mau lên trên tầng. Ôi... sao tôi lại quên mất là cái tên độc ác này vẫn ở đây chứ.

Tôi uể oải lê bước dẫn Cung Trạch Minh đến trước cửa phòng ngủ của tôi, lúc này tôi vội vàng chạy xuống tầng nên chưa kịp đóng cửa, tôi chẳng muốn vào đó chút nào! Trong lúc tôi còn đang do dự, thì Cung Trạch Minh nắm chặt lấy tay của tôi, kéo tôi vào phòng ngủ của tôi, rồi lại còn đóng sầm cửa lại!

“Cậu... cậu muốn làm gì?” Tôi dựa lưng vào bàn học, chăm chăm nhìn vào cậu ta, run rẩy đe dọa cậu ta: “Đây, đây là nhà tôi, tôi... tôi không sợ cậu đâu!”

Tất nhiên, một người như Cung Trạch Minh, làm sao có thể bị những lời yếu ớt của tôi đe dọa được chứ.

Cung Trạch Minh nhướng mày lên, không nói gì, từ từ giơ cánh tay của cậu ta lên. Cậu ta, cậu ta muốn làm gì? Lẽ nào muốn đánh tôi? Trời ơi! Đây là nhà của tôi! Cậu ta, cậu ta không được to gan như vậy chứ! Nhưng cứ nghĩ đến cánh cửa bị đánh đổ, là tôi lại run bần bật. Tôi đã chuẩn bị hết thật to lên để cầu xin sự cứu mạng, nhưng hành động tiếp theo của Cung Trạch Minh làm tôi không hiểu gì cả. Cậu ta chậm rãi tháo chiếc cúc ở tay áo sơ mi ra, tay áo thì được gọn gàng xắn lên chỗ khuỷu tay, rồi giơ cánh tay ra trước mặt tôi.

Đây là cái gì? Tôi nhìn vào cánh tay cậu ta, cánh tay đâu có làm sao, làn da socola khoẻ khoắn, đôi tay lực lưỡng khoẻ mạnh có làm sao đâu. Bất giác tôi khụt khịt mũi, hít hít vào, ngược mắt nhìn cậu ta.

Cung Trạch Minh chỉ nói có một từ, từ này đã khiến tôi giật mình: “Liếm!”

Hử hử! Liếm? Liếm cái gì? Cậu ta bảo tôi liếm cái gì? Nhìn theo ánh mắt cậu ta thì là... cánh tay sao? Cánh tay của cậu ta? Cậu ta bảo tôi liếm cánh tay của cậu ta!

Tôi chớp chớp mắt nhìn cậu ta, cảm thấy nghi ngờ vào đôi tai vốn rất thính của mình.

Tôi không nghe nhầm chứ! Hoặc là cậu ta nói là “Liếm” nhưng thực ra không phải là “Liếm”, mà là theo một ý khác? Tôi nhìn cậu ta với ánh mắt hoài nghi, hi vọng không phải là anh ta bảo tôi liếm cái gì đó!

Nhưng hành động tiếp theo của Cung Trạch Minh đã dập tắt tia hi vọng cuối cùng của tôi. Cậu ta giơ cánh tay của mình ra trước miệng tôi, ý là gì thì không cần phải nói nữa, chắc chắn là bảo tôi liếm!

Không liếm thì có được không? Để một cô gái như tôi phải liếm tay của một thằng con trai sao, chuyện gì đang xảy ra vậy! Lẽ nào trông tôi giống một con cún lắm sao?

“Cái này, cái này, cậu muốn làm gì?”

Tôi dánh vẽ tội nghiệp nhìn Cung Trạch Minh, hi vọng tất cả chỉ là do tôi suy nghĩ quá nhiều. Nhưng tôi vừa ngẩng đầu lên thì cậu ta đã dùng tay còn lại đẩy đầu tôi về phía cánh tay cậu ta.

Đau quá!

Bỗng cảm của tôi va phải cánh tay của Cung Trạch Minh, bờ môi mềm mại dưới sức ép của cánh tay khoẻ khoắn và sự va đập của hàm răng bị tổn thương nghiêm trọng. Nước mắt của tôi bỗng tuôn ra.

Đúng vào lúc tôi đang định ngẩng đầu lên để chống cự lại cậu ta, thì một mùi hương ngọt ngào xộc thẳng vào mũi tôi, dường như là theo thói quen, lưỡi tôi bắt đầu liếm.

Woa! Đây là cái gì vậy? Ngọt quá, ngon quá!

Trong chốc lát, trong đầu tôi chỉ ngập tràn những tính từ chỉ mùi vị. Ồ, chiếc lưỡi tung hoành ngang dọc rất nhiều năm trong thế giới kẹo của tôi nói cho tôi biết rằng, mùi hương này dùng những quả nho vàng tươi ngon nhất được trồng ở Mỹ, kết hợp với phương pháp làm kẹo truyền thống để tạo ra những viên kẹo nho Kadina vẫn giữ nguyên được hương vị nguyên chất! Sao ở đây lại có mùi vị này nhỉ, có phải là do ảo giác của tôi không? Tôi lại liếm thử một lần nữa, đầu lưỡi đảo đều quanh miệng, để cả cái miệng tôi được nếm và thưởng thức hương vị này.

Ngon thật! Đúng là mùi vị của kẹo nho Kadina Home, hương vị đặc biệt có trong quả nho vàng vẫn giữ nguyên được mùi vị, dưới phương pháp bí truyền của Kadina Home, mọi hương vị đặc trưng thơm ngon của nho vàng hoàn toàn còn nguyên vẹn. Đây là một tuyệt phẩm! Trời ơi! Tôi lại được nếm một loại kẹo ngon như vậy sao! Thật là hiếm có, tôi không thể bỏ qua cơ hội tốt này được!

Tình yêu say đắm của tôi dành cho kẹo đã khiến tôi quên mất rằng mình đang ở trong một hoàn cảnh kì lạ đến thế nào, đầu lưỡi của tôi hết lần này đến lần khác “quỳ mọp” trước hương vị hoàn mỹ trong trái tim tôi, mũi của tôi cố hít hà từng hương vị.

Trong lúc tôi đang vui vẻ liếm láp, có một lực rất mạnh đẩy đầu tôi sang một hướng khác, tôi chưa kịp phản ứng gì, thì môi tôi lại chạm phải một vùng trắng mịn. Ồ? Sao lại còn mùi vị khác nữa nhỉ, tôi vẫn còn đang ngây ngất trong mùi hương tuyệt diệu của kẹo nho Kadina Home, thì đột nhiên đầu lưỡi lại chạm phải một hương vị khác. Tôi chậm rãi thưởng thức, mùi vị này... mang lại cho người ta cảm giác rất kì lạ, nhưng khi cái cảm giác kì lạ đó dần dần tan biến thì thay vào đó là một cảm giác rất tuyệt diệu.

Đây là... tôi nghĩ ra rồi! Mắt tôi bỗng rực sáng lên, tôi nghĩ ra rồi, đó chính là kẹo Drunas, loại kẹo thần bí nhất trên thế giới! Hồi trước mọi người luôn bị mùi vị kì lạ ở lớp vỏ bao ngoài cùng viên kẹo mê hoặc, có người vừa ăn một miếng đã vội vứt nó đi. Bọn họ không ngờ rằng đằng sau cái lớp vỏ kì lạ đó có một thứ ngon đến nhường nào. Về sau có người muốn bỏ cái lớp vỏ ngoài cùng có mùi hương kì lạ đó đi, nhưng kết quả là viên kẹo không có hương vị thần kì vốn có của nó nữa, lúc này mọi người mới biết rằng, chỉ khi lớp vỏ kì lạ ngoài cùng hòa quyện với hương vị ngọt ngào ở lớp bên trong thì kẹo Drunas mới có được một hương vị hoàn hảo và thần bí. Nhưng có rất nhiều người vẫn không tài nào chịu nổi cái lớp vỏ có mùi kì lạ đó, thế nên việc làm kẹo Drunas từ vài trăm năm nay vẫn chỉ được làm trong một xưởng thủ công nhỏ được truyền qua không biết bao nhiêu đời. Được thưởng thức hương vị thực sự của kẹo Drunas đó là ước mơ của một tan hãm mộ kẹo như tôi!

Thật là ngon! Vài giọt nước mắt cảm động lăn ra từ khoé mắt tôi, tôi thành kính thưởng thức hương vị thần kì đó. của Hà Lan mà tôi yêu thích từ rất lâu rồi! Loại bánh gato này được những người nghệ nhân Hà Lan sử dụng một loại cây có tên gọi là Lannis trong các khu rừng ở bản địa để làm nguyên liệu, rồi dùng tay để tạo thành. Mặc dù bây giờ có rất nhiều xưởng sản xuất bánh gato, nhưng những loại bánh gato đó lại mất đi hương vị nguyên thủy vốn có của chúng, vì thế bánh gato Lannis do các nghệ nhân Hà Lan làm ra càng đáng quý. Tôi còn nhớ, lần đầu tiên tôi được ăn bánh gato Lannis của Hà Lan, lúc đó tôi còn rất nhỏ, trong một chuyến thám hiểm, bố đã cứu được một người dân Hà Lan, nên người đó đã thể hiện lòng biết ơn bằng một chiếc bánh gato. Thực ra lúc đó người dân bản địa đó đã tặng cho bố tôi một món quà rất quý giá, nhưng bố tôi thì chỉ muốn lấy được cây Lannis sản vật của Hà Lan mà thôi, vì đó là món quà mà ông muốn dành cho cô con gái cưng của mình. Ôi... mỗi lần nghĩ lại hương vị của bánh gato Lannis Hà Lan, là lại nghĩ đến tình yêu của bố dành cho tôi.

Đổi sang một vị trí khác, thì lại có những mùi vị khác nhau, những chỗ khác đó, không biết là có những hương vị thần kì hơn nữa không nhỉ? Mắt tôi sáng rực lên, dựa theo bản năng cứ thế mà liếm sang chỗ khác. Lúc này tôi đã hoàn toàn quên mất sự cự tuyệt ban đầu của tôi, trong đầu tôi giờ chỉ có mùi thơm của kẹo.

Ôi... ngon quá đi, chỗ này là mùi của kẹo Chocolate Browine, còn chỗ này là mùi của kẹo Pavlova Puff, thật là thơm. Ôi dào, thứ gì vậy, dám cản trở việc tìm kiếm mùi vị mới của tôi, tránh ra, tránh ra! Woa wa! Thậm chí còn có cả mùi nồng nồng của bánh gato nữa, cái món điểm tâm theo phong cách truyền thống của nước Anh này hiếm khi được thưởng thức lắm đấy, trong mùi hương tinh tế đó có sự hòa quyện giữa mùi của quả hạch, kết hợp với vị chua ngọt của nho khô, thật là ngon quá đi! Sao lại có nhiều chướng ngại vật thế nhỉ, vướng chân vướng tay, quá đáng, biến hết đi! Dám cản trở đệ tử ruột của kẹo là tiểu thư Đậu Giáng tôi đây thưởng thức hương vị của kẹo tuyệt đối không thể tha thứ được.

Tôi không bận tâm đến thứ đang khống chế sự di chuyển của tôi nữa, mà giành lại quyền chủ động của cơ thể, dựa vào bản năng yêu kẹo điên cuồng của mình, như một nhà thám hiểm điên cuồng tìm kiếm những thứ mới mẻ.

Ôi... Ôi... chỗ này thật ngon, đó là bánh gato Lannis.

Sống mũi tôi hơi cay cay, tôi nhắm chặt mắt lại dùng tấm lòng biết ơn sâu sắc của mình để cảm nhận mùi vị này.

Hic, sao một món ăn ngon như vậy lại bị tụt hậu nhỉ? Để níu giữ lại hương vị tuyệt diệu này, tôi bỗng nhảy bổ lên.

Ngon quá, bắt được rồi! A! Chuyện gì xảy ra vậy? Tôi bám vào một vật không chắc chắn lắm, thế là ngã bổ nhào ra. Đau quá, mũi của tôi bị đập mạnh vào một vật có bề mặt rất cứng.

Đáng ghét! Tôi cố nhào người dậy, xoa xoa chiếc mũi ran rát. Chiếc mũi đau nhức đến nỗi tôi lại nước mắt lưng tròng chỉ trức trào ra. Có chuyện gì vậy? Đám phải thứ gì mà đau thế không biết? Tôi chớp chớp mắt, cho nước mắt rơi xuống, để mắt không bị nhòa đi.

Trời ơi! Trời ơi! Trời ơi! Lúc tôi định thần lại, nhìn rõ mọi vật trước mắt, tôi bị rơi vào trạng thái kinh hoàng tột độ! Làn da màu socola mang lại một cảm xúc thật tinh tế, mặc dù người của Cung Trạch Minh không có những cơ bắp lực lưỡng như những quý ông khỏe đẹp khác, nhưng lại đem lại cho người ta cảm giác thật rắn rỏi. Đứng hỏi tôi là vì sao tôi lại nhìn thấy cơ thể của cậu ta, cũng đứng hỏi tôi là tại sao tôi lại biết cái cảm giác tinh tế đó, nếu như bên ngoài có một người đi vào, người ta sẽ nhìn thấy, tôi, Đậu Giáng, một cô gái trong trắng, lại đang nằm đè lên trên người của một anh chàng mỹ nam hoàn toàn trần truồng! Còn tay tôi thì lại đang bám chặt vào bờ ngực chắc chắn không có một mảnh vải đó!

Trời ơi! Tôi cứng đờ người, tay không dám động linh tinh, vì, tôi cảm thấy rằng tôi đang bám chặt lấy ngực của cậu ta, thậm chí lòng bàn tay còn cảm nhận được từng luồng chuyển động. Trời ơi! Trời ơi! Tôi đang đè lại cái gì thế này, tôi từ từ nhìn xuống dưới!

Tí tách. Một thứ nước màu đỏ đang rớt xuống làn da màu socola dưới tay tôi.

Tí tách... tí tách! A! Càng ngày càng nhiều. Tôi, tôi, tôi bị chảy máu mũi rồi!

Lúc đó, một âm thanh chói tai phá tan màn đêm tĩnh mịch. Híc, tôi không hét, âm thanh đó là...

“Cô muốn làm gì?” Một lực đẩy mạnh về phía tôi, tôi bị đẩy ra một bên, “Cô là một con quỷ háo sắc, cô muốn làm gì tôi hả?”

Hai tay của Cung Trạch Minh ôm lấy ngực, lùi sát về phía cửa, tức giận nhìn tôi chòng chọc. Áo của cậu ta không biết mất tiêu từ lúc nào, trên khuôn ngực trần còn có hai giọt màu đỏ rất khả nghi. Bình thường chiếc quần đồng phục trường được cậu ta chải chuốt phẳng lì đã bị giẫm đạp đến nỗi dường như biến thành một đồng búng nhùng trên đôi chân dài của cậu ta. Đến cả cặp kính trên mặt cậu ta cũng mất tích nốt. Chúa ơi! Tôi đã làm gì thế này? Đây đều là tôi làm sao? Đây đều là do tôi làm sao!

Nhưng, việc này... việc này...

“Đậu Tương đáng chết! Cô đúng là một nữ nhân độc ác! Sao cô lại đối xử với tôi thế này!” Cung Trạch Minh chân tay luống cuống kéo chiếc quần ở trên người, định che chắn người cậu ta lại. Nhưng cậu ta trong lúc luống cuống càng kéo lên kéo xuống, chiếc quần càng lúc càng búng nhùng, cứ như là bị dính chặt lại với nhau.

“Toạc -” Cung Trạch Minh thần thờ, tôi cũng đờ người. Quần, quần bị kéo rách rồi!

“Không... không liên quan đến tôi... hic...” Tôi sợ hãi, người của Cung Trạch Minh tỏa ra một làn khí thật lạnh lẽo, có một sức mạnh nào đó khiến người tôi cảm thấy bị đông cứng. Tôi sợ sệt lùi ra đằng sau.

“Đậu... Tương!” Cung Trạch Minh từ từ ngẩng đầu lên, vẻ mặt không chút biểu cảm. Chính là khuôn mặt này đang tỏa ra luồng khí lạnh băng băng đó.

“Đậu Tương! Cô là cái đồ đáng ghét!” Cung Trạch Minh đột nhiên sùng cồ lên, cậu ta quăng chiếc quần bị rách sang một bên, dùng dùng nỗi giận cứ như một chân cậu ta phải vút bỏ đi vậy, xông thẳng về phía tôi.

“Tôi... hic...”

“Tôi cái gì mà tôi! Cô xem cô đã làm việc tốt gì này! Cô đúng là một sinh vật thể chưa tiến hóa hết, đột biến gen của người ngoài hành tinh, lúc ở trường cô đã dùng cái thứ kì quái đó để hãm hại tôi, giờ lại có những hành động khiếm nhã với tôi!”

“Không phải... hic...” Tôi đâu có, tôi còn chưa kịp bao biện ình, thì đã bị Cung Trạch Minh ngắt lời.

“Sao tôi lại đen đủi thế này nhỉ, gặp phải cô một cái máy giặt cũ bị ông trời ném xuống nhân gian, một động vật không biết suy nghĩ! Cái đồ độc như cô, đến những con nguyên trùng Amoeba ở trên bàn bị cô chạm phải còn không sống nổi nữa là! Huống hồ tôi còn nuốt phải thứ mà cô đã cắm vào! Cuộc đời tươi đẹp của tôi đã bị cô hủy hoại rồi! An Lạp nói đúng, cô chính là một con gián thành tinh! Còn nữa cô còn là một loại bán thực vật thối nát!”

“Cậu!”

“Cậu cái gì mà cậu! Không nói được gì à. Cô đúng là một một con ngỗng cái già! Chỉ kêu lên là ngỗng ngỗng ngỗng thôi à! Loại người như cô, còn dám có hành động bất lịch sự với tôi, cô có biết rằng nếu cô tổ

ra đáng yêu một chút thì có thể giải quyết được vấn đề tăng dân số sao! Rút cuộc cô có tự biết mình là ai không vậy? Dựa vào hình dáng như thế này lại dám hi vọng giành được tôi - một người luôn đứng vị trí số một cao chót vót như tôi sao? À tôi quên mất, cô cũng là “numberone” nhỉ, mãi mãi là số một từ dưới lên!”

“Cung Trạch Minh! Cậu mới là đồ độc ác!” Tôi hét lên! Đậu Giáng không phải để ai muốn ức hiếp cũng được!

“Tôi là số một từ dưới lên thì đã sao? Cậu là số một thì có là gì chứ? Vị trí số một cao chót vót đây của cậu ấy à, hừm, đừng có mà đắc ý vênh váo! Bây giờ cậu đứng vị trí số một chẳng phải vẫn phải lấy lòng vị trí số một từ dưới lên là tôi đây sao?!”

“Tôi lấy lòng cô?” Cung Trạch Minh cười nói, “Ha ha, tôi mà phải lấy lòng cô sao? Đúng là truyện tiểu lâm, cứ cho là trên thế giới này con gái biến mất hết, tôi cũng sẽ không lấy lòng cô đâu!”

“Ha ha ha...” Hai tay tôi chống nạnh, nhìn Cung Trạch Minh cười lớn.

Cậu cười, tôi cũng biết cười, thậm chí tôi còn phải cười to hơn cậu ấy chứ!

“Cậu có biết thứ mà hôm nay cậu ăn là thứ gì không?”

Tôi vênh mặt hạ thấp giọng xuống, cười lạnh lùng với Cung Trạch Minh. Có lẽ vì điệu cười của tôi thực sự đáng sợ, nên sắc mặt của Cung Trạch Minh có chút biến đổi, sau khi trầm tư một hồi lâu, cậu ta có phần nhượng bộ nói với tôi: “Là... là cái gì?”

“Tôi nói thật cho cậu biết nhé, thứ cậu ăn là viên kẹo phép thuật!” Tôi không nói điều đâu, đó là một viên kẹo có phép thuật, “Phép thuật của viên kẹo đó là, nếu như trong vòng một tháng cậu không giành được trái tim tôi, hừm hừm, thì cậu đợi lên thiên đường mà tranh giành vị trí số một nhé!”

“Ha ha ha...” Cung Trạch Minh sau khi nghe tôi nói xong, ôm bụng cười ngặt nghẽo, “Kẹo phép thuật? A ha ha... lại còn nói tôi lấy lòng cô? Không giành được trái tim của cô thì tôi phải lên thiên đàng sao?” , mặt anh ta biến sắc, nghiêm nghị nói với tôi nói, “Đậu Tương, cô chưa tỉnh ngủ à! Trên thế giới này làm gì có viên kẹo phép thuật chứ? Nếu cô muốn lừa người khác thì cũng phải biết nói dối một chút chứ!”

Tôi hít hít mũi, lưỡi tôi liếm quanh môi một vòng, hai tay ôm lấy ngực, cứ như vậy nhìn cậu ta nói: “Nói dối? Đây là nói dối sao?”

Thấy động tác của tôi, nụ cười trên mặt Cung Trạch Minh cứng đờ lại, xem ra cậu ta vừa nhớ ra một chuyện mà đáng ra cậu ta phải nhớ. Vừa rồi, tôi đã được thưởng thức trên người cậu ta vô số mùi kẹo hảo hạng.

“Cô, cô lừa tôi!” Cung Trạch Minh hét lớn.

Tôi không nói gì, hai tay ôm lấy ngực tiếp tục nhìn cậu ta.

“Cô... cô đang lừa người khác...” Lời nói của Cung Trạch Minh càng lúc càng yếu ớt. Cậu ta cụp mi xuống, đôi mắt mang ánh nhìn khiến tôi khiếp sợ bây giờ đã bị che lấp đi.

Cậu ta không nói gì, tôi cũng không nói gì. Tôi nhìn cậu ta, thực ra trong lòng tôi cảm thấy vô cùng sợ hãi, vì tôi cũng không biết viên kẹo phép thuật đó sẽ mang lại những hậu quả như thế nào.

“Viên kẹo phép thuật... viên kẹo phép thuật...” Cung Trạch Minh đột nhiên lắp bắp, giọng nói khe khẽ càng lúc càng rõ hơn, “Ha ha... viên kẹo phép thuật!”

Đột nhiên, Cung Trạch Minh mở trừng trừng mắt ra, ánh mắt đó giống như một tia chớp màu đen chiếu thẳng vào tôi, bỗng chốc tôi đứng như trời trồng, thậm chí mọi ngõ ngách sâu thẳm nhất trong tâm hồn tôi cũng như đang run lên. Cung Trạch Minh... thật đáng sợ!

Giống như đang phải chịu cực hình, tôi cảm thấy linh hồn tôi đang bị cái tia sáng màu đen đó không ngừng cắt nhỏ, không ngừng giày vò, dường như đúng vào lúc tôi không chịu đựng nổi nữa chỉ muốn hét lên cứu mạng, thì ánh mắt mang lại cho tôi bao nhiêu sự đau đớn đó bỗng biến mất, mọi áp lực trên người tôi bỗng chốc mất tiêu. Chuyện gì xảy ra vậy? Tôi hít một hơi thật sâu, nhìn Cung Trạch Minh với ánh mắt cảnh giác, chuẩn bị đề phòng mọi sự uy hiếp của cậu ta.

Nhưng tất cả những gì xảy ra sau đó lại khiến đầu óc tôi cứng đờ.

Cung Trạch Minh lại từ từ cụp mắt xuống, khoé môi khẽ run lên, rồi cả người cậu ta bắt đầu run bần bật, đột nhiên, kêu woa lên một tiếng, khoé môi của Cung Trạch Minh trề ra, một tiếng khóc đinh tai nhức óc vang lên.

Cung Trạch Minh khóc sao? Cung Trạch Minh khóc trước mặt tôi sao? Cung Trạch Minh biết khóc sao?

Đó là một Cung Trạch Minh ở trường vốn trông như thiên thần đó sao? Tôi dụi dụi mắt, để chắc chắn rằng tôi không bị hoa mắt, nhìn mọi thứ không rõ ràng.

Cung Trạch Minh đứng đó, dùng tay lau nước mắt, giống như một đứa trẻ bị bắt nạt, trông thật oan ức, tội nghiệp. Đường như đôi chân đã trở nên yếu ớt không thể nâng đỡ được cơ thể đang run lên từng hồi nữa, Cung Trạch Minh không màng gì nữa ngồi sụp xuống nền nhà, hai cánh tay ôm chặt lấy gối, dường như muốn tìm kiếm trong đó ít sức lực, cảm cũng gục trên gối, nước mắt chảy dọc theo gò má rớt xuống.

Tôi có chút bối rối, sự thay đổi đột ngột của Cung Trạch Minh đã vượt quá khả năng tiếp nhận của tôi. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, bất kì ai cũng không thể tin rằng một Cung Trạch Minh ở trường vốn dĩ trông mạnh mẽ như vậy lại có thể có bộ dạng oan ức và đáng thương trông giống... giống... giống một con cún con bị vứt bỏ vậy.

“Cậu... cậu... đừng khóc nữa...” nhìn một người thường ngày vẫn chỉ tay năm ngón, ăn trên ngồi trốc giờ lại khóc đau khổ thế này, lòng tôi cảm thấy rất day dứt.

Để cậu ta tiếp tục ngồi khóc ở nhà tôi như vậy cũng không phải là hay ho gì.

Tôi cầm hộp khăn giấy từ trên bàn học xuống, tiến lại gần cậu ta, quỳ xuống bên cạnh cậu ta, đưa hộp khăn giấy cho cậu ta: “Đừng khóc nữa, một nam tử hán, lại khóc thành ra như này...”

Cung Trạch Minh đón lấy khăn giấy, luống cuống lau trên mặt, rồi tiện tay vứt luôn sang một bên. Tôi vô tình liếc nhìn một tờ khăn giấy, tôi nhìn thấy cái gì thế này? Trên chiếc khăn giấy bị Cung Trạch Minh vứt sang một bên dần dần hiện lên một màu đỏ đỏ. Đó là thứ gì vậy? Tôi quay đầu lại nhìn Cung Trạch Minh vẫn đang thút thít khóc. Cảnh tượng đập vào mắt lại khiến tôi một phen thót tim.

Trên khuôn mặt thanh tú của Cung Trạch Minh dính đầy chất lỏng màu đỏ, mà chất lỏng đó lại chảy ra từ trong mắt của cậu ta. Nước mắt? Nước mắt của Cung Trạch Minh lại có màu đỏ sao? Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tôi tò mò từ từ ghé sát lại gần Cung Trạch Minh, để nhìn rõ ràng hơn. Lúc tôi ghé sát vào cậu ta, đột nhiên một mùi hương ngọt ngào như mùi dâu tây xộc thẳng vào mũi tôi. Sao trong phòng tôi lại có mùi hương nồng nặc như này nhỉ? Tôi khịt khịt mũi ra xung quanh, phát hiện thấy mùi hương đó tỏa ra từ mặt của Cung Trạch Minh! Lẽ nào đó chính là những giọt nước mắt màu đỏ đó? Lẽ nào nước mắt của cậu ta cũng biến đổi một cách kì lạ như cơ thể cậu ta sao?

Không nén nổi tò mò, tôi nhẹ nhàng đưa ngón tay chấm lấy một ít chất lỏng màu đỏ trên mặt của Cung Trạch Minh, đặt lên mũi ngửi ngửi. Đúng là hương thơm ngọt ngào của dâu tây từ đây mà tỏa ra.

Không biết... mùi vị nó thế nào nhỉ? Nghĩ lại những mùi vị thơm ngon mà ban nãy được thưởng thức trên người của Cung Trạch Minh, lòng đam mê điên cuồng với kẹo trong lòng tôi lại được dịp phát tác mạnh mẽ, giống như phản xạ có điều kiện tôi đưa ngón tay có dính chất lỏng màu đỏ đó vào trong miệng. Dường như đúng lúc đó, hương dâu tây nồng nàn từ trong miệng tôi truyền đến não, rồi xâm chiếm toàn bộ cơ thể tôi.

Ngon quá! Ngon không gì có thể sánh nổi!

Tôi vội vàng liếm sạch sành sanh toàn bộ số chất lỏng màu đỏ còn sót lại trên ngón tay. Ôi ôi... ngon quá đi, đúng là một mùi vị hoàn hảo, mùi hương ngọt ngào này khiến cho tất cả vị giác của tôi bị kích thích mạnh mẽ, đều khao khát được tiếp xúc với hương vị đó. Tôi thèm thuồng chép chép miệng, mắt cứ nhìn về nơi phát ra cái mùi hương đó.

“Tại sao! Tại sao! Tại sao lại đối xử với tôi như vậy!” Trong lúc tôi không kháng cự nổi sự mê hoặc chuẩn bị nếm cái mùi vị đó thêm một lần nữa, thì đột nhiên Cung Trạch Minh lại òa khóc lên nức nở.

Thật là đáng ghét! Sao Cung Trạch Minh lại bắt đầu gào thét thế nhỉ, còn hét rất to nữa chứ, cố tình gây sự với tôi đây mà! Từ tận đáy lòng mà nói, thực sự tôi không muốn có bất cứ một mối liên hệ nào với cậu ta hết, tôi chỉ muốn tôi và cậu như hai đường thẳng song song không có điểm cắt. Nhưng sao tôi lại xui xẻo

thế này, bây giờ tôi và cậu ta lại liên quan đến nhau, hơn nữa ngay tại phòng của tôi đây tôi còn được thấy con người lúc yếu đuối nhất của cậu ta.

Đáng ghét! Đáng ghét! Thực sự đáng ghét!

Tôi chau mày, nhìn cái bộ dạng càng khóc trông càng yếu đuối của Cung Trạch Minh, tôi bĩu môi, lùì lại gần cậu ta. Tại sao phải khóc trước mặt tôi như vậy, làm tôi không muốn quan tâm cũng không được, đứng không hổ danh là Cung Trạch Minh đáng ghét!

“Cậu, cậu... không sao chứ, không sao chứ.” Tôi vội lấy hộp khăn giấy bị vứt sang một bên, hấp tấp giúp Cung Trạch Minh lau nước mắt.

Nhưng những giọt nước mắt màu đỏ đỏ không trong veo như những giọt nước mắt thông thường, mà là một thứ chất lỏng dính dính như nước xi-rô dâu tây.

Tôi rút hết tờ khăn giấy này đến tờ khăn giấy khác, cũng không thể lau sạch hết được những giọt nước mắt trên mặt của Cung Trạch Minh, còn cậu ta thì vẫn không ngừng khóc, những giọt nước mắt màu đỏ chưa kịp lau hết đã lại tuôn ra, kết quả là tôi không những không giúp cậu ta lau sạch được, mà còn khiến cho những giọt nước mắt màu đỏ đỏ vương vào cả người tôi và người cậu ta. Nhìn cái chất dính dính bám trên người, mày tôi càng lúc càng nhú lại. Một cảm giác thật đáng ghét, sao Cung Trạch Minh lại giống hệt như một đứa trẻ vậy, chỉ có những đứa trẻ mới hay mè nheo như vậy.

Cái cảm giác cơ thể dính đầy chất nhớt nháp này, thực sự khiến tôi cảm thấy rất khó chịu.

Vừa lúc tôi đang định đi lấy một ít nước về để rửa, thì Cung Trạch Minh đột nhiên lại khóc to lên.

“Tôi có làm chuyện gì nên tội đâu, tại sao ông trời lại trừng phạt tôi như vậy! Khiến tôi ăn phải một thứ kinh tởm như vậy, khiến cho tôi có bộ dạng kì quái như thế này, như thế này thì tôi làm sao gặp người khác được chứ! Hơn nữa, hơn nữa...” Cung Trạch Minh sụt sịt mũi, “Hơn nữa, còn bắt tôi phải lấy lòng một cô gái xấu xí như này! Cung Trạch Minh tôi đây từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ phải chịu oan ức như thế này!”

Này này này, Cung Trạch Minh, cậu nói những gì vậy! Tôi mới oan ức đây này! Vốn dĩ thứ đó đâu phải là để cho cậu ăn, thế mà lại bị cậu ăn mất, khiến hạnh phúc đang nằm trong tay tôi cứ thế mà bay mất tiêu, tôi mới phải cần tính sổ với cậu đấy.

“Từ nhỏ đến lớn tôi đều rất chăm chỉ, đều dốc sức dốc lòng để hoàn thành mục tiêu, nhưng tại sao vẫn bị đối xử như vậy? Lẽ nào tôi làm chưa đủ tốt sao? Mỗi lần kiểm tra tôi đều giành vị trí số một, mỗi lần thi cái gì tôi cũng đều giành vị trí số một, như thế vẫn chưa đủ sao? Tôi vẫn chưa chịu hết khổ sao?”

“Giành được nhiều vị trí số một như vậy, còn có gì mà khổ nữa!” Nghe thấy Cung Trạch Minh oán trách như vậy, tôi có phần đổ kị lăm bắm ra một câu.

“Cô thì biết gì chứ! Các người đều giống nhau, chỉ nhìn vào những thứ tôi giành được, tại sao không nhìn xem tôi phải mất đi những gì!” Cung Trạch Minh nghe thấy lời oán trách của tôi, quay đầu lại tức giận trừng mắt nhìn tôi.

“Cậu... cậu phải mất đi gì?” Ánh mắt sắc lẹm của Cung Trạch Minh, khiến tôi hơi chột dạ.

“Tôi phải mất đi cái gì à? Ha ha, tôi mất đi cái gì?”

Cung Trạch Minh lăm bắm, quay đầu lại, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Khi những đứa trẻ khác được ở trong công viên nghịch cát, trêu chọc các bạn gái, thì tôi đang làm gì? Tôi phải tập piano, đi học thêm. Cô không biết tôi đi học thêm cái gì đúng không, là học về quản lí thương nghiệp! Lúc đó tôi mới có vài tuổi đầu, đã bắt tôi phải học những thứ đó. Từ nhỏ tôi đã bị ép học mấy thứ mà bố mẹ cho là sẽ có ích cho sau này. Hơn nữa không chỉ bị ép học, mà còn bắt buộc phải học cho tốt, và còn bắt phải luôn giành vị trí số một! Cô cho rằng tôi muốn học nhiều, học đến mệt chết đi sao? Tôi không muốn. Tôi chỉ muốn được cảm nhận những niềm vui nho nhỏ như những đứa trẻ bình thường khác! Tôi muốn cười, muốn chạy nhảy, muốn được chạy như điên trên bãi biển! Tôi không muốn mỗi giây mỗi phút đều phải giữ lấy cái gọi là khí chất nho nhã mang tên đại loại như vị trí ‘Số một’, ‘quán quân’! Nhưng, tôi không có cơ hội đó, từ lúc tôi được sinh ra, tôi chưa có đến một giây một phút cơ hội nào! Số một, số một, số một... cuộc đời của tôi không biết từ lúc nào cứ bị cái từ đấy bám riết lấy, cuộc sống của tôi chỉ vì một

mục tiêu duy nhất đẩy thôi sao?” Cung Trạch Minh thở một hơi thật dài, dùng lưng bàn tay lau những giọt nước mắt màu đỏ đang lăn dài trên má.

“Cô có biết tại sao từ trước đến nay tôi chưa bao giờ chạy không? Ha ha, tất cả mọi người đều cho rằng vì lí do sức khoẻ nên tôi không chạy được. Nhưng cô có thể thấy tôi có một sức khoẻ như thế này cơ mà, thật là không chạy được sao? Từ nhỏ để có một cơ thể khoẻ khoắn hoàn hảo, tôi đã luôn kiên trì tập luyện, thậm chí là tập luyện một cách khắt khe. Đến cả việc ăn uống, tôi còn tính toán đến cả việc sợ má trái và má phải không cân xứng, nên lúc ăn tôi phải dùng đều cả hàm bên trái và hàm bên phải. Một người có một cơ thể khoẻ mạnh hoàn hảo như tôi làm sao lại không biết chạy bộ chứ? Vì lúc chạy bộ tôi chưa bao giờ giành được vị trí số một! Cho dù tôi có luyện tập thể nào, dù tôi có bỏ ra rất nhiều thời gian để tập chạy bộ đi chăng nữa nhưng tôi cũng mãi mãi không bao giờ giành được vị trí số một. Nếu đã không thể giành được vị trí số một, thì việc gì tôi phải tự phá hỏng huyền thoại luôn dành số một của tôi chứ? Tôi không thể chạy bộ được, tôi không thể chạy bộ được. Dù cho là có việc gấp đến thế nào, cũng không thể khiến tôi chạy được! Thật nực cười phải không! Một người cố chấp như tôi, một người vì vị trí ‘số một’ mà cố chấp như tôi!” Cung Trạch Minh quay đầu lại nhìn tôi, khoẻ miệng cố nở một nụ cười chua chát, nhưng tận sâu thẳm đôi mắt ấy lại không thấy một chút vui vẻ nào.

“Vị trí ‘số một’ mà cố chấp như vậy, có lẽ vì sinh ra trong gia đình đó, nên tôi mặc định nhất nhất phải giành được vị trí đó.” Sau khi lạnh lùng nói ra câu đó, Cung Trạch Minh lại ngồi bó gối với dáng vẻ tội nghiệp.

Nhìn bộ dạng đó của Cung Trạch Minh, lòng tôi bỗng nhói lên một cảm giác đau khổ kì lạ. Tôi không muốn, cũng không thể nào chịu nổi khi thấy cậu ta cứ chìm đắm trong bầu không khí đen tối kì dị đó.

Đồ ngọt có thể mang lại cho người ta cảm giác hạnh phúc, một ý nghĩ đột nhiên loé lên trong đầu tôi: Cho Cung Trạch Minh ăn đồ ngọt, làm tan biến cái không khí ảm đạm đang bủa vây lấy cậu ta! Như một phản ứng có điều kiện tôi bắt đầu lùng sục tìm đồ ngọt. Lúc người ta hoảng loạn, đầu óc sẽ trở nên túng quẫn, bình thường trong phòng của tôi chỗ nào cũng nhìn thấy kẹo, bây giờ lại không tìm thấy viên kẹo nào.

Đột nhiên, ánh mắt đang lùng sục của tôi dán chặt lên mặt Cung Trạch Minh. Thứ đó bây giờ chẳng phải là đã biến thành đồ ngọt rồi sao? Đường như không kịp suy nghĩ, tôi lấy những giọt nước mắt màu đỏ còn vương trên má của cậu ta nhét vào miệng cậu ta.

“Cô làm gì vậy!” Cung Trạch Minh tức tối hét lên.

Tôi bị dọa cho sợ quá rụt cổ lại, nhưng vẫn cố đánh giọng nói: “Cậu ném thử xem.”

“Có nhầm không vậy! Sao tôi đã biến thành một sinh vật kì quái như vậy rồi, cô còn muốn trêu đùa tôi sao? Tại sao tôi lại tự đi ném mùi vị trên cơ thể tôi chứ?” Cung Trạch Minh tức tối định dùng lưỡi đẩy thứ ở trong miệng ra.

Nhìn dáng vẻ thì, cậu ta vô cùng không hài lòng với chuyện thể chất trong cơ thể mình bị biến thành kẹo, sau khi phát hiện thấy cơ thể mình trở nên ngọt như vậy cậu ta liền đến tìm tôi để tính sổ, thậm chí cậu ta còn chưa ném hết được những mùi vị thơm ngon đó. Nghĩ đến đây, tôi lại tiếp tục cầu xin cậu ta: “Cậu ném thử xem. Vì bây giờ cậu có thể chất như một viên kẹo, vì thế bây giờ mà ném thử mùi vị của chính cậu thì sẽ thấy rất là ngon đấy!” Nhìn bộ dạng còn có vẻ hơi do dự của cậu ta, tôi có phần lo lắng, lại nghĩ đến sự

Cố chấp của anh ta khi luôn muốn giành vị trí “số một”, bèn nói với cậu ta: “Lẽ nào cậu là ‘siêu nhân số một’, dù cho sau khi cậu biến thành kẹo, thì cũng là loại kẹo ngon nhất trên thế giới!”

Quả nhiên, sau khi tôi vừa dứt lời, Cung Trạch Minh hơi do dự liếm lấy ngón tay của mình, sau đó động tác của cậu ta càng lúc càng chậm, chắc chắn là vì đầu lưỡi đã ném được mùi vị. Cung Trạch Minh mang vẻ mặt hoài nghi nhấp môi lên, từ từ nhắm nhấp.

Nhìn bộ dạng cản trở của cậu ta, tôi thở phào. Tôi không tin rằng cậu ta có thể cưỡng lại được sự mê hoặc này. “Có ngon không? vẫn còn đấy!” Tôi kéo cánh tay cậu ta lên, giơ lên trước mắt cậu ta, động viên nói: “Liếm thử xem, mùi vị ở chỗ này rất ngon.”

Cung Trạch Minh nhìn tôi với ánh mắt hoài nghi, tôi không nói gì, chỉ tiếp tục đẩy cánh tay lên gần miệng của cậu ta.

Cung Trạch Minh lại nhìn tôi với ánh mắt dè dặt, từ từ thè lưỡi ra, liếm trên cánh tay của mình.

Tôi mỉm cười quan sát. Về mặt hoài nghi lúc ban đầu của cậu ta dần dần chuyển sang kinh ngạc. Cậu ta thè lưỡi ra, liếm đi liếm lại một lúc nữa, bỗng chốc, sắc mặt của cậu ta trở nên vui vẻ. Nhìn khuôn mặt vui vẻ của cậu ta, trái tim tôi như đang treo lơ lửng giữa không trung cuối cùng cũng được hạ cánh xuống mặt đất vững chãi.

“Còn nữa này!” Tôi vội vàng cầm lấy cánh tay còn lại của cậu ta đẩy về phía cậu ta. Lần này cậu ta không chút do dự, trực tiếp liếm thẳng lên một chỗ trên cánh tay của mình. “Woa! Đây là hương nho mà tôi thích nhất!” Cung Trạch Minh vẻ mặt thích thú nói với tôi.

“He he, he he!” Tôi vui vẻ gật đầu lia lịa. Nhìn dáng vẻ vui mừng của cậu ta, tôi có một cảm giác vô cùng cảm động, cảm giác vui vẻ và cảm động như chính đứa con của mình được mọi người công nhận vậy.

“Đây là mùi vị gì vậy? Thật kì lạ.” Cung Trạch Minh chủ động đổi sang vị trí khác, nhưng lần này thì cậu ta nhú nhú mày.

Lòng tôi bỗng cảm thấy thấp thỏm không yên, tôi biết rằng cậu ta đang nếm đến mùi vị gì, cậu ta đang nếm đến mùi vị của kẹo Drunas. Tôi thấp thỏm lo lắng nhưng cũng ôm hi vọng, chờ đợi sự đánh giá cuối cùng của cậu ta. Tôi không nói cho cậu ta biết muốn thực sự thưởng thức hương vị của kẹo Drunas thì phải làm thế nào, không biết tại sao, tôi hi vọng cậu ta có thể giống như tôi dùng trái tim của mình để đi cảm nhận hương vị tuyệt vời của kẹo Drunas.

“Woa!” Cung Trạch Minh hét lên, làm tôi giật thót mình. Tôi lo lắng nhìn cậu ta, đợi chờ sự nhận định tiếp theo của cậu ta.

“Ngon quá đi!” Cung Trạch Minh thốt lên một câu khen ngợi khiến lòng tôi nhẹ nhõm, vui vẻ mỉm cười.

“Cô cũng nếm thử đi!” Cung Trạch Minh như dâng một báu vật, kề bờ vai phải của mình vào sát miệng tôi. Tôi cũng thích thú đưa lưỡi ra liếm.

“Mùi vị này thật là kì lạ! Cái đồ ngốc như cô đừng bị mùi vị kì lạ lúc đầu làm ê muội! Tôi dạy cô làm thế nào để thưởng thức nhé, cô phải từ từ mà thưởng thức, hương vị đằng sau cái cảm giác kì lạ đó có thể gọi là tuyệt cú mèo luôn, vô cùng hấp dẫn!” Cung Trạch Minh như đang giới thiệu về bảo bối của mình, không ngừng truyền đạt cho tôi bí quyết để thưởng thức kẹo Drunas mà cậu ta vừa mới phát hiện ra. Tôi thấy hơi buồn cười, cậu ta dám bảo tôi là ngốc sao! Hừ, nhưng lần đầu tiên cậu ta nếm loại kẹo kì lạ Drunas này mà đã có thể lĩnh hội được một cách chuẩn xác bí mật ở trong đó, điều này khiến một cảm giác khác thường nhen nhóm lên trong lòng tôi. Chắc Cung Trạch Minh thấy tôi hồi lâu mà không đưa ra ý kiến gì, nói với một giọng cảm động: “Thế nào, có nếm được không! Ha ha, chỉ có người tài giỏi như tôi mới có thể hiểu được điều thần bí như vậy thôi!”

“Đúng thế, đúng thế! Thật là ngon!” Tôi ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt đang mỉm cười vui vẻ của cậu ta. Đúng là đồ tự kiêu tự đại! Nhưng, sức mạnh của đồ ngọt đúng là thần kì thật.

Cung Trạch Minh giơ tay lên, nhìn những ngón tay thon dài đẹp đẽ của cậu ta, dường như bao niềm hứng khởi được khơi gợi lên, mọi phiền não lo âu tạm thời bị quên hết, cậu ta thích thú nói: “Lại nhé, lại nhé, tôi sẽ nếm mùi vị của những ngón tay này!”

“Tôi cũng muốn!” Tôi thích thú nhảy bổ về cậu ta, tôi cũng muốn thưởng thức hương kẹo mà tôi thích nhất!

“Cái này là mùi vị của thứ gì vậy?”

“Để tôi thử. Ồ! Đây là mùi của kẹo bông. Ha Ha, Cung Trạch Minh lại không biết mùi vị của kẹo bông sao!”

“Hừ, không biết là không biết, không được sao?”

Cung Trạch Minh chu miệng lên phụng phịu nói.

Trời ơi, sao lại có thể đáng yêu như vậy chứ! Không ngờ rằng Cung Trạch Minh thường ngày vốn dĩ rất lạnh lùng lại có thể có dáng vẻ đáng yêu như một con cún con như vậy! Giả nai!

“Đây là mùi vị của kẹo vừng bàn! Ha ha ha, tôi biết mà!” Cung Trạch Minh đưa ngón tay út của tay trái vào trong miệng, từ từ nhấm nháp, lần này cậu ta ném ra được là vị gì, liền khoe ngay với tôi.

“Tôi cũng biết đây là mùi vị gì mà!” Tôi không chịu nhượng bộ, quàng lấy cổ cậu ta, cố sức liếm lấy liếm để vai của cậu ta, cố ý tiến lại gần trước mắt cậu ta, dương dương tự đắc khoe khoang: “Cậu ném thử xem đây là mùi vị gì?”

Hèm hèm, xem cậu có thể đoán ra không!

Cung Trạch Minh nhìn dáng vẻ đắc ý của tôi, khẽ chau mày lại, giương vai lên, ngoẹo cổ lại, thè lưỡi ra, từ từ liếm trên vai của mình, sau đó còn chép chép miệng, dùng ánh mắt kiêu ngạo nhìn tôi.

Tôi cũng thử ném chiếc cổ nghiêng nghiêng, bờ vai đang giương lên cao, rồi tức giận trừng mắt nhìn Cung Trạch Minh. Cái tên Cung Trạch Minh đáng ghét này, dám chê người béo ục ịch chậm chạp sao!

“Hừ! Vậy cậu nói đi, đây là vị gì?” Trong chốc lát, vẻ mặt đắc ý của Cung Trạch Minh dần dần xì xuống: “Đây là...”

“Ha ha ha, cậu không biết, cậu không biết rồi!” Tôi đắc ý cười ha hả, tôi có hiểu biết về tất cả các loại kẹo, thậm chí đến người luôn dành vị trí số một như Cung Trạch Minh đây cũng làm sao bì kịp tôi chứ! Ha ha, he he, thế là đảo ngược tình thế rồi!

“Cô biết, vậy cô nói đi!” Cung Trạch Minh lại bắt đầu nói xỏ tôi!

“Ha ha, không nói cho cậu biết, không nói cho cậu biết được!” Tôi cười đắc ý, lòng hả hê thích thú!

“Đồ trứng thối! Cô có nói không? Cô có chịu nói không?” Cung Trạch Minh nhú chặt hai mày lại, mắt trợn trừng trừng, đột nhiên cậu ta giơ tay ra, bắm vào vai tôi.

Tôi vội vàng tránh đi, nhưng vì quỳ lâu quá nên chân tôi bị tê, vì cố tránh đi, nên tôi đứng không vững, nên tôi không những không thoát khỏi tay Cung Trạch Minh, mà còn ngã nhào về phía cậu ta. Cung Trạch Minh cũng không ngờ rằng tôi lại có thể đột ngột ngã về phía cậu ta như vậy, nên cũng không kịp tránh, lập tức bị tôi xô mạnh vào người, ngã sòng soài trên sàn nhà.

“Ui da!” Cung Trạch Minh gào lên thảm thiết, làm tôi bỗng giật nảy người.

Tôi liền nhóm người dậy, kiểm tra xem có phải tôi làm Cung Trạch Minh bị thương chỗ nào không.

“Đậu Tương!” Cung Trạch Minh vung tay đẩy bàn tay của tôi đang đặt trên người cậu ta ra, ôm lấy bụng của mình, tức tối nói với tôi, “Cô lại dám bắt lịch sự với tôi hả!”

Nhìn Cung Trạch Minh vẫn đang bị tôi nằm đè lên người, mặt tôi ngượng ngùng: “Không phải là do tôi cố ý đâu, ai bảo cậu dám xỏ xiên tôi chứ! Nếu không phải tại cậu dám động vào tôi trước, thì sao tôi có thể ngã được chứ.”

Cung Trạch Minh hét lên: “Cô là cái đồ đáng ghét! Cô cũng chỉ biết ức hiếp tôi mà thôi! Đến cái đồ dằn thối như cô cũng dám ức hiếp tôi...” Không biết là cậu ta lại nghĩ ra điều gì, đột nhiên vẻ mặt giãn ra, lúc này cặp mày dính chặt lại với nhau giờ đã trở lại trạng thái bình thường, mặt xì xuống, một giọt nước mắt màu đỏ theo hàng mi rậm của cậu ta run run chảy xuống, kẻ thành một vệt màu đỏ trên mặt cậu ta.

Chuyện, chuyện gì xảy ra vậy? Lúc này chẳng phải đang bình thường sao? Sao bây giờ lại bắt đầu khóc rồi? Tôi lúng túng nhìn Cung Trạch Minh.

“Đậu Giáng, chuyện gì xảy ra vậy, sao ồn ào thế?”

Tiếng của mẹ bỗng vọng từ dưới nhà lên. Tôi và Cung Trạch Minh cùng vội vàng hướng mắt ra phía cửa.

“Này! Các con đang làm gì vậy?” Mẹ đang đứng ở ngoài cửa, hình như đang định đẩy cửa đi vào.

Làm gì à? Có làm gì đâu chứ! Tôi nhìn mình rồi lại nhìn Cung Trạch Minh. Bỗng nhận ra rằng, quả này tôi chết chắc rồi!

Cung Trạch Minh quần áo xộc xệch nằm ở trên sàn nhà, tôi ngồi trên người cậu ta, còn nữa... trên mặt của cậu ta là những giọt chất lỏng màu đỏ.

Tình cảnh này cho thấy điều gì? Lúc mẹ mà thấy bộ dạng chúng tôi như thế này? Trời ơi! Tôi cảm thấy thế giới của mình như sụp đổ, cuộc đời của Đậu Giáng tôi đây đến đây là chấm hết.

“Con còn không ngồi dậy sao!” trong lúc tôi đang chờ người ra, thì mẹ đã lôi tôi dậy, tiện tay nhặt chiếc khăn trải giường của tôi đang bị vứt cạnh Cung Trạch Minh lên.

Lúc kéo tôi lên mẹ nắm tay tôi thật chặt, tôi cảm thấy tay mẹ như còn đang run bần lên. Tay tôi không chịu được đau, len lén nhìn sắc mặt của mẹ. sắc mặt của mẹ lạnh lùng, nhưng với một người hiểu mẹ như tôi, khi nhìn thấy mẹ nheo mắt lại. Xong rồi, đó là suy nghĩ duy nhất trong đầu tôi. Tính cách của mẹ vốn nhã nhặn như vậy, mẹ rất ít khi biểu hiện sự tức giận ra bên ngoài, nhưng một khi mẹ đã nhắm mắt lại, điều đó có nghĩa rằng bà ấy đang tức giận, hơn nữa còn đang vô cùng tức giận! Xong rồi, xong rồi, cuộc đời của tôi thế là kết thúc, xong rồi! Đất giãc tôi nhìn Cung Trạch Minh, tất cả là tại cái tên ngốc này, lần này thì tôi hết đường sống rồi... “Bác ơi!”

Trước sự tức giận của mẹ tôi, thái độ của Cung Trạch Minh lại vô cùng điềm tĩnh! Cậu ta lặng lẽ nhặt tấm khăn trải giường rồi đứng dậy, cầm chiếc kính nằm chổng chơ trong góc tường từ rất lâu đeo lên mắt, sau đó cúi rạp người về phía mẹ tôi.

Mẹ tôi thấy bộ dạng lịch sự của cậu ta, đôi mắt đang nheo lại từ từ giãn ra, nhưng lại quay đầu về phía tôi nhìn tôi hằn học. Mẹ ơi, mọi chuyện không giống như mẹ nghĩ đâu!

Lòng tôi thổn thức, nhưng dưới ánh mắt của mẹ, tôi không dám thốt lên một lời nguy biện nào. Bình thường mẹ tôi rất điềm đạm, nhưng một khi bà mà nổi giận, thì cái dáng vẻ đó khiến tôi và bố không dám có bất kì một sự phản kháng nào. “Bác ơi, bác hiểu nhầm rồi.” Cung Trạch Minh khẽ đẩy đẩy gọng kính lên, cậu ta lại trở lại dáng vẻ có một không hai vốn có của mình.

Cậu ta muốn nói gì vậy? Lẽ nào trong hoàn cảnh như thế này rồi cậu ta còn có thể nói ra được lời giải thích sao? Đó là chuyện không tưởng! Tôi nhìn cậu ta, đợi xem cậu ta nói gì.

“Bác hiểu lầm sao?” Mẹ có vẻ ngạc nhiên, rồi bà lại nhìn đồng quần áo nhếch nhác xộc xệch, mặt sầm xuống.

“Đúng thế ạ, thưa bác, chuyện là thế này ạ.” Cung Trạch Minh nghiêm túc nói, “Cháu là Cung Trạch Minh, là bạn cùng lớp của Đậu Giáng, và cũng là hội trưởng hội học sinh có chức cao vọng trọng nhất trong trường.”

“Ồ!” Mẹ tôi gật đầu, có lẽ vì biết được Cung Trạch Minh là hội trưởng hội học sinh, nên sắc mặt của bà bớt khó chịu đi đôi chút.

Cung Trạch Minh tiếp tục nói: “Bác biết không, bạn Đậu Giáng là một bạn gái rất thông minh, vì một số lí do nào đấy, nên kết quả học của bạn ấy không tốt cho lắm.”

Lời nói của cậu ta đột nhiên khiến đầu tôi choáng váng... thành tích của tôi còn tồi tệ hơn đấy chứ, căn bản là tồi tệ đến nỗi không còn gì tệ hơn! Cậu ta nhắc đến những thứ đó làm gì?

“Hừ, cái con bé này...” Lời nói của Cung Trạch Minh lại khiến mẹ lườm tôi một cái, nhưng ánh mắt của bà không còn nghiêm nghị như lúc nãy nữa.

“Trong một tập thể, thành công của nó không chỉ dựa vào sự cống hiến của một vài người trong đó là được, mà phải có sự cố gắng phấn đấu của tất cả mọi người. Nếu như không có tấm ga trải giường quần trên người Cung Trạch Minh, thì nhìn dáng vẻ của cậu ta, tôi còn tưởng rằng cậu ta đang tham gia một cuộc thi hùng biện, “Cháu cũng là một phần tử trong tập thể đó, phải có trách nhiệm và nghĩa vụ giữ gìn thành tích của tập thể, cũng có nghĩa vụ và trách nhiệm phải giúp đỡ từng thành viên trong tập thể đó. Bác ơi, bác nói xem có đúng không?”

“Ừm, ừm.” Mẹ tôi gật đầu lia lịa.

Tôi không thể tin được rằng dường như sắc mặt của mẹ tôi đã trở lại trạng thái bình thường. Không phải chứ! Mẹ ơi, mẹ bị người khác thuyết phục như thế sao? Những lời nói của cậu ta đều có thể thuyết phục mẹ sao? Một người dễ tin người như mẹ, làm sao có thể bình yên mà sống hơn mấy chục năm nhỉ?

“Vì thế, cháu - một người liên tục giành được vị trí số một trong hai mươi kì thi của toàn trường, có nghĩa vụ phải giúp đỡ bạn Đậu Giáng - người liên tiếp đội sổ trong bảng xếp hạng thành tích của trường trong hai mươi kì thi có được sự tiến bộ!”

Cung Trạch Minh đang nói gì vậy! Cậu ta lại có tinh thần trách nhiệm cao đến vậy sao? Lừa người quá đi, đây có phải là Cung Trạch Minh “máy đông lạnh” không nhỉ? Một tên lạnh lùng như cậu ta sao có thể giúp cho bạn tiến bộ được chứ?

Tôi nhìn cái dáng vẻ đĩnh đạc của Cung Trạch Minh, bĩu môi.

Mẹ nhìn Cung Trạch Minh với ánh mắt đầy cảm kích, khoe miệng đang nhả nhó cũng giãn rộng ra. Nhưng bà lại quay đầu lại lườm tôi, tôi khẽ thu người lại phía sau. Ánh mắt của mẹ thật đáng sợ!

“Thế là, dưới sự kiên trì của cháu, cháu và Tiểu Giáng đã trở thành đôi bạn cùng tiến.”

Cung Trạch Minh đang nói gì vậy? Tôi và cậu ta trở thành đôi bạn cùng tiến từ lúc nào vậy? Tôi nhìn cậu ta với ánh mắt dò hỏi, nhưng cậu ta không buồn quan tâm đến ánh mắt dò của tôi, tiếp tục nói với mẹ tôi: “Bác à, tất cả những gì lúc này bác nhìn thấy, thực ra là cháu và bạn Đậu Giáng đang học môn sinh vật học có nội dung liên quan đến cơ thể người.”

“Nhưng... nhưng.” Mẹ tôi vẫn còn hơi do dự.

“Bác à, xin bác hãy tin cháu. Vì bạn Đậu Giáng không hiểu rõ lắm về vị trí và tình trạng phân bố của xương trong cấu tạo cơ thể người, rồi còn không hiểu gì về những thứ như tim, lồng ngực, màng phổi, vân vân và vân vân của con người, thế là cháu mới trực tiếp dùng chính cơ thể của mình làm dụng cụ trực quan cho bạn ấy xem, hi vọng thông qua việc tiếp xúc với thực thể, bạn ấy có thể tưởng tượng để hiểu và lí giải được nội dung bài học.”

Tôi không biết mình phải phản ứng như thế nào, tôi ngạc nhiên đến nỗi chỉ biết im như hén! Cái tên Cung Trạch Minh này thật là biết ăn nói, những lời như vậy mà cậu ta cũng có thể bịa ra được, đúng không hổ danh là đệ nhất! Cái năng lực ứng biến của cậu ta người bình thường quả là khó mà bì kịp. Nhưng, có thể viện cớ được như vậy đúng là quá lợi hại!

“Các cháu đang học sao?”

Dáng vẻ cộng với một tràng những thuật ngữ chuyên môn của Cung Trạch Minh khiến cho mẹ phải xuýt xoa, mặt mẹ không còn nhả nhó khó chịu như trước nữa.

“Tiểu Giáng, là như vậy thật sao?” Mẹ hỏi tôi.

“À...” Tôi nhìn Cung Trạch Minh, cậu ta lườm tôi một cái, tôi luống cuống, vội vàng quay về phía mẹ, nịnh nọt nói: “Mẹ... xin lỗi mẹ... đã khiến mẹ hiểu lầm, con, con không muốn khiến mẹ với bố lúc đi họp phụ huynh lại bị mọi người khinh thường nữa. Con, con thật sự muốn học cho tốt!”

Mẹ, con xin lỗi, con lại nói dối mẹ rồi! Nhưng nếu không bịa tiếp ra một câu chuyện sao cho phù hợp với những lời mà Cung Trạch Minh đã nói, thì thực sự con cũng không biết làm thế nào để giải thích mọi chuyện với mẹ...

“Tiểu Giáng...” Sau khi nghe tôi nói, sắc mặt của mẹ dần dịu lại, bà ôm chầm lấy tôi, xoa xoa đầu tôi, nói với tôi với một giọng sụt sịt cảm động: “Đậu Giáng của mẹ lớn thật rồi, cuối cùng cũng trưởng thành rồi!”

“Mẹ...”

Ôi ôi ôi... nhìn gương mặt xúc động của mẹ, tôi muốn khóc quá. Tôi cảm thấy tôi đang chìm sâu trong tội lỗi, tôi lại dám nói dối mẹ của tôi!

Mẹ hoàn toàn không nhận thấy sự day dứt của tôi, bà vỗ vỗ vào lưng tôi, buông tôi ra, sau đó mỉm cười nói với tôi: “Tiểu Giáng, cố gắng lên con, mẹ tin ở con. Cháu Cung, lúc này bác hiểu nhầm các cháu rồi, cho bác xin lỗi. Cảm ơn cháu đã giúp đỡ Tiểu Giáng nhà bác, cái con bé này, hừm, lại làm phiền đến cháu rồi.” Mẹ chân thành cảm ơn Cung Trạch Minh.

“Thưa bác, bác đừng ngại, đây là việc cháu phải làm.” Cung Trạch Minh cũng lịch sự gật đầu với mẹ tôi.

“Tiểu Giáng à, đối xử tốt với bạn Cung nhé, các con cố gắng học cho tốt, mẹ đi chuẩn bị điểm tâm cho các con.” Cung Trạch Minh ngăn mẹ tôi lại, “Muộn thế này rồi, cháu cũng phải về nhà, nếu không nhà cháu lại lo lắng mất.”

“Ừ ừ, cũng phải, đã muộn thế này rồi.” Mẹ nhìn ra ngoài cửa sổ, “Mặc dù cháu là con trai, nhưng cũng cần phải cẩn thận, nên về sớm một chút kéo gia đình cháu lại lo lắng. Tiểu Giáng nhà bác thật làm phiền cháu quá. Đúng rồi, đèn đường ở con đường ngoài kia chưa kịp sửa, tối lắm không an toàn đâu, bác đi tìm cho cháu một cái đèn pin nhé. Đợi bác một lát nhé.” Mẹ vừa nói vừa vội vã đi ra khỏi phòng.

“Giúp tôi tìm quần với!” Lúc mẹ tôi vừa đi khỏi cửa, Cung Trạch Minh vội “cởi” “chiếc áo khoác” lịch sự ra, trở lại dáng vẻ lạnh lùng vốn có.

“Hả?” Tôi ngơ ngác nhìn cậu ta, tìm quần gì? Quần của cậu ta đâu?

Cung Trạch Minh nhíu mày, chỉ vào quần của cậu ta. Đột nhiên, mặt tôi ửng đỏ, quần của cậu ta bị rách một lỗ rất to, tại tôi lúc này trong lúc cuống cuống đã làm hỏng quần. “Này? Còn không đi sao?” Cung Trạch Minh lạnh lùng hét lên, làm tôi giật nảy người.

Tôi không dám kháng cự, chạy đến phòng của bố lấy chiếc quần bò mới của ông đưa cho Cung Trạch Minh. May mà hai người cao gần bằng nhau, nên Cung Trạch Minh có thể mặc được.

Sau khi nhận lấy quần, Cung Trạch Minh đẩy tôi ra khỏi phòng, một mình cậu ta ở trong phòng tôi để thay đồ. Tôi đứng ở ngoài cửa, nghĩ lại mọi chuyện vừa xảy ra, tôi cảm thấy mình phải tự xem xét lại bản thân mình, mọi chuyện xảy ra quá đột ngột và phức tạp, tôi thấy đầu óc mình không tài nào thích ứng được. Chuyện gì đang diễn ra vậy?

Trong lúc tôi càng đang mơ mơ màng màng, Cung Trạch Minh đã thay quần áo xong, tiến đến trước mặt tôi. “Đậu Tương!”

“Có!” Theo phản xạ có điều kiện tôi đáp lại một câu, nhìn Cung Trạch Minh đang đứng trước mặt. Lúc này cậu ta đã chỉnh lại một cách gọn gàng bộ quần áo lồi thoi lệch thếch ban nãy, trở lại dáng vẻ chau chuốt như thường ngày, dường như mọi bộ dạng yếu đuối của cậu ta ban nãy chưa từng xuất hiện.

“Đèn pin đây rồi, cháu Cung, cháu cầm lấy đi, đi đường cẩn thận nhé.” Mẹ cầm một chiếc đèn pin đi đến, bà nhét chiếc đèn pin ở trong tay vào tay của Cung Trạch Minh, mặt hiện từ phúc hậu.

Cung Trạch Minh cầm lấy đèn pin, lễ phép nói với mẹ tôi: “Cảm ơn bác.”

Mẹ tôi tươi cười nói: “Ha ha, đừng khách khí, đi đường cẩn thận nhé. Tiểu Giáng, mau tiễn bạn Cung về đi con!” Mẹ vừa nói vừa đẩy đẩy vào người tôi.

Tôi phụng phịu, vẻ mặt khó chịu tỏ ý không muốn tiễn Cung Trạch Minh ra cửa. Tôi chẳng muốn tiễn cậu ta chút nào! Nhưng lại không thể cãi lại lời mẹ được, thật là đáng ghét! Thật là đáng ghét!

Tôi và Cung Trạch Minh lẳng lặng ra đến cổng sân.

Sau khi mở cổng, tôi nói với Cung Trạch Minh: “Cậu... đi cẩn thận nhé...” còn thực ra trong lòng tôi thì nghĩ thầm: Đồ đáng ghét mau đi đi! Đồ đáng ghét mau cút đi!

Nhưng, Cung Trạch Minh chợt dừng chân lại, theo thói quen cậu ta gầy gầy gọng kính lên, nghiêm túc nhìn tôi: “Tôi hạn chó cô trong vòng ba ngày phải giải lời nguyên cho tôi, nếu không tôi sẽ giết cô!”

Nói xong, Cung Trạch Minh bỏ đi.

Xong rồi! Tôi thần người ra, nước mắt lã chã. Ánh mắt sắc lạnh của Cung Trạch Minh trước khi đi nói rõ cho tôi biết rằng, cậu ta mà đã nói được thì nhất định sẽ làm được! Ồi... tôi phải làm thế nào bây giờ!

Cả buổi tối, tôi nằm trần trọc mãi không tài nào chợp mắt được, đầu óc tôi rối tung như một đám tơ vò, hoàn toàn không biết giải quyết những chuyện đó như thế nào.

Chúa ơi, Quan Âm Bồ Tát, Như Lai Phật Tổ ơi...bất kể là thần tiên nào đi nữa, ai có thể nói cho tôi biết được đây!

Khó khăn lắm tôi mới từ trạng thái mơ mơ màng màng chìm vào trong giấc mộng, thì tôi nghe thấy một giọng nói đáng sợ: “Ta phải ăn thịt ngươi! Ăn thịt ngươi! Ngươi chính là kẹo!”

Tôi hoảng hốt quay đầu lại nhìn, thì thấy một cây kẹo mút

rất to đứng ở sau lưng tôi, trên phần đầu tròn tròn của cây kẹo mút lại hiện lên khuôn mặt của Cung Trạch Minh! Trời ơi! Đây là cái gì? Sợ quá đi mất! Cung Trạch Minh đã biến thành kẹo!

Cung Trạch Minh há to miệng ra, vừa kêu gào vừa tiến về phía tôi, tôi hét lên thất thanh quay người bỏ chạy. Sợ quá! Sợ quá! Tại sao lại như vậy!

“Chính cô đã biến tôi thành kẹo, tôi phải ăn thịt cô!”

Ở đằng sau Cung Trạch Minh vừa nhảy nhảy lên đuổi theo tôi, vừa không ngừng hét lên.

Tôi dùng hết sức để bỏ chạy, đột nhiên không biết giẫm phải thứ gì đó, tôi bị trượt chân, cả người ngã bịch xuống đất.

“A -” Tôi hét lên một tiếng thất thanh, cổ sống cổ chết, ngồi dậy.

“Phù... phù... phù...” Tôi thở hổn hển, đầu óc hơi choáng váng, rồi lo lắng ngoái nhìn về phía sau, không biết Cung Trạch Minh có đuổi theo không nhỉ? Nhưng vừa quay đầu, tôi chẳng thấy bóng dáng của Cung Trạch Minh, hay cây kẹo mút đâu cả, chỉ nhìn thấy bức tường màu hồng, ở bên trên còn treo một con búp bê rất to.

Tôi vội vã nhìn khắp xung quanh, mọi thứ xung quanh thật quen thuộc. Đây... đây là phòng của tôi. Thì ra, lúc này là tôi nằm mơ.

“Phù...” Tôi thở phào một hơi dài, vui mặt vào lòng bàn tay, vuốt vuốt con tim đang đập thình thịch ở trong lồng ngực. Giấc mộng đó, thật sự là đáng sợ! Nhưng cũng may đó chỉ là giấc mơ. Nhưng tôi phải làm thế nào bây giờ? Nếu như tôi không nghe theo lời của Cung Trạch Minh làm cho cậu ta trở lại bình thường, nhất định cậu ta sẽ còn trở nên đáng sợ hơn trong giấc mộng vừa này!

Trong lúc tôi đang vô cùng khổ não, không nghĩ ra được cách gì, thì một âm thanh chát chúa vang lên, cánh cửa phòng tôi bị bật ra. Kèm theo âm thanh đó, là một giọng nói càng đáng sợ hơn: “Bà xã Đậu Đậu! Bà xã Đậu Đậu yêu quý! Hoàng tử của em đến cứu em thoát khỏi cơn ác mộng đây!”

Trời ơi! Xin người hãy để ta chết trong cơn ác mộng còn hơn!

Tôi quay người đi, kéo chăn lên, phủ lên đầu, hi vọng có thể thoát khỏi giọng nói đáng ghét đó.

Nhưng, những vận xui gần đây nói cho tôi biết rằng, đây chỉ là nằm mơ!

“Ôi chào! Bà xã Đậu Đậu của ta, mau dậy đi, mau dậy đi.” Giọng nói đáng ghét đó lại văng vẳng bên tai tôi.

“Lý Băng Thụy! Nói không biết bao nhiêu lần rồi, đừng có tự tiện vào phòng của tôi!” Tôi nhắm tịt mắt hét về phía phát ra giọng nói.

“Ôi ôi... Từ trước đến nay tôi đều như vậy mà, bà xã Đậu Đậu không cần tôi nữa rồi!” Một ai đó đang giả vờ khóc. “Trước kia là trước kia! Lúc trước chúng ta còn nhỏ, bây giờ chúng ta lớn cả rồi!” Cái tên này không biết thế nào là nam nữ thụ thụ bất thân sao! Dù lớn lên cùng nhau từ nhỏ, vì quan hệ của hai gia đình chúng tôi rất tốt, chúng tôi hay đến nhà nhau chơi, thậm chí còn từng ngủ chung một giường. Nhưng đó là chuyện của hồi bảy tuổi trở về trước biết chưa!

“Hừ! Tôi không quan tâm. Dù có lớn thế nào thì cậu vẫn là bà xã Đậu Đậu của tôi!” Lý Băng Thụy, cũng là người được mọi người đồn đại rằng có thể khiến cho vô số cô gái phải gào thét lên rằng “Hoàng tử Mặt Trời”... đang lẩn lộn ở trong phòng tôi. Đáng ghét, cái đồ không biết xấu hổ này thật đáng ghét!

“Dậy đi! Dậy đi! Tôi ở ngoài cửa đợi cậu! Cho cậu năm phút đấy, nếu không tôi sẽ trực tiếp vào bắt người đấy!”

Lý Băng Thụy ra thông điệp cho tôi.

Đáng ghét! Đáng ghét! Mặc dù tôi thực sự không muốn để tâm đến cậu ta, nhưng chiếc đồng hồ báo thức ở trên bàn đã cho tôi biết, nếu như tôi vẫn không chịu dậy, thì sẽ bị muộn học mất. Mặc dù thành tích của tôi không tốt, nhưng tôi cũng có nguyên tắc riêng của mình, đó là nhất quyết không được muộn học, hoặc là trốn học.

“Ha ha ha! Xong rồi đồ ngốc, sắp muộn học rồi!”

Nhìn những con số trên chiếc đồng hồ báo thức, tôi hét lên thảm thiết rồi vùng ra khỏi chăn.

Sau khi vội vàng vệ sinh cá nhân, tôi đeo cặp sách, đứng ở giữa phòng khách, ngồi ở trước mặt tôi là tên Lý Băng Thụy đáng ghét, cậu ta đang ngồi trong phòng khách nhà tôi ăn bữa sáng mà mẹ tôi nấu.

“Tiểu Giáng, mau uống sữa rồi cùng anh Băng Thụy của con đi học đi.” Mẹ từ trong bếp đi ra đưa cho tôi một cốc sữa nóng.

“Gì, cái gì mà anh Băng Thụy chứ! Con sẽ không gọi theo cái kiểu xưng hô mất mặt thế đâu!”

Tôi nhìn Lý Băng Thụy đang ngồi đó nhe răng cười, trợn mắt lườm cậu ta, rồi uống ừng ực cốc sữa bò.

Lý Băng Thụy hơn tôi nửa tuổi, lúc còn nhỏ cậu ta đúng là giống một người anh lớn dẫn tôi đi chơi khắp nơi, lúc đó tôi đều gọi cậu ta là anh Băng Thụy. Nhưng bây giờ chúng tôi lớn rồi, hơn nữa cậu ta lại học cùng khóa với tôi, nếu như vẫn gọi cậu ta là anh Băng Thụy, thì không mất mặt mới là lạ! Nhưng người nhà tôi không hiểu tâm tình của tôi chút nào, mỗi lần thấy cậu ta, đều nói với tôi rằng anh Băng Thụy của con thế này, anh Băng Thụy của con thế kia, còn cái tên đáng ghét đó thì vẫn thản nhiên như không, đáng ghét chết đi được!

“Dì ơi, chúng con đi đây!” Lý Băng Thụy hình như không nhìn thấy tôi đang lườm cậu ta, nói với mẹ tôi một tiếng, rồi kéo tôi đi luôn.

Tôi chẳng thích đi học cùng Lý Băng Thụy một chút nào. Đặc biệt là, mỗi lần cùng cậu ta đi học, tôi đều phải chịu đựng một sự dằn vặt rất lớn...

Trước khi ra khỏi cửa, tôi hít một hơi thật sâu, đưa cặp sách che lên mặt, kéo mạnh cửa ra.

“Lý Băng Thụy, Lý Băng Thụy! Chúng em yêu anh!”

“Băng Thụy, Băng Thụy, em yêu anh nhất!”

“Lý Băng Thụy, em là Fan của anh, xin anh hãy hẹn hò với em!”

Một đám con gái mặc đồng phục trường Sâm Vinh giơ đủ loại băng rôn, đứng ở trước cổng sân nhà tôi. Vừa thấy Lý Băng Thụy đi ra, lập tức hò reo thích thú. Mặc dù biết đây là những cách tỏ tình có thể đoán trước được, nhưng những màn kịch được diễn đi diễn lại mỗi ngày này khiến tôi chau mày khó chịu.

“Ồ! Những cô gái xinh đẹp, xin lỗi, trái tim của tôi mãi mãi thuộc về bà xã Đậu Đậu của tôi thôi.” Đối với những cô gái nhiệt tình như vậy, Lý Băng Thụy chỉ có một câu trả lời. Thấy ngày nào cậu ta cũng nhai đi nhai lại câu đó, tôi không khỏi rùng mình. Những lời nói đó nghe thật là buồn nôn... Lý Băng Thụy, cậu có thấy buồn nôn không vậy!

“Không! Bọn em không tin, không tin!” Nghe những tiếng nện ngào, đủ biết rằng một cô gái trái tim lại vụn vỡ rồi!

Lại sắp sửa rồi!

Tôi thu mình lại, lấy cặp sách che chắn, sẵn sàng chuẩn bị.

“Lý Băng Thụy, làm sao cô ta, cô ta có thể xứng đáng với anh chứ!” Quả nhiên, cái cô gái khóc meo mào đó vẫn chưa từ bỏ quyết tâm.

“Không, trong trái tim của tôi, Đậu Đậu là độc nhất vô nhị, tôi còn lo mình không xứng đáng với cô ấy ấy chứ.”

Đối với những cô gái kiểu như này, Lý Băng Thụy lại bắt đầu nói ngon nói ngọt. Nếu như câu nói này không phải là cậu ta nói, chắc tôi còn cảm thấy cảm động, nhưng, với một người hiểu cậu ta như tôi, tôi thừa biết

rằng đó chỉ là những lời nói cho qua chuyện của cậu ta mà thôi. Nhưng, cho dù đó chỉ là những lời nói lấy lệ, cũng đủ khiến tôi gặp xui xẻo.

“Không...”

Những tiếng kêu đau khổ đó cho thấy lời nói của Lý Đăng Thụy đã khiến cho trái tim của các cô gái hoàn toàn tan vỡ! Và trái tim vỡ nát của các cô gái đó bắt đầu biến thành những ánh mắt có thể giết chết người, bủa vây lấy người được coi là “Kẻ thù” của bọn họ.

Mà tôi, chính là kẻ thù đó. Mặc dù trốn sau cặp sách, tôi vẫn cảm nhận được những ánh mắt đáng sợ đó. “Có thể phiền cậu, lần sau đừng lấy tôi làm bia đỡ đạn nữa có được không!”

Tôi theo sau Lý Băng Thụy, đi ra ngoài cửa, miệng khe khẽ thương lượng với cậu ta. Lý Băng Thụy đột nhiên quay người lại, suýt nữa thì đâm phải tôi. Cậu ta chau mày, nghiêng nghiêng đầu, dùng một giọng oan ức nói: “Đậu Đậu, sao em lại không tin vào tình yêu của anh dành cho em chứ?”

Trời ơi, Lý Băng Thụy lại nói ra câu nói đó!

Tôi bó tay, nói với đồ xấu xa này chả có tác dụng gì.

Tôi cẩn thận né đi những ánh mắt tức giận đó, hi vọng có thể mau chóng thoát khỏi vòng vây.

Hử? Hôm nay sao những ánh mắt đó lại ghê gớm vậy nhỉ? Thậm chí còn mang sát khí đằng đằng nữa chứ! Rút cục là ai lại ghê gớm như vậy? Tôi tò mò thò đầu ra, chuẩn bị quan sát xem rút cục cô gái mang ánh mắt sát khí đó trông như thế nào.

Sau một hồi rất lâu, tôi miên man suy nghĩ, nếu như ông trời cho tôi thêm một cơ hội nữa, nhất định tôi sẽ không tò mò thò đầu ra nữa. Mèo còn có chín mạng, nhưng Đậu Giáng tôi đây không phải là mèo, tôi không có chín mạng!

Tôi đúng là đồ ngốc, sao tôi lại không nghĩ ra rằng không phải cô gái nào cũng có ánh mắt chứa đầy sát khí đó. Nấp sau Lý Băng Thụy, tôi nhìn thấy cậu ta, đương nhiên là Lý Băng Thụy cũng nhìn thấy người đó.

Một thân hình dong dỏng cao, đồ dài trên mặt đất tạo thành một cái bóng rất đẹp. Bộ đồng phục trường vô cùng bình thường, khoác trên thân hình đẹp đẽ đó lại giống như một tác phẩm của một nhà thiết kế bậc thầy, rất vừa vặn, có thể phô diễn hết mọi ưu điểm trên cơ thể. Vì đứng ngược lại với ánh sáng mặt trời, nên mặt của cậu ta phủ một lớp bóng râm, nhưng ánh mặt trời chiếu lên người cậu ta lại tạo thành một quang sáng như thiên sứ.

Cảnh sắc này thật là đẹp, khiến cho tâm hồn người ta rung động, nhưng, trong đầu tôi chỉ lộn vồn ba chữ: Chết tôi rồi! Vì, tôi nhìn rất rõ khuôn mặt dưới bóng râm đó, đó là - Cung Trạch Minh!

Hai người bọn họ gặp nhau ở cửa nhà tôi, tôi có dự cảm rằng lát nữa sẽ có một vở kịch nói kinh điển như trong truyền thuyết sẽ được diễn ra.

Cung Trạch Minh đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, tôi nhìn thấy rất rõ ánh mắt u tối phát ra từ đôi mắt thăm thẳm sau gọng kính ấy. Bất giác tôi co người lại. Đường như Lý Băng Thụy cảm nhận được hành động của tôi. Tiến lên trước một bước, trừng mắt nhìn Cung Trạch Minh.

Đột nhiên, sấm chớp nổi lên! Dựa vào bản năng của mình tôi có thể cảm nhận được làn sóng xung đột mạnh mẽ giữa bọn họ. Nếu như có một chiếc máy để đo lực sóng điện từ, thì chắc chắn nó sẽ bị nổ mất! Một làn sóng điện từ lớn như vậy, một người nhỏ bé như tôi không thể nào cản lại được, tôi nhẹ nhàng đưa mũi chân sang một bên. Tôi còn chưa di chuyển đến trọng tâm, thì đã bị “ánh mắt chết người” của Cung Trạch Minh soi chăm chăm vào!

Ánh mắt hầm hầm như giết người của Cung Trạch Minh cứ dán chặt vào tôi, khiến tôi không thể giả vờ không nhìn thấy cậu ta được.

“He, he... cậu, cậu có chuyện gì không?” Tôi cười nhạt nhẽo, chào Cung Trạch Minh.

Nhưng, không ngờ giọng chào khe khẽ đó của tôi như một hòn đá khổng lồ, bỗng nhiên dấy lên một làn sóng vô cùng lớn.

“Sao hán ta lại ở đây?” Lý Băng Thụy ngạc nhiên thốt lên, giọng nói đó đột nhiên làm tôi nghĩ đến hôm mẹ tôi xem vở kịch Soap opera, nữ nhân vật chính trong vở kịch nhìn thấy chồng mình dẫn bồ vào cửa cũng thốt lên như vậy.

Thấy Lý Băng Thụy hét lên, Cung Trạch Minh chỉ lạnh lùng ném lại một câu: “Cậu cho rằng vị trí của ai cũng thấp kém như vị trí của cậu sao! Đội sổ đứng thứ hai!”

“Cậu!”

“Cậu cái gì mà cậu...”

Hai cậu bạn đi cùng cậu ta gầm gừ lên như sư tử, chiến tranh sắp bùng nổ rồi!

“Đậu Đậu của tôi là có một không hai, chỉ có những người có mắt không trông mới không thấy sức hút của cô ấy!”

“Hừ! Đệ nhất đội sổ chỉ có Đệ nhất đứng đầu mới giúp được cô ấy thôi! Cậu, cậu có bản lĩnh không?” Từng lời nói của Cung Trạch Minh đều động chạm đến nỗi đau của chúng tôi. Qua những gì cậu ta bộc bạch với tôi hôm qua, tôi biết là cái bệnh “Số một” của cậu ta lại bộc phát rồi.

“Cậu, các cậu đừng cãi nhau nữa...” Giọng nói yếu ớt của tôi đương nhiên là không có chút tác dụng gì.

“Cậu là cái đồ đạo đức giả!” Lý Băng Thụy không màng đến hình tượng của mình, hét lên: “Làm bộ làm tịch ‘Đệ nhất’ thì có gì giỏi giang chứ! Tôi thiếu gì người hâm mộ!”

Đội quân hâm mộ của Lý Băng Thụy đứng đó chăm chú theo dõi sự việc, khi nghe thấy Lý Băng Thụy lấy bộn họ ra làm vũ khí, từng người, từng người một ai nấy đều hét toáng lên như gà bị cắt tiết: “Lý Băng Thụy! Lý Băng Thụy! Chúng em ủng hộ anh!”

Nhìn những cô gái càng lúc càng trở nên kích động, tôi bó tay lắc đầu. Rõ ràng Lý Băng Thụy đang ức hiếp Cung Trạch Minh, cậu ta trông có vẻ hung hãn nhưng lại có tài ngoại giao rất giỏi, nhưng không biết được rằng trong tim của bao nhiêu cô gái có cái cảm giác ngọt ngào rằng trông “Anh ta thật đáng ghét”. Nhìn đám tan cuồng ngày nào cũng chặn ở cửa nhà tôi thì biết là cậu ta đào hoa đến thế nào. Tôi nhìn Cung Trạch Minh với ánh mắt thương hại, cái anh chàng vừa lạnh lùng lại cục tính này, mặc dù ưu tú như vậy, nhưng cái tính cách kì quái khiến cậu ta như bị tách biệt trong một không gian thần bí, chỉ đem lại cho người khác cảm giác xa cách.

Cung Trạch Minh gườm gườm nhìn đám con gái đang hò hét ở bên cạnh, môi nhếch lên, mỉa mai nói: “Đúng là vô duyên!”

“Cậu thì có duyên rồi! Nhưng Đậu Đậu của chúng tôi đâu thèm để ý đến cậu!” Lý Băng Thụy đắc ý nhìn cậu ta.

Cung Trạch Minh trừng mắt lên, trời ơi, ánh mắt đó trông thật đáng sợ! Tôi lại khép nép lùi về phía sau, sáng nay có phải tôi, tôi mang theo mai rùa trên người không, cứ muốn chui vào trong mai rùa để trốn.

“Đậu Tương!” Cung Trạch Minh không nói thêm gì nữa, cậu ta bắt đầu nhìn thẳng vào tôi. Tôi hiểu ánh mắt của cậu ta có ý gì, cậu ta muốn tôi chủ động đi về phía cậu ta, nhưng tôi hoàn toàn không muốn hiểu ánh mắt đó!

“Đậu Tương!” Cung Trạch Minh cố nhấn mạnh giọng, ánh mắt càng lúc càng nghiêm nghị.

“Này, này! Cung Trạch Minh, cậu muốn làm gì? Muốn dọa Đậu Giáng sao?” Dường như Lý Băng Thụy cảm thấy trong giọng nói của Cung Trạch Minh ẩn chứa sự nguy hiểm, cậu ta kéo tôi, đẩy tôi ra phía sau cậu ta, “Bà xã Đậu Đậu đừng sợ, anh Băng Thụy sẽ bảo vệ em!”

Cung Trạch Minh không nói gì, cậu ta bắt đầu cười, vừa cười vừa nhìn tôi. Trời ơi, nụ cười đó, nụ cười như ma quỷ đó! Mặc dù Cung Trạch Minh không nói gì cả, nhưng cái cảm giác ép buộc đáng sợ đó giống như chiếc màng nhện cứ mắc vào người tôi, mặc dù có trốn ở đâu, cũng không thoát khỏi cảm giác sợ hãi đó.

“Ha ha! Cung Trạch Minh, nhìn đi, người Đậu Đậu chọn là tôi!” Lý Băng Thụy không thấy tôi cử động gì, lập tức đắc ý nhìn Cung Trạch Minh cười hả hê.

Cung Trạch Minh vẫn im lặng, cậu ta cứ nhìn xoáy vào tôi, rồi liếm môi, quay người bỏ đi.

“A ha ha...” Lý Băng Thụy đắc ý cười phá lên, “Bà xã Đậu Đậu à, nhìn xem, nhìn xem, anh Băng Thụy của em đang bảo vệ cho em đấy!”

“Xin lỗi...” Tôi khe khẽ nói với Lý Băng Thụy.

“Hà? Cái gì?” Lý Băng Thụy ngơ ngác không hiểu tại sao tôi lại nói lời xin lỗi với cậu ta, liền quay đầu lại hoài nghi nhìn tôi.

Tôi giãy giụa để thoát ra khỏi tay Lý Băng Thụy, cúi thấp đầu lặng lẽ đuổi theo Cung Trạch Minh đang đi xa dần. “Đà xã... Đậu... Đậu Đậu!” Có lẽ Lý Băng Thụy không ngờ rằng tôi sẽ làm như vậy, cậu ta ngạc nhiên nhìn theo tôi hỏi với theo, “Em, em đuổi theo cậu ta sao?”

Xin lỗi, xin lỗi... tôi khe khẽ lẩm nhẩm trong lòng lời xin lỗi, hành động cuối cùng của Cung Trạch Minh đã ra ám hiệu cho tôi về những chuyện xảy ra đêm qua. Chuyện mà tôi không thể không quan tâm, cũng không thể nói cho người nào khác biết được.

“Đậu Đậu...” Đằng sau vọng lại giọng nói ngơ ngác của Lý Băng Thụy, tôi nghĩ, cậu ta thực sự bị tổn thương.

Xin lỗi, tôi biết tôi đã khiến cậu bị mất mặt trước đám fan của mình, từ nay về sau tôi sẽ bảo mẹ làm thật nhiều món ngon để bồi thường cho cậu.

“Đậu Đậu à, bà xã Đậu Đậu...” Đừng gọi nữa, đừng gọi nữa. Tiếng gọi của Lý Băng Thụy khiến lòng tôi nhói lên một cảm giác đau đớn không tên.

Nhưng tôi không thể nào chống lại mệnh lệnh của Cung Trạch Minh được, thế là, chỉ có cách hi sinh cậu mà thôi, Lý Băng Thụy ạ.

Đằng sau, đột nhiên vang lên những tiếng hét như xé tan ruột gan: “Lý Băng Thụy, tình yêu của bọn em dành cho anh!” Lý Băng Thụy cũng hét lại: “Ôi...những cô gái đáng yêu, cảm ơn các cô... nhưng tôi chỉ cần bà xã Đậu Đậu của tôi thôi...”

“Lý Băng Thụy, tại sao anh lại si tình như vậy! Chúng em càng yêu anh hơn!”

Đúng vào lúc cuộc đối thoại như trong vở kịch Soap opera lúc tám giờ tối đang diễn ra, thì tôi bị Cung Trạch Minh kéo đi càng lúc càng xa, dần dần, nhưng hình bóng đó càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng mờ ảo.

3. Chương 3: Ông Trời Ơi, Rút Cuộc Chuyện Gì Đang Xảy Ra 1

Khi những con người đáng ghét đó đã biến mất hẳn, tôi vui mừng vì cuối cùng đã trút bỏ được cảm giác khó chịu, nhưng tôi phát hiện ra rằng hiện thực bây giờ càng khiến tôi khó chịu hơn.

Ông trời Ơi, rút cuộc chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tôi chỉ muốn gào lên, sao tôi lại rơi vào hoàn cảnh như thế này? Đệ nhất đội sổ toàn trường như tôi lại bị người đứng đầu trường Cung Trạch Minh kéo tay đi đến trường.

Lúc này trước cửa nhà tôi, sau khi Cung Trạch Minh đánh bại Lý Băng Thụy, liền kéo tay tôi dương dương tự đắc đi trên đường. Nhìn ánh mắt ngời sáng sau cặp kính cận của cậu ta, tôi có một cảm giác rất kì lạ, cảm giác đó mang một chút hài lòng, rút cục là chuyện gì đang xảy ra vậy?

Thực ra, nếu vứt bỏ đi những thứ khác, Cung Trạch Minh cũng là một anh chàng rất đẹp trai, đặc biệt là lúc cậu ta bỏ cặp kính xuống, dưới hàng lông mi dài cong vút là đôi mắt óng ánh như viên ngọc đen mê hoặc lòng người. Nếu không có cặp kính gọng màu đen vừa lạnh lùng vừa cứng nhắc đó che mắt, đôi mắt của cậu ta trông thật ngây thơ, nếu cái dáng vẻ lạnh lùng thường ngày có thêm chút ấm áp, thì sức cuốn hút của cậu ta sẽ được nâng lên một tầm ới. Còn với bộ dạng hiện nay của Cung Trạch Minh, chỉ có tôi để mắt đến thôi, nghĩ đến đây, đột nhiên tôi có cảm giác rất buồn cười. Chỉ có một mình tôi thôi!

Bàn tay đang nắm lấy tay phải của tôi hơi nóng nóng, truyền hơi nóng sang cả lòng bàn tay tôi, trái tim tôi. Đó là hơi ấm của con trai sao? Mặc dù tôi thường bị Lý Băng Thụy kéo tay, nhưng đại loại là vì từ trước đến nay tôi đều coi Lý Băng Thụy là bạn tốt, thậm chí là chị em tốt, lúc nắm tay cậu ta, chưa từng có cảm giác ấm áp ở trong tim như vậy.

“Woa, hai người bọn họ lại còn nắm tay nhau nữa kia!”

“Không phải chứ, sao hai người bọn họ lại đi cùng nhau?”

“Hi hi, đệ nhất đội sổ và đệ nhất đầu sổ, hợp quá còn gì nữa!”

Á! Những tiếng xì xào xung quanh khiến tôi đang miên man suy nghĩ bỗng sực tỉnh. Tôi lo lắng phát hiện ra rằng, thì ra việc tôi và Cung Trạch Minh nắm tay nhau đi đã thu hút không ít sự chú ý của mọi người. Bọn họ như là gián điệp nối thành một hàng dài bám theo sau tôi và cậu ta, còn không ngừng thì thầm bàn tán. Nhưng, những lời nói đó cũng chẳng phải là lời thì thầm bàn tán, mà to đến nỗi đứng cách 2 km vẫn còn nghe thấy.

Tôi và Cung Trạch Minh là một đôi sao?

Tôi len lén liếc mắt nhìn thì thấy chúng tôi vẫn còn nắm tay nhau rất chặt, tim tôi đập loạn xạ.

“Mau xem kia, xem kia, nhìn hai người đó kia.”

“Ái chà... đúng thật là, bọn họ yêu nhau từ lúc nào thế!” Càng đến gần trường, thì càng đông người, những lời bàn tán cũng vì thế mà càng lúc càng nhiều, càng lúc càng to.

Khi những lời bàn tán của mọi người rộ lên, thì mặt của tôi cũng bắt đầu nóng bừng bừng, đầu cũng tự nhiên mà cúi thấp xuống. Trời ơi, phải làm thế nào bây giờ, cảm giác bị tất cả mọi người soi mói thật là đáng ghét.

Tôi cố hết sức vùng vẫy, định rút tay ra khỏi tay của Cung Trạch Minh, nhưng tay của cậu ta cứng như thép, nắm chặt lấy tay của tôi, cho dù tôi có cố hết sức cũng không thể rút tay ra được. Không biết bình thường Cung Trạch Minh ăn cái gì, sao lại có thể khoẻ như thế chứ? Tôi đành bực tức mặc kệ, không phí sức để giãy giụa nữa. Bây giờ tôi chỉ có thể cầu khẩn trong lòng mình rằng: Thượng đế à, cầu xin người làm con đường này ngắn lại một chút! Cầu xin ngài cho chúng tôi mau đi đến lớp, để tôi thoát khỏi biển khổ này! Cung Trạch Minh đáng ghét, đi nhanh một chút không được sao! Bao nhiêu cơm ăn vào chỉ để nuôi tay thôi à, sao không chia cho chân một ít!

Tôi thất thủ đi theo Cung Trạch Minh, tôi cố mở to hệ thống lọc của tai lên mức to nhất, để không phải nghe lời bàn tán của mọi người, nhưng kết quả chẳng khá hơn chút nào! Tôi giận dữ ngẩng đầu lên, hậm hực trừng mắt nhìn Cung Trạch Minh, nhưng lúc tôi nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng của Cung Trạch Minh, thật là kì lạ, mọi tức giận đều tan biến hết. Bởi vì trên khuôn mặt tràn đầy tự tin và nụ cười đắc ý đó, lại có một chiếc má lúm đồng tiền nho nhỏ. Chính là chiếc má lúm đồng tiền nho nhỏ đó đã khiến cho những đường nét cứng nhắc lạnh lùng trên khuôn mặt của Cung Trạch Minh trở nên mềm mại hơn rất nhiều. Thì ra Cung Trạch Minh có má lúm đồng tiền, không biết tại sao, mặt tôi lại nóng bừng lên. Ôi trời, tôi đang nghĩ gì thế này! Cảm giác xấu hổ đột ngột xuất hiện khiến tôi lại càng cúi thấp đầu hơn, không dám ngẩng đầu lên.

Cúi đầu xuống, ánh mắt tôi vô tình chạm phải cánh tay vạm vỡ đang nắm chặt lấy tay tôi. Làn da rám nắng khoẻ khoắn, những ngón tay thon dài, đầu ngón tay mang một màu hồng nhạt đẹp đẽ. Hơn nữa, bây giờ, đôi tay tuyệt đẹp đó đang nắm lấy tay tôi, đột nhiên lòng tôi tràn ngập một cảm giác rất kì lạ, không phải là tức giận, mà là... mặt tôi càng nóng bừng bừng. Tôi khẽ chớp mắt, cố giấu đi những cảm giác khác, tập trung quan sát cánh tay mang một vẻ đẹp tinh tế đó.

Trong lúc tôi đang bị mê hoặc bởi cánh tay đó, đột nhiên cánh tay đó làm một động tác khiến tôi vô cùng ngạc nhiên: Ngón tay cái vênh lên, tiếp theo những ngón tay khác giống như bị chuột rút, cùng lúc đó, tôi cảm thấy cánh tay đó đang run lên, thậm chí càng lúc càng run mạnh.

Hic? Chuyện gì xảy ra vậy?

“Ui da!” Cung Trạch Minh đang đi ở đằng trước đột ngột dừng lại, tôi còn đang suy nghĩ về hành động kì lạ của cậu ta, nên không để ý, thế là đâm sầm vào tấm lưng hộ pháp của cậu ta, trán của tôi đau điếng.

Tôi sờ tay lên trán, ngẩng đầu lên, tức giận nhìn cậu ta: “Đi đường mà thế à! Tự dưng đột ngột dừng lại, làm khổ chiếc trán đáng thương của tôi”

“Lúc này xảy ra chuyện gì vậy?” Cung Trạch Minh không quay đầu lại, nói một câu, nhưng câu nói đó dường như chỉ lẩm nhẩm trong miệng, nên tôi cũng nghe không rõ cậu ta đang nói cái gì, chỉ biết ngẩng đầu lên, ngơ ngác nhìn cậu ta.

“Tại sao tôi phải đến tìm cô?” Cung Trạch Minh lại hỏi tiếp. Tôi nghe rất rõ, nhưng tôi chỉ biết ngược mắt lên mà nhìn trời nhìn mây tôi không thể trả lời, vì tôi cũng không biết.

“Đôi tình nhân mà bọn họ đang nói là nói chúng ta sao?” Hèm hèm, vấn đề này tôi biết rất rõ, hơn nữa tôi còn có thể trả lời!

Tôi gật đầu: “Đúng thế!”

Cung Trạch Minh trầm ngâm, vẻ mặt của cậu ta dần dần chìm trong suy tư. Tôi ngờ vực nhìn cậu ta. Cậu ta làm sao vậy? Cậu ta muốn làm gì?

“Ha ha ha...” Đột nhiên, Cung Trạch Minh vung tay tôi ra, thét lên một tiếng, chớp mắt một cái đã biến mất tăm mất dạng.

Chuyện... chuyện gì đang xảy ra vậy? Tôi thần thờ nhìn theo bóng của Cung Trạch Minh đang khuất dần trên đường. Bây giờ tôi chỉ muốn xoá sạch mọi dòng suy nghĩ u ám ở trong đầu. Cái tên Cung Trạch Minh này, sao cậu ta có thể... có thể khiến người khác không biết phải nói thế nào vậy? Haiz, cậu ta toàn khiến tôi không biết phải dùng từ ngữ như thế nào để diễn đạt.

Tôi uể oải đi vào cổng trường. Cái tên Cung Trạch Minh này, cứ thế mà bỏ rơi tôi như vậy, khiến tôi thật mất mặt, đúng là cái đồ trứng thối, thật đáng ghét!

Trong lúc tôi đang lăm bằm trách móc Cung Trạch Minh, đột nhiên một giọng nói ấm áp vang lên.

“Bạn Đậu Giáng, tâm trạng của bạn đã khá hơn chưa?” Tống Chân Hi đứng trước mặt tôi cười hiền lành, nhìn nụ cười thân thiện của cậu ấy, tâm trạng của tôi bỗng chốc phần chấn hẫng lên.

Tôi xoắn xoắn ngón tay, trả lời với giọng thiếu não:

“Cảm ơn cậu, tôi khá hơn rồi. Lại làm phiền cậu rồi.”

“Nói cái gì vậy, tâm trạng của cậu bình thường là tôi yên tâm rồi. Vậy thì đừng đứng thộn ra ở đây nữa, sắp muộn học rồi.”

“Ừm.” Lời của Tống Chân Hi khiến đầu óc tôi như được khai thông, tôi gật đầu rụt một cái, chúng tôi cùng nhau sánh bước từ từ đi vào cổng trường. Rất, rất là xấu hổ, Tống Chân Hi đi bên cạnh tôi, cậu ấy và tôi cùng nhau đi học, không phải là cùng với người khác, mà là cùng với tôi, cùng với tôi đấy! Trong khoảnh khắc, cái cảm giác hạnh phúc đến nỗi dường như có thể khiến tôi bật khóc ấy cứ len lỏi đến từng góc khuất sâu thẳm nhất trong trái tim tôi. Ông trời ơi, tôi có thể thay đổi lời cầu khẩn được không, xin ngài hãy làm cho đoạn đường này dài thêm một chút, tốt nhất là không có ngõ cụt. Nếu như, có thể tiếp tục đi cùng Tống Chân Hi như thế này, thì tốt biết bao.

Tống Chân Hi vừa đi vừa nói chuyện với tôi: “Thực ra thì, tôi thấy thành tích học tập của bạn Đậu Giáng có thể được nâng cao đấy chứ, chắc có lẽ là không có phương pháp học thích hợp mà thôi, để tôi xem giúp phương pháp học tập nào là phù hợp với cậu, hi vọng lúc đó có thể giúp được cậu.”

Tống Chân Hi muốn giúp tôi học? Tôi không nghe nhầm đấy chứ! Tôi ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt của Tống Chân Hi: Những tia nắng mặt trời khe khẽ vương trên người của Tống Chân Hi, những tia nắng vàng rực nhuộm lên người cậu ấy một màu vàng chói sáng, chói sáng nhưng không chói mắt, mà chỉ càng làm tôn thêm cái đáng vẻ hiền hoà và ấm áp của cậu ấy. Đôi mắt của cậu ấy thật là sáng, tựa như đó chính là ánh mặt trời, ánh mặt trời đang chiếu rọi đến nơi sâu thẳm nhất trong tâm hồn tôi. Mặt tôi nóng hôi hổi, Tống Chân Hi thật hiền lành và ấm áp!

Một cảm giác xấu hổ ồ ạt đến, tôi không dám nhìn thẳng vào mắt của cậu ấy nữa, đành cúi gầm mặt xuống, khe khẽ đáp lại một tiếng: “Ừ.”

“Thực ra những kiến thức đó rất là thú vị, ví dụ như hóa học, khi hai chất không giống nhau tác dụng với nhau lại có thể sinh ra sự biến đổi thần kì như vậy, cậu không muốn tìm hiểu xem sự thần kì trong đó là gì sao? Còn toán học thì...” Tổng Chân Hi dùng cái giọng vô cùng hiền từ dịu dàng nói, theo phản ứng có điều kiện, tôi không ngừng gật đầu, thực ra thì tôi cũng chẳng hiểu là cậu ấy đang nói về cái gì. Tôi chỉ đang tiếc nuối, tiếc nuối là tại sao hôm qua không phải là cậu ấy ăn “Công Chúa Feodora”, nhưng...

“Haiz...” Tôi buồn bã thở dài. Thôi bỏ đi, nghĩ cũng chẳng có ích gì, mọi chuyện đã thành ra như thế này rồi, nghĩ nữa cũng chỉ khiến tôi thêm đau đầu mà thôi. Tôi vò đầu, để vứt bỏ những suy nghĩ hoang tưởng đang luẩn quẩn trong tâm trí, lòng thấp thỏm vừa đi vừa nói chuyện cùng Tổng Chân Hi, mặc dù chính tôi cũng không biết là tôi đã nói những gì. Đoạn đường đó, tôi cảm giác như mình đang đi trên chiếc cầu mây màu trắng đẹp đẽ nhất trên thiên đường, xung quanh còn có những chiếc lông vũ màu trắng của thiên sứ đang bay lả tả, mọi thứ trông thật tuyệt đẹp.

Thật sự hi vọng đoạn đường đó không bao giờ kết thúc, hi vọng có thể mãi được đi cùng Tổng Chân Hi như thế này. Nhưng, thực tế không công bằng với tôi. Tôi còn chưa kịp nói với Tổng Chân Hi vài câu, thì cửa lớp học đã hiện lù lù ngay trước mắt. Không chỉ có thế, tôi còn nhìn thấy An Lạp đang đứng ở cửa tán chuyện.

Sự xuất hiện của bọn chúng, bỗng chốc kéo tôi từ thiên đường rơi tòm xuống địa ngục.

Tôi ngáp ngừng bước chân, cơ thể tôi tự động run bắn lên. Tại sao lại gặp bọn chúng ở đây chứ! Nhìn thấy bọn chúng, tôi cảm thấy phần uất và căm ghét.

Tôi dừng bước, nhìn bọn chúng, không muốn tiến lên phía trước nữa. Tổng Chân Hi đang đi bên cạnh đường như có thể cảm nhận được sự lo lắng của tôi, cậu ấy đứng chặn trước mặt tôi, đủ để che khuất đi tầm mắt của tôi.

“Đậu Giáng, Đậu Giáng, cậu không sao chứ?” Tổng Chân Hi quay đầu lại, quan tâm nhìn tôi hỏi.

Tôi lắc đầu, không nói được lời nào, môi tôi cứ dính chặt vào nhau.

“Đậu Giáng, không sao đâu” Tổng Chân Hi an ủi tôi, “Nếu như cậu cố nâng cao thành tích học tập lên, lẽ nào bọn họ còn dám ức hiếp cậu nữa sao?”

Tôi biết rằng, bọn chúng ức hiếp tôi, là vì tính cách của tôi hiền như khúc gỗ, cho dù có bị bọn chúng ức hiếp, thì tôi cũng không phản kháng lại, điều này đem lại cho bọn chúng cảm giác thành công. Nhưng tôi cũng biết rằng lí do quan trọng nhất khiến tôi bị bọn chúng ức hiếp là vì thành tích học tập của tôi rất kém, mặc dù trong bọn chúng, có người thành tích cũng chẳng ra gì, nhưng dù có thấp thế nào cũng không thấp bằng kẻ nghìn năm đội sổ như tôi đây, thế là tôi lại trở thành đạo cụ quan trọng để bọn chúng tiêu khiển. Đi kịch của tôi cứ thế mà gộp lại với nhau.

“Tớ cũng muốn học tốt, nhưng thực sự tớ đã rất cố gắng, có phải là thật sự tớ cực kì ngốc, cực kì ngốc không?”

Tôi thủ thỉ, đây là lần đầu tiên tôi thổ lộ lòng mình với người khác.

“Đâu có,” Giọng của Tổng Chân Hi hoà nhã, “Trên thế giới này không có ai là thật sự ngốc cả.”

“Nhưng...” Tôi ngáp ngừng, với thành tích học tập phải đội sổ hết lần này đến lần khác của tôi thì chẳng phải là ngốc sao!

“Nếu như cậu là một người ngốc nghếch, vậy thì làm sao cậu có thể thi đỗ vào trường phổ thông Sâm Vĩnh này chứ?” Tổng Chân Hi nhắc đến một chứng cứ mà đã bị tôi quên lãng từ lâu.

“Việc này...” Dựa theo quy định của trường phổ thông Sâm Vĩnh, mỗi học sinh khi muốn vào học ở phổ thông Sâm Vĩnh, phải tham gia một cuộc thi nhập học, chỉ có những người vượt qua được kì thi này mới có tư cách để vào trường, trong bài thi đó có một phần thi trắc nghiệm IQ. Mà lúc tôi thi vào trường, mặc dù kết quả không cao lắm, nhưng cũng qua một cách thuận lợi, ít ra điều này cũng cho thấy rằng, trong những kì thi mang tính khoa học như vậy tôi không hề ngốc! Đột nhiên mắt tôi sáng lên, nhưng sau đó lại

tôi sầm lại, nếu tôi không phải là đồ ngốc, vậy thì tại sao từ lúc tôi vào trường đến giờ vẫn không thể thoát khỏi cái biệt hiệu đội sổ là thế nào? Lẽ nào giống như lần trước An Lạp nói, tôi vượt qua kì thi nhập học hoàn toàn là dựa vào may mắn? Tôi thấp thỏm không yên nhìn Tống Chân Hi, hi vọng cậu ấy có thể đưa thêm cho tôi một vài chứng cứ, một vài chứng cứ để chứng minh rằng tôi không ngốc.

Tống Chân Hi mỉm cười nhìn tôi, dùng một giọng vô cùng ảm áp nói với tôi: “Đậu Giáng, hãy tin vào bản thân mình. Tớ thấy thành tích của cậu không tốt, chắc là tại phương pháp học của cậu chưa hợp lí mà thôi.”

“Hả?”

Phương pháp học không hợp lí? Vậy làm thế nào? Tôi dùng ánh mắt dò hỏi Tống Chân Hi.

“Thế này là được rồi.” Tống Chân Hi nheo mắt, mỉm cười nói, “Nếu như cậu tin lời của tớ, tớ sẽ giúp cậu! Tớ sẽ làm gia sư cho cậu!”

Trời ơi! Tôi có nghe nhầm không vậy? Tống Chân Hi muốn kèm tôi học sao! Tôi nhìn Tống Chân Hi với ánh mắt ngờ vực.

Tống Chân Hi vui vẻ tiếp tục nói: “Đến lúc đó chúng ta...”

“Để tôi kèm cậu ấy học!”

Đúng lúc đó, một giọng nói lạnh băng băng ngắt lời của Tống Chân Hi. Giọng nói đó như một tảng băng vạn tấn đè nặng lên cái tâm trạng vừa nãy đang còn rất vui vẻ của tôi trong chốc lát tỏa ra hơi lạnh thấu xương. Tôi như một cỗ máy gỉ sét, người cứng đờ quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói.

Một mái tóc chải chuốt trông giống như là bị đóng băng, trông rất hợp với cặp mắt đang nheo nheo toát ra ánh mắt lạnh lùng đầy nguy hiểm. Cặp kính đó, trông như một biển hiệu kích động trái tim tôi.

Cung Trạch Minh! Lại là Cung Trạch Minh! Cậu ta lại phá đám chuyện của tôi rồi! Lẽ nào kiếp trước tôi đã làm chuyện gì đắc tội với cậu ta sao?

Tôi quay đầu lại, trừng mắt nhìn cậu ta, nhưng trong khoảnh khắc mà tôi nhìn thấy cậu ta, tôi... tôi đã bị đánh gục, tôi không nói được nên lời.

Trong ánh mắt của Cung Trạch Minh tỏa ra ngọn lửa bùng bùng mà mấy ngày nay hết lần này đến lần khác tôi bắt gặp phải, toàn người cậu ta từ trên xuống dưới lại bắt đầu bao phủ trong cái dáng vẻ khiến tôi không thể nào quen thuộc hơn được nữa. Xong rồi, xong rồi, Cung Trạch Minh lại mất kiểm soát rồi!

“Lớp trưởng, bạn Đậu Giáng này, không cần cậu phải kèm cặp đâu, mình tôi là đủ rồi.” Chắc có lẽ Tống Chân Hi ăn nói rất lịch sự, nên Cung Trạch Minh cũng không ăn nói bốp chát vô tình như sáng nay nói với Lý Băng Thụy.

Tống Chân Hi cười cười, dùng giọng điệu như đang dạy dỗ trẻ nhỏ nói với Cung Trạch Minh: “Tôi thực sự rất muốn giúp bạn Đậu Giáng.”

Đúng thế, đúng thế, thế nên, bạn Cung Trạch Minh ơi, bạn không phải ở đây để tỏ rõ sự uy phong của cái gọi là Đệ nhất đầu! Tôi khẽ liếc nhìn Cung Trạch Minh. Nhưng dường như Cung Trạch Minh hoàn toàn không hiểu ý của Tống Chân Hi, lập tức tranh luận, “Lẽ nào tôi không thật lòng muốn giúp bạn Đậu Giáng sao?”

Không đợi Tống Chân Hi trả lời, Cung Trạch Minh lại mĩa mai bồi thêm một câu: “Lớp trưởng ơi, một việc nhỏ như này không cần phải khiến cậu bận tâm đâu, cậu làm lớp trưởng, không phải là rất bận sao?”

Những lời nói chói tai của Cung Trạch Minh, tôi chịu không được chau mày lại, sau đó tôi lo lắng nhìn Tống Chân Hi, thì phát hiện ra rằng đến cả một người điềm tĩnh như cậu ta, vẻ mặt cũng đang lộ rõ sự không vui.

Không thể để Cung Trạch Minh ức hiếp Tống Chân Hi được!

Lúc đó, trong đầu tôi chỉ có một suy nghĩ duy nhất. Tôi chẳng cần suy nghĩ, liền hét lớn lên: “Hai người đừng cãi nhau nữa!” Nhưng sau khi tôi vừa hét lên, tôi lập tức cảm thấy hối hận. Vì Cung Trạch Minh đưa ánh mắt đáng sợ đó của cậu ta chĩa thẳng vào tôi.

Cô chính là tên đầu sỏ. Trong ánh mắt của Cung Trạch Minh như đang ám chỉ cho tôi thấy như vậy. Hic... lúc này thấy Tống Chân Hi chau mày, tôi đã quên mất rằng Cung Trạch Minh bây giờ mang thể chất như một viên kẹo, nguyên nhân khiến cậu ta trở nên như vậy... chính là tôi.

Dường như Cung Trạch Minh có vẻ đặc ý khi thấy bộ dạng khúm núm phủ phục của tôi dưới ánh mắt của cậu ta, sau đó lại quay lại nhìn Tống Chân Hi. “Thế này đi, chúng ta để cho Đậu Tương lựa chọn, xem cậu ấy chọn ai.” Cung Trạch Minh chủ định đề nghị.

“Việc này...” Tống Chân Hi nhe răng.

“Lớp trưởng, để Đậu Tương tự lựa chọn không được sao?” Cung Trạch Minh nhếch mày lên, mỉm cười.

“Vậy...” Tống Chân Hi nhìn tôi, khẽ chau mày, “Được rồi, vậy cứ để bạn Đậu Giáng lựa chọn xem chọn tôi, hay chọn cậu phụ đạo cậu ấy học.”

“Được,” Cung Trạch Minh nhếch môi lên nhướn miệng cười, nói với tôi, “Đậu Tương, cô chọn đi.”

Tống Chân Hi cũng nhìn tôi: “Ừ, Đậu Giáng, cậu chọn đi, cậu muốn bạn Cung Trạch Minh phụ đạo cho cậu, hay là muốn tôi phụ đạo cho cậu.”

Bây giờ mọi ánh mắt đều đổ dồn vào tôi, bao gồm ánh mắt của cả đám bạn học lúc này vì tò mò nên xúm xít đứng đó.

Tôi chọn? Cậu bảo tôi biết chọn thế nào đây! Tôi nhìn Cung Trạch Minh với ánh mắt oán trách. Đây chẳng phải là đang ép tôi sao? Từ tận đáy lòng tôi chỉ muốn Tống Chân Hi kèm tôi học thôi, nhưng nhìn ánh mắt vừa rồi của Cung Trạch Minh, tôi còn dám chọn người khác ngoài cậu ấy sao? Ngay từ lúc đầu Cung Trạch Minh đã mặc định lựa chọn của tôi chỉ có thể là cậu ấy chứ không thể là ai khác, nên cậu ta mới đưa ra đề nghị ắt giành phần thắng đó.

Cung Trạch Minh, người thật là đáng ghét!

Đối với tôi mà nói, lựa chọn này chỉ có một đáp án duy nhất, tôi nhìn Tống Chân Hi với ánh mắt nuối tiếc, sau đó từ từ thất thủ đi về phía Cung Trạch Minh.

“Woah! Cô ta không có mắt sao! Lại đi chọn Cung Trạch Minh mà không chọn lớp trưởng Tống Chân Hi!”

“Đúng thế, đúng thế, quả là Đệ nhất đội sỏ, nên chỉ số IQ cũng thấp nhất. Lẽ nào cô ta cho rằng về phương diện phụ đạo, “Số một” Cung Trạch Minh lại có thể sánh được với lớp trưởng sao?”

“Nhưng, nói gì thì nói, cô ta không chọn lớp trưởng cũng tốt, hi hi... hi hi...”

Ồi ôi ôi... nghe thấy những lời của đám bạn đứng xung quanh, tôi nước mắt lưng tròng! Mọi người làm sao biết được rằng đây liệu có phải là thực lòng tôi muốn lựa chọn thế không chứ? Các người coi tôi là một con ngốc đến nỗi không phân biệt được ai giỏi ai không sao? Đáng ghét... sao tôi lại oan ức thế này!

Tôi chậm chạp lê mình về phía Cung Trạch Minh, mặc dù hành động của tôi đã cho thấy lựa chọn của tôi, nhưng tôi không muốn phải đứng cạnh cái tên đáng ghét đó nhanh như vậy. Mặc dù tốc độ của tôi đã chậm như cưỡi ốc sên leo dốc, nhưng mọi người cứ nghĩ mà xem, khoảng cách giữa hai người đứng nói chuyện với nhau ở ngay trước hành lang lớp học thì cách được bao xa chứ? Thế là, mặc dù vô cùng không thích, nhưng tôi vẫn tiến đến đứng cạnh Cung Trạch Minh.

“Đậu Giáng, thực sự cậu muốn bạn Cung Trạch Minh kèm cậu học sao?” Tống Chân Hi khẽ nhướn mày, nét mặt đầy chân thành nhìn tôi để xác định lại.

Ồi xin, đừng có hỏi tớ kiểu như vậy có được không, tôi rất muốn oán trách cậu ấy, cái giọng nghiêm túc của cậu ấy khiến đầu tôi hiện lên một cảnh tượng thật kì dị: trong lễ đường, tôi và Cung Trạch Minh mặc bộ lễ phục, cùng sánh vai đứng trước mọi người, còn Tống Chân Hi mặc bộ quần áo của mục sư, giơ cuốn thánh kinh lên, nghiêm nghị hỏi tôi: “Con có đồng ý lấy Cung Trạch Minh không?”

Trời ơi! Chấm dứt ngay cái kiểu tưởng tượng đáng sợ này đi! Chỉ là một chút tưởng tượng viễn vông thôi mà tôi đã toát hết mồ hôi hột.

“Bạn Đậu Giáng, bạn Đậu Giáng?” Thấy tôi hồi lâu không có phản ứng gì, Tống Chân Hi gọi liên mấy câu. “Lớp trưởng, cậu không phải hỏi nữa, thái độ của cậu ấy đã rõ ràng thế, đừng để cậu ấy phải nói thẳng ra, lúc ấy lòng tự tôn của cậu lại bị tổn thương đấy!” Cung Trạch Minh dương dương tự đắc mĩa mai.

“Cảm ơn sự giúp đỡ của cậu! Nhưng, xin... xin lỗi!”

Tôi cúi mình về phía Tống Chân Hi để đáp lễ, chân thành nói cảm ơn cậu ấy, còn nữa, cả lời xin lỗi nữa.

“VẬY ĐƯỢC THÔI...” Tống Chân Hi sau khi nghe câu trả lời từ chính miệng tôi nói ra, nhìn chằm chằm vào Cung Trạch Minh đang dương dương tự đắc, “Nếu như cậu cần giúp chuyện gì, thì cứ đến tìm tôi.”

“Ừ!” Tôi buồn bã gật đầu.

Lập tức Cung Trạch Minh bực tức hét lên.

“Hừ! Có Đệ nhất toàn trường tôi đây, cô nàng Đệ nhất đội sổ này lại cần đến người khác dạy nữa sao? Có tôi kèm cặp cô ấy là đủ rồi! Hừ!”

Những lời lẽ cay nghiệt của cậu ta khiến cho sắc mặt của Tống Chân Hi trở nên khó coi, không khí bắt đầu trở nên nặng nề. Đúng lúc đó, một giọng nói trầm trầm vang lên từ đám đông: “Cung Trạch Minh...”

Giọng nói đó khiến tôi giật thót mình, tất cả mọi người đều đổ dồn mắt vào người vừa phát ra tiếng nói, lúc này mới phát hiện ra rằng đó là giọng nói đáng sợ của thầy chủ nhiệm!

Trên mặt của thầy chủ nhiệm giàn giụa nước mắt, đến cái đỉnh đầu “Địa trung hải” cũng sáng bóng lên, hai tay của thầy run lẩy bẩy, đi về phía Cung Trạch Minh.

Có lẽ Cung Trạch Minh cũng bị bộ dạng đó của thầy chủ nhiệm làm cho sợ chết khiếp, khi bị thầy chủ nhiệm ôm chặt lấy cũng không có bất kì sự phản kháng nào.

“Ôi... Cung Trạch Minh, em, em biết giúp đỡ bạn bè sao! Cuối cùng thì em cũng trưởng thành thật rồi! Cuối cùng tôi, tôi... tôi cũng được mãn nguyện rồi! Cuối cùng ông trời cũng nghe thấy lời cầu khẩn của tôi! Thế giới này vẫn còn tươi đẹp chán! À... Cung Trạch Minh, em là niềm tự hào của thầy!” Cung Trạch Minh đang được thầy chủ nhiệm đầy yêu thương ôm vào lòng, mặt cậu ta bây giờ trông như chiếc đèn màu, vừa trắng nhợt, vừa xám xịt, lại vừa đỏ ửng. Toàn thân cậu ta cứng đờ, giống như bị một vị cao thủ điểm trúng huyệt đạo, hoàn toàn bất động. A ha ha, Cung Trạch Minh cũng có ngày này sao! Đáng chết! Ai bảo cậu ta ức hiếp tôi. Bây giờ thì tốt rồi, cuối cùng cũng có người báo thù giúp tôi. Thầy chủ nhiệm, em yêu thầy!

Thầy là một vị thần che chở cho những người yếu đuối!

Nhìn bộ dạng vô cùng bên lên và bối rối của Cung Trạch Minh, tôi cảm thấy rất vui giống như trái tim mình được chất đầy những loại kẹo mà tôi yêu thích.

“Thầy, thầy giáo...” Tống Chân Hi đứng ở bên cạnh khe khẽ gọi thầy chủ nhiệm.

“Chuyện gì vậy?” Thầy chủ nhiệm đột ngột quay đầu lại, tức giận trừng mắt nhìn Tống Chân Hi, cứ như là Tống Chân Hi đã cướp mất bảo bối của ông vậy.

“Đó là...” Tống Chân Hi lau mồ hôi, “Đến giờ học rồi.”

À! Đến giờ học rồi à? Đúng là, lúc thầy chủ nhiệm ôm chặt lấy Cung Trạch Minh, tất cả mọi người đều sững sờ, không để ý là tiếng chuông vào lớp đã vang lên.

“Ừ! Ừ!” Thầy chủ nhiệm lấy tay cuống cuồng lau mặt, nở một nụ cười ảm áp đến nỗi khiến người ta phải toát mồ hôi hột thân thiện nói với mọi người: “Ha ha ha, thì ra đã đến giờ lên lớp rồi...”

Không đợi tôi kịp có phản ứng gì, thầy chủ nhiệm đột nhiên giơ tay ra, một tay cầm vào tay tôi, một tay cầm lấy tay Cung Trạch Minh, sau đó dắt chúng tôi đi vào lớp.

Tôi nước mắt lưng tròng, tôi cảm nhận được rằng bàn tay đang cầm lấy tay tôi của thầy chủ nhiệm còn dính một thứ nước ướt ướt, đó... đó chính là nước mắt của thầy! Ôi ôi ôi... Thầy chủ nhiệm ơi, trước khi

cầm lấy tay của bọn em thầy không thể rửa tay đi được sao! Còn nữa, tại sao nhất định em và Cung Trạch Minh phải từng người từng người một lúu rú đi theo thầy thứ, ánh mắt của những cô gái ở đằng sau sắp đâm chết em rồi!

“Đúng là nhẩn tâm, cái đồ ngốc như Đậu Tương lại dám từ chối lớp trưởng đẹp trai Tống Chân Hi của chúng ta sao...”

“Cái tên một sách Cung Trạch Minh, chắc chắn mắt có vấn đề rồi...”

...

Tiếng xì xào bàn tán của các bạn nheo nhéo truyền đến tai tôi. Nhìn bộ dạng thì, mọi người có vẻ rất tức giận trước việc tôi từ chối Tống Chân Hi... ôi ôi ôi, nhưng tôi cũng đâu muốn thế chứ... phải biết rằng tôi rất rất muốn được học cùng với một người hiền lành và hòa nhã như Tống Chân Hi biết bao...

Sau khi tôi và Cung Trạch Minh vào lớp, mọi người vẫn tỏ vẻ rất bất mãn ồn ào không yên. Trên bục giảng, tôi và Cung Trạch Minh một bên trái một bên phải đứng ở cạnh thầy chủ nhiệm. Tôi nghĩ, bây giờ chắc sắc mặt của tôi trông rất khó coi - giống vẻ mặt của Cung Trạch Minh đang đứng cạnh tôi đây. Tôi cảm thấy tôi và cậu ta như hai vị thần canh cửa, bảo vệ cho người đang đứng giữa chúng tôi - thầy chủ nhiệm, cảm xúc mãnh liệt đang say sưa diễn thuyết.

“Các em, tinh thần yêu thương đoàn kết là truyền thống vinh quang của chúng ta, là đức tính tốt mà mỗi chúng ta cần phải có! Các em học sinh trong lớp mình, từ trước đến nay luôn là niềm tự hào của tôi. Sự ưu tú của các em, tinh thần đoàn kết của các em hết lần này đến lần khác khiến tôi cảm động. Hôm nay, một lần nữa các em lại khiến tôi vô cùng cảm động!” Thầy chủ nhiệm mắt rưng rưng nhìn mọi người, vẻ mặt đầy xúc động đó khiến ặt thầy co rúm lại.

Lúc tôi không thể chịu đựng được nữa, khoe miệng giật giật liên hồi, thì thầy đột nhiên cảm kích cầm lấy tay của tôi và Cung Trạch Minh, giơ lên cao.

“Hôm nay, chúng ta sẽ chứng nhận cho sự ra đời của tình bạn này!”

Nghe những lời dễ khiến người khác hiểu nhầm của thầy, suýt nữa thì tôi ngất xỉu.

A a a... thầy ơi, thầy đang nói cái gì vậy? Gì mà đôi bạn chứ? Phiền thầy đừng nói những câu khiến người khác hiểu nhầm thế có được không!

Các bạn học ngồi ở bên dưới đều đồng thanh hét lên: “Vâng ạ!”

Có nhầm không thể! Chỉ là một câu nói thôi mà!

Chẳng phải lúc này các cậu có vẻ rất tức giận sao? Bây giờ các cậu đều tỏ ra vô cùng cảm động là thế nào vậy?

Thầy chủ nhiệm quan sát phản ứng của các bạn học sinh, tỏ vẻ rất hài lòng, đặt tay tôi vào tay của Cung Trạch Minh, nói: “Em Cung Trạch Minh, bây giờ thầy giao bạn Đậu Giáng cho em! Có em, là thầy yên tâm rồi!”

Thầy vừa dứt lời, trong lớp lập tức vang lên một tràng vỗ tay nhiệt liệt, có người còn huýt sáo lên hưởng ứng. Này này này, các bạn, sao mọi người có thể như vậy! Các cậu nói giáo cho giặc à! Thầy chủ nhiệm ơi, em biết lúc còn trẻ ước mơ của thầy là làm mục sư, dù thầy không thực hiện được ước mơ của mình, nhưng cũng không thể đem cái sở thích đó của thầy áp đặt lên bọn em chứ!

Tay của Cung Trạch Minh bị thầy ấn vào tay của tôi, tôi có thể cảm nhận rất rõ ràng tay của cậu ta đang run lên, tôi không dám nhìn vào mắt cậu ta, vì dù có thầy chủ nhiệm đứng ở giữa, nhưng tôi vẫn cảm nhận được mắt cậu ta đang ánh lên cái “Tia nhìn chết người.”

Ôi, đây không phải là lỗi của tôi, không phải lỗi của tôi.

“Để cho bạn Cung Trạch Minh và bạn Đậu Giáng tiện trao đổi, chúng ta sẽ xếp lại chỗ ngồi.” Thầy chủ nhiệm nhìn khắp lớp một lượt, “Kim Cẩm Lợi, em đổi chỗ cho Cung Trạch Minh, để bạn Đậu Giáng và bạn Cung Trạch Minh ngồi gần nhau.” Tôi và Cung Trạch Minh thế là hết hi vọng rồi, mặc kệ thầy chủ nhiệm muốn sắp xếp thế nào thì sắp xếp.

“Oh yeah! Cuối cùng cũng thoát rồi!” Thầy chủ nhiệm vừa dứt lời, Kim Cẩm Lợi vui vẻ xách cặp lên, nhanh như một mũi tên phi thẳng đến chỗ ngồi của Cung Trạch Minh. Lại còn đập tay chúc mừng với bạn vốn ngồi cùng bàn với Cung Trạch Minh. Nhìn dáng vẻ vui mừng của cậu bạn đã từng ngồi cùng bàn với tôi, tôi thực sự thấy rất buồn, chẳng lẽ tôi khiến người ta thấy khó chịu thế sao...

“Các em phải cố gắng giúp đỡ nhau nhé!” Thầy chủ nhiệm híp mắt, vẻ mặt ôn tồn như đang nói với các em nhỏ trong trường mẫu giáo.

“Vâng!” Theo phép lịch sự tôi đáp lại một câu, còn Cung Trạch Minh thì đã vứt bỏ đi cái dáng vẻ “Đệ Nhất”, trở lại dáng vẻ vừa lạnh lùng vừa lăm lăm thường ngày, cậu ta liếc nhìn thầy chủ nhiệm, chẳng nói một lời tiến thẳng đến chỗ ngồi cạnh tôi.

“Bây giờ, mọi người mở sách giáo khoa đến trang 109, chúng ta bắt đầu học bài mới!”

Thầy chủ nhiệm không còn đùa vui nữa, mà trở lại với dáng vẻ nghiêm túc thường ngày, đều đều giảng bài.

Nhưng... thầy chủ nhiệm ơi, thầy muốn em học tốt, nhưng bị thầy làm cho shock một phen thế này, em còn tâm trí đâu mà nghe giảng! Cả một tiết học, tôi chẳng thể tập trung mà nghe giảng được, ở bên cạnh, Cung Trạch Minh ngồi thẳng người, xoay xoay chiếc bút, theo từng nhịp của thầy chủ nhiệm, lúc thì ngẩng đầu lúc thì lại cúi ghi chép. Cậu ta học tập thật chăm chỉ, nhưng cậu ta cũng “chăm chỉ” ném ra những tia nhìn lạnh lùng, mà mục tiêu nhận những ánh nhìn đó lại là tôi!

Ôi ôi ôi... lạnh lùng quá! Tất cả sức lực của tôi đều đã dùng để ngăn lại cái nhìn đáng sợ đó, mọi người bảo tôi còn có sức đâu mà nghe giảng nữa đây! Đáng ghét, đáng ghét! Thật là đáng sợ! Tôi ôm lấy sách giáo khoa khép nép co rúm vào trong góc cổ hết sức cố gắng để tránh xa cái tên Cung Trạch Minh đó, trong lòng không ngừng cầu khẩn: Hết tiết mau lên! Tôi phải đi sưởi nắng, tôi sắp bị đóng băng rồi! Nếu cứ tiếp tục như vậy tôi sẽ thành xác ướp đóng băng mất!

Lúc tôi sắp sửa bị biến thành xác ướp đóng băng đến nơi, thì cuối cùng tôi cũng nghe thấy tiếng chuông báo hết tiết!

Nhưng với chuyện xảy ra ngay sau đó, thì thà rằng tiếng chuông đó đừng vang lên thì hơn.

“Ôi ôi ôi... bà xã Đậu Đậu!”

Cái tên đáng ghét đó giống hệt như một con gấu trúc trên bàn học của tôi... Hình tượng Lý Băng Thụy khiến bao người say đắm nay còn đâu? Tại sao những đứa con gái đó sau khi nhìn thấy hình ảnh này mà vẫn ngốc nghếch như vậy? Lẽ nào tôi và những người đó sống ở hai không gian khác nhau sao?

“Bà xã Đậu Đậu, tại sao lại trở thành như này? Tại sao thầy giáo chủ nhiệm của em lại độc ác đến vậy!” Lý Băng Thụy nước mắt nước mũi ròng ròng nắm lấy vạt áo của tôi mếu máo.

Nhìn đám bạn đang đứng xung quanh để xem kịch, tôi chau mày. Lý Băng Thụy, cậu không muốn làm người, nhưng tôi muốn làm người!

“Thực tức chết đi được! Rõ ràng trước rất nhiều người, anh đã tuyên bố rằng Đậu Giáng là bà xã của anh rồi, tại sao thầy giáo còn kết đôi cho em và cái tên Cung Trạch Minh đó chứ!”

Này này, Lý Băng Thụy, ăn nói cho rõ ràng nhé!

Gì mà kết đôi chứ! Chúng tôi chỉ là đôi bạn cùng tiến mà thôi!

“Cậu...” Tôi còn chưa kịp phản bác lại, thì đã bị Lý Băng Thụy ngắt lời.

“Bà xã Đậu Đậu, anh biết em cũng đâu muốn như vậy!” Lý Băng Thụy nắm lấy tay tôi, dùng ánh mắt đắm đuối hết mức có thể để nhìn tôi, “Em yên tâm đi! Dưới sức ép của thầy Trương, vì tình yêu giữa chúng ta, anh quyết định, hai chúng ta sẽ chống lại!”

Oh, My God! Rút cuộc Lý Băng Thụy đang nói cái gì thế! Tôi sắp ngất đến nơi, còn những bạn đang đứng xung quanh nhìn chúng tôi thì ai nấy mặt đỏ thối ra, nhìn dáng vẻ thì có thể thấy mọi người bị kiểu ăn nói kì lạ của cậu ta làm cho sững sờ.

“Há!” Đến cả Cung Trạch Minh từ nãy đến giờ lạnh lùng ngồi im thin thít cũng không nhin nổi phải cười phá lên.

“Cậu cười cái gì mà cười!” Lý Băng Thụy tức giận trừng mắt nhìn Cung Trạch Minh, “Đúng là kẻ thứ ba!”

“Kẻ thứ ba?” Mặt của Cung Trạch Minh biến sắc. Thôi xong rồi, xong rồi, vừa nhìn bộ dạng này của Cung Trạch Minh, là tôi biết rằng, cậu ta lại chìm trong dòng suy nghĩ cố chấp bảo thủ của mình!

“Hừ! Tôi và Đậu Tương đã được mọi người chứng nhận rồi! Người kết đôi cho chúng tôi chính là thầy chủ nhiệm lớp, cũng chính là chủ nhiệm Ban quản lí của trường phổ thông Sâm Vĩnh!” Cung Trạch Minh mỉa mai nhìn Lý Băng Thụy, tiếp tục nói: “Cậu mới là kẻ thứ ba!”

“Không! Đây không phải là thật! Đây không phải là ý muốn của Đậu Giáng!” Lý Băng Thụy ôm lấy ngực lùi lại hai bước, giống như diễn viên ca kịch hú một tiếng thật dài. Dường như thấy chưa đủ để đả kích cậu ta, Cung Trạch Minh bồi thêm mấy câu lạnh lùng: “Cậu đã thấy chuyện sáng nay chưa? Thấy người mà Đậu Tương chọn là ai rồi chứ!”

“Cậu... cậu...” Lý Băng Thụy tức lộn ruột, ngón tay đang chỉ vào mặt của Cung Trạch Minh run rẩy!

Cung Trạch Minh thừa thắng xông lên: “Giữa tôi và Tống Chân Hi, người mà Đậu Tương chọn là tôi!”

“Không...”

Lý Băng Thụy gào lên thảm thiết, cậu ta không nói gì về chuyện giữa Cung Trạch Minh và Tống Chân Hi tôi đã chọn Cung Trạch Minh, điều đó cho thấy rằng cậu ta biết rất rõ về chuyện sáng nay xảy ra ở trước cửa lớp học chúng tôi. Thế là lần này, Lý Băng Thụy hoàn toàn thất bại, Cung Trạch Minh lại thắng rồi!

Trong khung cảnh hỗn loạn, mười phút nghỉ giải lao trôi qua rất nhanh, trong lúc tôi còn đang đau đầu về chuyện hai người đó cãi cọ nhau, tiếng chuông vào tiết học vang lên. “Lý Băng Thụy, cậu phải đi rồi! Đây cũng chẳng phải là lớp học của cậu!” Cung Trạch Minh đang đắm chìm trong cảm giác chiến thắng, cậu ta dương dương tự đắc lại trở về với dáng vẻ lăm lăm, nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống Lý Băng Thụy.

Lý Băng Thụy đứng vụt dậy, cậu ta nắm chặt tay thành nắm đấm, giống như là đang hạ quyết tâm làm gì đó.

“Bà xã Đậu Đậu, anh sẽ không từ bỏ đâu!” Đột nhiên, cậu ta cầm lấy tay tôi, nói với giọng điệu khiến người ta sợ chết khiếp, “Xin em hãy đợi anh, nhất định anh sẽ cứu em thoát khỏi tay tên ác quỷ này!”

“Cậu...” Tôi cố sức rút tay ra khỏi tay Lý Băng Thụy, chẳng biết nói gì trước những câu nói linh tinh của cậu ta.

Tay Lý Băng Thụy đột ngột nắm thành nắm đấm, để ở trước ngực của mình: “Đậu Đậu hãy tin anh!”

Tôi còn chưa kịp phản ứng, thì nhanh như gió cậu ta đã chạy ra khỏi lớp học của chúng tôi. Lúc đi đến cửa lớp, cậu ta quay người lại, nhìn tôi bằng một ánh mắt hờn trách rồi biến mất dạng.

“Tôi...” Tôi phục cậu đấy, Lý Băng Thụy! Cậu đang diễn kịch hay làm gì vậy? Nếu muốn diễn kịch thì đi mà tham gia hội kịch nói nhé, dám giở cái bộ dạng đó ra trước mặt tôi sao! Hôm nay thần diễn kịch hạ thế sao? Sao ai cũng thích diễn kịch giống như bị nhập vào người thế nhỉ!

Nhìn vào chỗ mà Lý Băng Thụy vừa đi khỏi, tôi lắc đầu đau khổ.

“Đậu Tương, mặc dù tôi không thích cậu, nhưng, tôi ủng hộ cậu và Cung Trạch Minh! Cố lên!” Đột nhiên một đôi tay vỗ vỗ vào vai tôi.

Chuyện, chuyện gì xảy ra vậy? Một cô gái bình thường chẳng thềm nói chuyện với tôi bao giờ hôm nay lại nói với tôi những điều này là có ý gì?

“Ừ ừ, chúng tôi cũng ủng hộ cậu!” Một đám con gái ở ngồi bên cạnh cũng dùng ánh mắt cảm động như vậy nhìn chúng tôi, sau đó bọn họ vừa nói chuyện vừa bỏ đi. Những cô gái đó vốn dĩ không phải là học sinh của lớp tôi, nói với tôi những lời lẽ kì lạ đó, rút cuộc là để làm gì...

Hả? Tôi đang nghe thấy gì vậy?

“Tình yêu đùa lệch giữa bọn họ thật khiến tôi cảm động!”

“Đúng thế, đúng thế! Không ngờ hai người bọn họ có thể vượt qua được sự cách biệt để yêu nhau. Thật là dũng cảm!”

...

Này này này... các bạn ơi, có phải là các bạn hiểu nhầm rồi không! Tôi và cái tên Cung Trạch Minh suốt ngày trong đầu chỉ có “Đệ nhất” của “Đệ Nhất siêu nhân” đó vốn dĩ chẳng có gì cả! Chúng tôi chỉ là đôi bạn cùng tiến mà thôi!

“Đâu... Tương!” Cái giọng rùng rợn của Cung Trạch Minh ở bên cạnh vọng lại.

“Làm... làm gì hả?” Tôi run run trả lời.

“Cô là cái đồ chỉ mang lại xui xẻo!” Đôi mày cao cao của Cung Trạch Minh dính chặt vào nhau, trông giống như một ngọn lửa đang bùng lên.

“Không liên quan đến tôi, không phải lỗi của tôi!” Không phải lỗi của tôi, tôi cũng chỉ là người bị hại, mọi chuyện xảy ra từ đầu đến cuối tôi hoàn toàn đều không có sức phản kháng, tại sao lại đổ hết lên đầu tôi, đáng ghét, đáng ghét! Tôi mới là oan ức đây này biết chưa, dựa vào cái gì mà đối xử với tôi như vậy, tôi đâu có làm gì sai!

Đâu phải là lỗi của tôi, tại sao lại bắt tôi phải chịu đựng sự đau khổ này? Tôi không hiểu, tôi không hiểu! Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ cảm thấy ghét thời gian như thế này, sao nó lại chạy chậm đến thế! Nếu như có thể tôi chỉ muốn cầm một chiếc roi quất mạnh vào nó cho nó chạy nhanh hơn!

Từ sau cái hôm đó, hình như ngày nào tôi cũng phải chịu đau khổ, chỉ hận một điều là không thể biến mất khỏi cuộc sống trên trái đất này.

Mỗi ngày, mỗi ngày đều bị những lời chúc phúc từ trên trời rơi xuống, những lời châm chọc đầy khiêu khích, những lời an ủi giả tạo, lại còn ánh mắt sắc lạnh như hàm băng ấy nữa giày vò và làm tổn thương.

Nỗi oan ức của tôi theo thời gian cứ thế mà tích tụ lại, cái cảm giác khó chịu khiến toàn thân phải run rẩy đó từng giây từng phút không ngừng giày vò tôi. Từng cặp từng cặp mắt đó, giống như cặp mắt không ngừng sáng rực lên của những con sói hoang trong đêm, từng luồng từng luồng khí ớn lạnh đó cứ luồn lách vào tận nơi sâu thẳm nhất trong trái tim tôi.

Thời gian dường như đông cứng lại, hình như tôi không thấy nó chuyển động, từ hôm đó đến bây giờ một tuần cũng đã trôi qua, nhưng ngày nào tôi cũng chìm ngập trong sự buồn bã và đau khổ.

Lại đến giờ học khô không khóc và nhạt nhẽo, tôi chẳng nghe vào tai một câu, hay một chữ nào mà thầy giáo giảng, đầu óc tôi hoàn toàn rơi vào trạng thái hỗn độn choáng váng.

Tôi phải chạy khỏi đây, chạy thật xa khỏi cái nơi đáng sợ này! Mỗi giây mỗi phút tôi đều phải chịu đựng ánh mắt soi mói kì thị của người khác, thậm chí cả lúc lên lớp, trong phạm vi tầm hai mét lúc nào cũng có người ngồi quây lấy tôi và Cung Trạch Minh chỉ chỉ trỏ trỏ, lại còn có những người mang một cái vẻ mặt thương hại nói là chúc mừng, rồi thì ủng hộ chúng tôi. Mặc dù tôi biết trong số đó có những người thực sự thành tâm, nhưng nếu so sánh với những kẻ cố tình trêu đùa châm chọc, thì tôi cũng chẳng phân biệt được ai với ai cả. Tất cả những thứ đó với tôi mà nói đều là sự giày vò, đặc biệt tôi không chỉ chịu đựng sự soi mói của những người khác, mà còn phải chịu đựng cái nhìn sắc lạnh không ngừng chia thẳng vào tôi của Cung Trạch Minh. Mỗi giây, mỗi phút tôi đều cảm thấy như mình đang ở dưới địa ngục, ông trời ơi, ông cho tôi chết đi còn hơn!

Reng reng... tiếng chuông báo hiệu tan học vang lên, trong tiếng dặn dò của thầy giáo “Trên đường về nhà các em nhớ đi cẩn thận nhé”, tôi luống cuống nhét sách vở vào cặp, sau đó vội vàng đi ra ngoài lớp học. Từ trước đến nay tôi chưa từng mong được về sớm như thế này bao giờ, chỉ hi vọng có thể trốn chạy khỏi ngôi trường này. Tôi muốn về nhà! Tôi muốn về nhà! Tôi muốn về nhà!

Trong đầu tôi chỉ có duy nhất ý nghĩ đó, vì thế, tôi khóa hết mọi cơ quan cảm giác lại, tự thôi miên mình - tôi không thấy đám người đang nhìn tôi dò xét, tôi cũng không nghe thấy những tiếng bàn tán xì xào một lúc một to nữa...

Tôi càng không nhìn thấy Cung Trạch Minh đang gần sát ngay tôi.

Từ phòng học đi ra đến cổng trường chỉ cách nhau một khoảng rất ngắn, tầm năm trăm mét, những người suốt ngày xét nét soi mói tôi cũng phải chiếm hai phần ba số học sinh toàn trường! ông trời ơi, thực sự tôi rất muốn hét lên với bọn họ rằng: Các người thật sự là nhạt nhẽo! Nếu thừa thời gian, sao không về nhà sớm mà giúp đỡ bố mẹ chứ? Tại sao không ra ngoài xã hội làm việc công ích để phục vụ cho xã hội chứ? Còn cả cái tên Cung Trạch Minh nữa, sao cứ bám lấy tôi thế nhỉ! Đường thì rộng như vậy, đâu chẳng có chỗ cho cậu đi chứ? Sao cứ nhất định phải bám theo tôi?

A a a... đáng ghét! Ai làm cho tất cả những chuyện này biến mất đi hộ cái! Thấy người như sắp nổ tung rồi!

Nỗi đau bị các bạn trong trường soi mói và trêu chọc khiến tôi không thể nào chịu đựng thêm được nữa.

Thế nên, sau khi vừa ra khỏi cổng trường, để thoát khỏi bàn tay của Cung Trạch Minh, tôi đã rẽ vào một con đường nhỏ khác, con đường nhỏ này nằm khuất ở phía sau khu nhà dân, rất ít người qua lại, dù thỉnh thoảng có vài bóng người, thì cũng chỉ là mấy người đi mua rau về muốn đi đường tắt cho nhanh. Bây giờ là giờ tan học, nên những người đó đều vội vàng xách làn thức ăn đi về nhà, không ai để ý đến tôi và Cung Trạch Minh.

Khi đi sâu vào trong ngõ, tôi liền dừng lại. Tôi không quay đầu lại, vì tôi đang cố lấy hết dũng cảm.

“Cung Trạch Minh... cậu...”

Cuối cùng tôi cũng cảm thấy mình đủ dũng khí để nói chuyện rồi, nhưng chưa nói hết một câu, tôi lại đã lấp ba lấp bấp.

Cố lên, cố lên! Đậu Giáng mày có thể làm được mà, nhất định là sẽ nói ra được! Trong lòng tôi hình như có một Đậu Giáng thu nhỏ đang ra sức động viên, nhảy điệu nhảy của đội cổ vũ, không ngừng cổ vũ cho tôi.

Đúng thế, nhất định tôi sẽ làm được!

“Cung Trạch Minh, xin cậu đừng có xen vào cuộc sống của tôi nữa có được không?” Tôi ngoái đầu lại, hét thật lớn về phía Cung Trạch Minh. Cuối cùng tôi cũng nói ra được! Tôi rất vui, nhưng ngay sau khi vừa nói xong câu đó, tôi liền nhắm mắt lại, đợi chờ trận lôi đình của Cung Trạch Minh. Với một người cố chấp như Cung Trạch Minh, khi nghe thấy những lời vừa rồi của tôi, nhất định bệnh “cái gì cũng muốn giành vị trí số một” của cậu ta lại tái phát, rồi sẽ nổi giận với tôi! Nhưng, khi tôi đã chuẩn bị sẵn sàng, giương cao tất cả các biện pháp phòng vệ, thì cơn thịnh nộ mà tôi tính toán lại không xuất hiện.

Hả? Cung Trạch Minh sao thế?

Tôi hé mắt trái lên, len lén nhìn qua bên trái - mắt trái thông báo lại rằng không có gì bất thường. Tôi lại hé hé mắt phải, len lén nhìn qua bên phải - mắt phải báo lại rằng cũng không có gì bất thường. Sau cả hai mắt đã xác nhận rằng không có gì nguy hiểm, tôi mở to cả hai mắt ra, từ từ quay đầu nhìn ra phía sau... Cung Trạch Minh đang làm gì thế?

Kết quả là, sau khi quay đầu lại, chỉ trong chớp mắt, tôi cứng đờ người như một hóa thạch bị chôn vùi dưới lòng đất mấy nghìn vạn năm.

Nếu như bây giờ thứ tôi nhìn thấy là bộ dạng giận đến nổi mặt trắng bệch, nổi đầy gân xanh của Cung Trạch Minh, thì tôi sẽ chẳng có cảm giác gì khác; Nếu như thứ tôi nhìn thấy là hình ảnh Cung Trạch Minh đang đẩy đẩy kính lên, nhếch mép lên cười châm chọc tôi, thì tôi cũng chẳng thấy có cảm giác gì. Vì dù sao đi nữa, trong một khoảng thời gian tiếp xúc với cậu ta, tôi đã hoàn toàn miễn dịch với một loạt những hành động đó...

Nhưng bây giờ Cung Trạch Minh đang đứng trước mặt tôi không tỏ một thái độ gì cả, cậu ta... có thêm một trạng thái thứ ba - Trạng thái lợi hại nhất.

Một khi bắt gặp thái độ này của Cung Trạch Minh, dù tôi có lấy hết bao nhiêu dũng khí cũng không có tác dụng, chỉ biết đầu hàng vô điều kiện Cung Trạch Minh đang khóc!

Bộ dạng của Cung Trạch Minh trông như một con cún con bị vứt bỏ đang khóc tức tưởi!

Trên con đường nhỏ mờ mịt ngập tràn không khí cổ xưa, một anh chàng cao to đang quỳ trên mặt đất, lặng lẽ khóc thút thít, những giọt nước mắt lấp lánh đẹp đẽ như những viên trân châu - Nhưng những giọt nước mắt như những viên trân châu đó cũng giống như nước mắt của Mỹ nhân ngư khiến người ta cảm thấy vô cùng xót thương. Một trái tim bình thường tưởng chừng như cứng rắn nhất giờ lại có thể trở nên yếu đuối. Mặt trời len qua những bức tường cao cao bao quanh con ngõ nhỏ, trải những tia nắng vàng ấm áp lên người Cung Trạch Minh, tựa như đang vỗ về an ủi một đứa trẻ đang khóc nức lên vì oan ức.

Nhưng, nhìn khung cảnh tưởng chừng như chỉ xuất hiện trong phim ảnh đang hiển hiện ngay trước mắt, một giọng nói lại gào thét lên trong lòng tôi:

- A a a... Cung Trạch Minh lại khóc rồi, tôi có thể khóc được không?

4. Chương 4: Xin Lỗi, Mùi Vị Của Anh Thật Ngon 1

Tại sao Cung Trạch Minh lại thích khóc thế nhỉ?

Có lẽ những chuyện xảy ra trong mấy ngày hôm nay đã giày vò cào xé khiến trái tim tôi trở nên tê dại, nên trước bộ dạng oan ức khiến người khác thương xót của Cung Trạch Minh tôi lại không có một chút cảm giác đồng cảm nào. Trong đầu tôi chỉ hiện lên một câu, đó là:

Cung Trạch Minh, cậu có mệt không!

Haiz... mặc dù thực sự tôi chẳng muốn để ý đến cậu ta, nhưng bản năng của tôi lại khiến tôi đứng ngậy ra ở đó, bối rối không biết làm thế nào. Tôi không thể cứ thế mà bỏ mặc cậu ta ở đây không thèm quan tâm, nhưng nếu tôi quan tâm thì phải quan tâm như thế nào? Tôi không hề có chủ định nào cả, chỉ biết đứng trước mặt Cung Trạch Minh, cùng cậu ta đón nhận sự an ủi của ông mặt trời.

Thời gian chậm chạp trôi đi, ông mặt trời hào phóng chiếu xuống những tia nắng ấm, mặt trời chiếu lên người tôi, khiến cho tôi có cảm giác như sắp tan chảy đến nơi, tôi cảm thấy sức lực của mình đang dần dần mất hẳn, khiến cho cơ thể trở nên mềm oặt ra, giống như một que kem màu đỏ bị tan chảy thành một vũng chất lỏng màu đỏ, giống như chất lỏng màu đỏ dính trên người của Cung Trạch Minh.

Đợi đã... chất lỏng màu đỏ? Tôi đột nhiên bừng tỉnh, đưa mắt nhìn lên trên mặt đất, phát hiện thấy một khoảnh đất nhỏ ở trước mặt Cung Trạch Minh, quả nhiên có một đám chất lỏng màu đỏ trong veo đang ánh lên lấp lánh!

Tôi vỗ vào trán, nhớ ra một chuyện, làm sao tôi có thể bỏ mặc Cung Trạch Minh ngồi khóc ở đây được chứ!

Nên biết rằng, cậu ta đã trúng ma lực của viên kẹo phép thuật, vì thế mỗi lần cậu ta khóc sẽ chảy ra nước xi-rô, sao tôi lại quên được nhỉ?

Cung Trạch Minh vẫn đang khóc thút thít, tôi mở to mắt nhìn chất lỏng càng lúc càng nhiều ở trước mặt cậu ta, càng lúc càng nhiều... nhiều đến nỗi khiến tôi có cảm giác rằng “Cậu sắp tắm mình trong đó”. Trong chốc lát, tôi bỗng thấy lòng mình thật bối rối.

Tôi phải làm gì đây? Tôi luống cuống tiến lại gần Cung Trạch Minh, định an ủi cậu ta một lát.

“Chuyện đó...”

Nhưng, tôi còn chưa kịp an ủi Cung Trạch Minh, thì ở góc đường vẳng lại tiếng của người đi đường.

“Buổi chiều kiểm tra, thế mà buổi sáng mới thông báo, sao thầy giáo Vương lại “hắc” thế không biết!”

“Cậu còn may đấy, bình thường thành tích học tập của cậu tốt như vậy, tớ mới phải lo đây này, lần trước tớ làm bài kiểm tra không tốt, lần này mà không ra gì nữa, thì tớ không bị bố đánh chết mới là lạ!”

“Haiz! Tớ cũng biết bố cậu ghê gớm thế nào rồi, người anh em, nhớ bảo trọng nhé!”

Nghe cuộc trò chuyện của bọn họ thì có thể biết chắc chắn rằng đó là học sinh của trường Sâm Vĩnh. Xong rồi! Nếu như để bọn họ nhìn thấy tôi và Cung Trạch Minh ở cùng nhau trong con ngõ hẻo lánh này, mà Cung Trạch Minh lại còn đang khóc nức nở như thế này nữa, thì không biết trong trường sẽ lại lan truyền những tin đồn nhảm nhí đáng sợ đến mức nào nữa đây.

Tiếng của những người đó mỗi lúc một rõ, điều đó chứng tỏ rằng bọn họ càng lúc càng đi gần đến chỗ của chúng tôi. Tôi hoàn toàn không biết phải làm thế nào, chỉ đứng chờ người ra đây, chờ đợi những lời chào hỏi và những câu hỏi hoài nghi đang chuẩn bị ập tới. Đoán chừng rằng ngày mai khi đến trường, sẽ có thể được nghe vô vàn những tin đồn nhảm nhí, hơn nữa chắc chắn sẽ không thể thiếu được những tình tiết được thêm dệt thêm, đầy kịch tính. Nghĩ đến đây, tôi bỗng chốc rùng mình.

Dù vậy, tôi đã hạ quyết tâm, chuẩn bị đón nhận việc danh dự của tôi sau đây sẽ bị bôi nhọ như nào, nhưng viễn cảnh đáng sợ mà tôi nghĩ trong đầu lại không hề xuất hiện. Những người đó đi qua trước mặt chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện, mặc dù lúc đi lướt qua tôi cố ném về phía tôi một cái nhìn kì lạ, nhưng rất nhanh sau đó bọn họ cũng chẳng buồn để ý nữa mà tiếp tục bàn tán về mấy tin đồn ở trong trường rồi dần dần đi khuất.

Hic hic hic...

Chuyện gì vậy? Tại sao bọn họ chẳng tỏ ra một chút ngạc nhiên nào thế nhỉ? Trong lúc tôi đang há hốc mồm hoài nghi, thì đột nhiên có một vật gì đó nhét vào miệng tôi.

Đáng ghét, đang làm gì thế này? Theo bản năng, tôi muốn nhổ cái vật đang được nhét vào trong miệng tôi ra, nhưng lúc lưỡi tôi chạm vào thứ đó, một cảm giác quen thuộc từ đầu lưỡi truyền lại.

Ngòn ngọt, một hương vị thật tuyệt diệu... Đây chẳng phải là hương vị nước mắt của Cung Trạch Minh sao? Tôi vội vàng quay đầu lại, đột ngột thần thờ phát hiện ra rằng, không biết từ lúc nào Cung Trạch Minh đã trở lại bộ dạng vừa lạnh lùng vừa kiêu ngạo như thường lệ. Nếu như đây ở trong truyện, thì bây giờ tôi đã ngắt xiú rồi. Không cần phải nghĩ cũng biết rằng, bộ dạng hiện giờ của cậu ta, chắc chắn là vì lúc này có người đi qua, nên trong chốc lát cậu ta đã tự ép bản thân mình trở về bộ dạng bình thường.

Đúng thật là, sĩ diện đến mức này rồi cơ à, thật là không sao chứ?

Tôi không biết nói gì. Nếu như không phải nhìn thấy cậu ta thò tay ra trước mặt tôi chuẩn bị nhét vào mồm tôi thứ nước màu đỏ ở trên tay, thì tôi không khỏi nghi ngờ rằng liệu cái anh chàng yếu đuối lúc này có phải chỉ là do tôi tự tưởng tượng ra không?

Tôi quay đầu đi, mặc dù tôi vô cùng mê mẩn cái hương vị tuyệt diệu đang tan dần trong miệng tôi, nhưng Đậu Giáng tôi đây cũng có khí phách chứ! Miệng của tôi không phải là cái thùng rác để Cung Trạch Minh hủy bỏ chứng cứ!

Có lẽ do ánh mắt của tôi quá giận dữ nên, Cung Trạch Minh dè dặt thu tay lại, đá chân vào bức tường bên cạnh, trong đầu tôi chỉ hiện lên một từ duy nhất: Tiêu hủy dấu vết.

Sau đó cậu ta lại cúi thấp đầu, nhìn vũng nước màu đỏ trên mặt đất. Sau vài giây, cậu ta ngẩng đầu lên, chấp tay sau lưng, bộ dạng nghiêm túc giẫm lên trên đó, dùng chân như một con cún đang bới cát bới thành một đồng bụi mù trên mặt đất, vùi lấp đi thứ nước đang tỏa ra mùi hương ngọt ngào ra xung quanh.

Tôi lại thấy đầu óc choáng váng! Cung Trạch Minh, cậu đừng có gây trò cười nữa có được không! Tôi không tài nào tưởng tượng nổi, cái tên ngây thơ như đứa trẻ này, ở trường lại là một “Đệ nhất siêu nhân” vừa lạnh lùng lại vừa lắm lì! À! Vậy mà lại nói rằng bản thân mình không có tuổi thơ, tôi thấy xem ra sự ngây thơ của cậu ta vốn dĩ bị hòa lẫn trong bản tính, khiến cho bản thân hiểu nhầm rằng mình không hề có tuổi thơ!

Nhưng... có thể chỉ có cái tên kì lạ này, mới có thể sản sinh ra được loại kẹo có hương vị ngon như vậy.

Tôi liếm liếm môi, nói thật thì, nếu không phải vì cái ý định “Tiêu hủy dấu vết” của cậu ta, thì tôi thực sự rất muốn được nếm lại một lần nữa cái hương vị tuyệt diệu đó. Đó là một hương vị hoàn hảo biết bao! Trong cuộc sống hiện tại bây giờ, tôi lấy đâu ra cơ hội để thưởng thức cái vị ngọt tuyệt diệu, thuần khiết đó chứ.

Tôi len lén liếm môi, ăn sạch chỗ nước mắt mà vừa nãy Cung Trạch Minh vừa bôi lên môi tôi. Mùi vị ngọt ngào đó, khiến tôi có chút tiếc nuối số nước mắt lúc này vừa bị bỏ phí ở chân tường. Tôi nhìn chăm chăm vào số nước mắt dưới ánh mắt trời đang bị bốc hơi dần ở chân tường, nhìn màu sắc của chúng dần dần biến mất, tôi cảm giác như hương vị của chúng cũng dần dần tan đi. Không biết ma xui hay quỷ khiến, tôi từ từ đi về phía chân tường, chính xác mà nói, là chỗ mà số nước mắt đó bị bốc hơi đi.

Muốn được ăn thêm một lần nữa, vị ngọt ngào tinh khiết đó...

“Đồ ham ăn, để tôi làm cho cô tỉnh lại!” Tiếng hét tức giận của Cung Trạch Minh vang lên, khiến tôi bỗng chốc bừng tỉnh.

Lúc này tôi làm gì vậy? Tôi mà lại có ý định đi liếm những giọt nước mắt mà Cung Trạch Minh đã giẫm lên ở chân tường sao? Sau khi nhận thức được điều đó, tôi bị một cảm giác thất bại vô cùng lớn đột ngột nhấn chìm.

Ông trời ơi! Phong cách của con, lòng tự trọng của con, nhân cách của con... rút cuộc chúng là gì cái gì? Tôi chịu không nổi cảm uất trừng mắt nhìn Cung Trạch Minh, từ sau khi cậu ta ăn mất viên kẹo phép thuật, vận đen của tôi như tỉ lệ lạm phát tăng vùn vụt không cách nào kiềm chế nổi. “Này, đồ tham ăn, cô đang làm gì vậy, lại dám trừng mắt với tôi sao?”

Trừng mắt với cậu... thích thì cứ trừng mắt đấy làm sao? Tôi lăm nhắm trong lòng, nhưng cơ thể của tôi dưới sự uy hiếp của cậu ta theo thói quen đã bắt đầu co rúm lại.

Cung Trạch Minh tỏ ra rất hài lòng khi nhìn thấy bộ dạng quy phục của tôi, cậu ta nghiêm túc hỏi tôi: “Rút cục thì chuyện gì đang xảy ra vậy? Cô nói thật cho tôi biết đi!”

“Hả? Cái gì đang xảy ra?” Tôi vẫn lơ đãng nhìn trời, nhìn đất. Thiên nhiên thật là đẹp! Ta yêu người, trái đất à! Sau khi trầm ngâm một lúc, bờ môi của Cung Trạch Minh khẽ động đậy, “Đừng có giả bộ ngốc với tôi!”

“Hic...” Những ngón tay tôi xoắn xít lại với nhau, vì bị giọng nói nghiêm nghị đó của cậu ta làm giật nảy mình, đầu óc bỗng trở nên trống rỗng, “Là thế này, viên kẹo phép thuật đó, người nào ăn nó thì phải đối xử tốt với tôi, nếu không... người đó... sẽ chết, ừm... sẽ chết...” Nhìn sắc mặt của Cung Trạch Minh, chữ cuối cùng tôi cố nói thật nhanh.

Cung Trạch Minh đẩy đẩy gọng kính ở trên mũi, tựa vào bức tường ở bên cạnh, hai tay khoanh trước ngực, miệng khẽ nhếch lên, dùng giọng điệu giống như giọng của một Đại ma vương bắt đầu hỏi tôi: “Vậy cô nói đi, làm thế nào cô có được viên kẹo phép thuật đó? Sao cô phải lấy được viên kẹo phép thuật đó? Viên kẹo phép thuật đó có lợi gì với cô? Rút cục thì viên kẹo có tác dụng như thế nào? Tác dụng phụ là gì? Trả lời chi tiết một chút đi!”

“Tôi, tôi...”

“Phạm nhân” Đậu Giáng đứng trước “Quan tòa” vừa nghiêm khắc vừa chính trực Cung Trạch Minh cảm thấy sự che giấu của mình chỉ là một vai hề nhảy nhót trong một vở kịch, “Chỉ có thành thật nói rõ ràng thì mới có đường thoát!” dường như bên tai tôi văng vẳng một giọng nói ngập tràn cảm xúc mãnh liệt như vậy.

“Được rồi được rồi!” Tôi lấy hết sức hét lớn lên, dưới sự ép buộc mạnh mẽ của Cung Trạch Minh, tôi sẽ không giấu giếm nữa, hai năm rưỡi tôi nói cho Cung Trạch Minh biết nguyên do của câu chuyện.

“Chuyện là thế này, trời ơi...”

Nhìn sắc mặt của Cung Trạch Minh, tôi càng lúc càng nói nhỏ, sau khi tôi nói xong, thì vẻ mặt của Cung Trạch Minh có thể nói là không thể dùng vẻ mặt của loài người để miêu tả sắc thái của nó được nữa. Mặt cậu ta sầm sì, sắc mặt tỏa ra đầy hắc khí, cái luồng khí đen đó dường như đã đậm đặc đến nỗi có thể đông thành thuốc độc màu đen, nếu như cậu ta có năng lực đó, tôi tuyệt đối tin tưởng rằng cậu ta có thể dùng thứ thuốc độc đó để đầu độc tôi chết!

“Chuyện xảy ra... ừm... là như vậy đó...”

Tôi cảm thấy là tôi sắp chết rồi, chết dưới luồng khí độc của cậu ta.

“Ha... ha ha...” Đột nhiên, Cung Trạch Minh bật cười, nhưng nụ cười của cậu ta trông thật giả tạo, giống như nụ cười của một con ma trong một bộ phim kinh dị nào đó đang chuẩn bị ăn thịt người.

Ông mặt trời ơi, có thể phiền ông bớt chút sức lực, chiếu xuống đây thêm ít hơi ấm không, tôi lạnh quá! Nghe thấy tiếng cười man rợ của Cung Trạch Minh, rằng tôi bắt đầu va đập vào nhau, ngón tay tôi bắt đầu lạnh ngắt, tôi nghĩ là tôi sắp bị đóng băng rồi!

“Đậu Tương ơi Đậu Tương!” Đây là Cung Trạch Minh đang bắt đầu ra “Ông nội” lệnh “Dạ!” Đây là Đậu Giáng “nô bộc” đang kính cẩn lễ phép đáp lại.

“Được đấy! Cô rất khá!” Hừ, đây là Cung Trạch Minh “ông nội” đang bắt đầu đe dọa tôi, giọng nói của cậu ta như tiếng sấm rền ùng đoàng vang lên bên tai tôi, “Cô không phải Đậu Giáng, mà cô là Bã Đậu! Đầu óc của cô không chỉ toàn là bã đậu, mà còn là bã đậu thối! ‘Công trình bã đậu thối’ cái từ này bắt nguồn từ cái đầu của cô đấy!”

Tôi cúi gằm mặt xuống, ngoan ngoãn nghe cậu ta dạy dỗ. “Phù ! Phù!” Hình như Cung Trạch Minh tức đến nổi thở không ra hơi rồi kìa, cậu ta ôm lấy ngực cảm hờn nhìn tôi nói, “Không biết kiếp trước tôi nợ cô tiền hay là cướp mất bạn trai của cô, mà cô phải hại tôi đến thế này?”

Người mà tôi muốn “hại” vốn dĩ đâu phải là cậu ta...

Tôi lẩm nhẩm thanh minh trong lòng, nhưng bên ngoài thì, tôi không dám có bất kì một hành vi nào để phản kháng lại Cung Trạch Minh, chỉ có thể lẳng lặng nghe cậu ta trách móc. Haiz, thực ra thì dù tôi có dám phản kháng lại, thì cũng không thể nào cãi lại được cậu ta!

“Được rồi! Được rồi!” Cung Trạch Minh hít một hơi thật sâu, cố giữ bình tĩnh, “Cô nói thật đi, nếu như cô không thành thật với tôi, thì hậu quả thế nào cô biết rồi đấy? Đừng có lừa tôi! Những gì cô nói lần trước tôi chẳng thấy đáng tin chút nào!”

Tôi len lén ngẩng đầu lên liếc nhìn cậu ta, khe khẽ nói: “Thực ra...thực ra tôi cũng không biết!”

“Cô không biết sao! Cô nói cô không biết! Cái gì cô cũng không tìm hiểu rõ rồi cứ đem cái thứ nguy hiểm đó cho người khác ăn sao? Cô mới học xong trường mầm non à? Nèn đầu óc chưa phát triển hết đúng không? Đến năng lực suy xét căn bản nhất mà cô cũng không có sao?”

“Tôi...”

“Im mồm!” Cung Trạch Minh không cho tôi bất kì một cơ hội nào để biện minh, tàn nhẫn ngắt lời của tôi.

“Thật sự là không hiểu lúc đầu sao cô lại thi vào được cái trường phổ thông Sâm Vĩnh! Thậm chí tôi còn không hiểu là sao cô lại có thể tốt nghiệp được trường mầm non đấy!”

“Ục...”

“Tôi bảo là cảm mồm cơ mà!”

“Hic, không phải tôi...” Tôi vô cùng oan ức thanh minh, nhưng chưa kịp nói hết, thì một tiếng “ục” lại vang lên!

“Còn dám nói là không phải là cô à! Nghe tôi dạy dỗ đây này, cô ục ạch cái gì!” Cung Trạch Minh nhúu chặt mày lại, mặt gằm gừ và khinh thường.

“Hic, chuyện đó,” Cuối cùng tôi cũng đã hiểu cậu ta đang ám chỉ điều gì, tôi bối rối nói, “Đó là tiếng kêu của bụng tôi...”

Từ lúc tan học đến bây giờ, không biết là đã bao lâu rồi, bụng của tôi hoàn toàn trống rỗng.

“Vậy bảo nó im miệng lại đi!” Cung Trạch Minh tức đến nổi ăn nói không có logic nữa. Đây là bụng của tôi, làm sao tôi bảo nó im miệng được! Tôi chỉ biết dở khóc dở cười.

Cung Trạch Minh nhìn tôi, tôi không nhịn được cười khẩy.

Sau lúc đó, hình như cuối cùng cậu ta cũng hiểu nụ cười của tôi có ý gì, thế là cả hai đều phải cố mím môi lại, như là để che giấu đi sự xấu hổ, rồi lại trừng mắt nhìn nhau. Tại sao, tôi lại có một dự cảm không tốt như vậy?

Thời tiết buổi trưa khiến người ta ngủ mê mệt, chiếc chuông gió treo ở cửa im lìm không nhúc nhích, dường như cũng bị cái nóng như thiêu như đốt của mặt trời chiếu vào đến nỗi mất hết sức sống. Nhân viên phục vụ đứng ở ngoài quầy ba quán Khai Tâm Fastfood dán mắt nhìn vào chiếc chuông gió bất động, anh ta dường như đang hòa mình vào trong thế giới im lặng của nó.

Tôi dùng đũa gấp lấy miếng gà rán ở trước mặt, nhìn món ăn yêu thích hàng ngày của tôi, mặc dù bụng đang reo ừng ục, nhưng tôi chẳng có hứng thú đâu mà ăn. Xem ra, tôi chỉ có thể nhìn miếng gà rán dưới tác dụng của điều hòa nhiệt độ đang dần nguội đi.

Haiz, không phải tôi lãng phí thức ăn, nếu như ngồi trước mặt bạn chính là người đã đẩy bạn chìm sâu vào trong bí kịch, có lẽ bạn cũng chẳng có tâm trí đâu mà ăn.

Đúng thế, là như vậy đó, tôi cũng không biết rút cục là chuyện gì đang xảy ra. Lúc ở trong con ngõ nhỏ, Cung Trạch Minh đang chất vấn tôi, vì tiếng bụng tôi kêu đã làm ngắt quãng lời quả trách của cậu ta, nên kết quả cuối cùng lại thành ra tôi mời cậu ta đến quán Khai Tâm Fastfood ăn cơm. Cái tên nhóc đó cũng không ngại ngần gì, gọi suất ăn đắt nhất ở đây, điều đó chẳng nói làm gì, nhưng hắn ta vẫn không ngừng toát ra cái dáng vẻ đáng sợ đó làm ảnh hưởng đến sự thèm ăn của tôi.

Tôi lén lút trừng mắt lên nhìn Cung Trạch Minh đang ngồi đó ngầu ngẩn ngai nhai thức ăn, tôi chán nản đưa thìa cơm đã lạnh ngắt nhét vào miệng, cố dùng sức nhai trệu trạo, dường như trong miệng tôi bây giờ chính là cái tên độc ác đó.

Nhưng lúc tôi còn đang cảm hận trút mọi bực tức lên thức ăn, Cung Trạch Minh đã đặt đũa xuống cạnh bát, rút chiếc khăn mùi soa đang che ở trước ngực ra, lịch sự lau miệng, sau đó ra hiệu cho nhân viên phục vụ đến dọn bát đi.

Nhân viên phục vụ nhanh chóng đi đến, cầm lấy chiếc bát trống rỗng ở trước mắt Cung Trạch Minh, lúc cậu ta đang định quay lưng bước đi, thì liền bị Cung Trạch Minh ngăn lại. Tôi cố hết sức để nhai cơm, ngược mắt lên hăm hực nhìn Cung Trạch Minh. Đáng ghét! Đã gọi suất ăn đắt nhất rồi mà ăn vẫn chưa đủ sao? Lẽ nào cậu ta đã biến sự tức giận thành sự thèm ăn, ăn hết tiền của tôi sao? Trong lúc tôi đang oán trách trong lòng, thì Cung Trạch Minh lại chỉ chỉ vào chiếc bát ở trước mặt tôi.

Sau vài giây, nhân viên phục vụ cũng hiểu ý, cầm bát thức ăn của tôi lên, quay người đi mất.

A... này này này, tôi vẫn chưa ăn xong mà! Tôi luống cuống đứng lên định giành lại đĩa thức ăn của mình, thì lại bị tiếng hắng giọng lạnh lùng của Cung Trạch Minh làm cho cứng đờ người không dám động đậy.

Đồ đểu, rút cục thì hắn ta muốn làm gì? Dám cướp đồ ăn khỏi tay Đậu Giáng là phạm phải tội ác tày trời đấy!

Tôi trợn mắt nhìn Cung Trạch Minh, mặc dù tôi không giỏi dùng lời nói để biểu đạt hết hàm ý của mình, nhưng gần đây tôi phát hiện ra rằng tôi dùng ánh mắt để truyền đạt ý của mình với Cung Trạch Minh thì cậu ta hoàn toàn có thể hiểu được. Và bây giờ, tôi đang dùng ánh mắt của tôi để tỏ rõ cho cậu ta thấy sự giận dữ sục sôi của mình!

“Vốn dĩ cũng đâu có sao, ăn nhiều ảnh hưởng đến suy nghĩ.” Quả nhiên Cung Trạch Minh hiểu ý của tôi, cậu ta mặt khinh khỉnh nói.

Đáng ghét, đáng ghét! Lại dám nói những lời như vậy, Cung Trạch Minh, cậu nghĩ cậu là thần sao! Tôi tiếp tục dùng ánh mắt của mình để biểu thị sự tức giận, hi vọng ánh mắt đó có thể biến thành thực thể đâm mạnh lên người Cung Trạch Minh mấy nhát!

Cung Trạch Minh thật là mặt dày, cậu ta không thèm đếm xỉa đến sự tức giận của tôi, mà vẫn thản nhiên làm việc của mình. Hai tay cậu ta nắm lại với nhau, dùng khuỷu tay đặt lên bàn, khoe miệng nhếch lên tạo thành một vẻ mặt trông rất kì cục, đây là đang mỉm cười đấy, nhưng nụ cười đó lại xuất hiện trên miệng cậu ta, nên trông thật kì lạ. Đúng rồi, tôi nghĩ ra rồi, nụ cười đó thường xuất hiện trong những bộ phim mà có cảnh cảnh sát xét hỏi phạm nhân, đó là kiểu nụ cười tăng thêm áp lực tâm lí cho phạm nhân của cảnh sát.

Ôi chào! Cung Trạch Minh định làm gì, mà lại dùng chiêu đó?

Trái tim nhỏ bé của tôi run lấy bầy, mọi sự tức giận đều mất tiêu đâu hết, tôi lại trở lại bộ dạng “Đậu Tương yếu đuối nhưng vô tội, tâm trạng vô cùng hoang mang lo sợ chờ đợi hành động tiếp theo của “Đại thẩm phán” Cung Trạch Minh.

“Từ bây giờ trở đi, mỗi lời cô nói đều ảnh hưởng đến cuộc đời của cô, nên đề nghị cô nghĩ cho kĩ, rồi trả lời cho cẩn thận!”

“Ừ.” Mắt của Cung Trạch Minh khẽ lóe sáng lên, tôi lập tức ngồi thẳng người lên gạt đầu lia lịa.

Dường như Cung Trạch Minh cảm thấy rất hài lòng với phản ứng của tôi, cậu ta gạt đầu tiếp tục nói: “Bây giờ, cô đem mọi chuyện xảy ra hôm đó thành thật tỉ mỉ kể lại cho tôi nghe một lần, chú ý đến những tình tiết như thời gian, địa điểm, nhân vật...”

Tôi đang “Tổ chức sự kiện” đây, cậu ta đang viết văn hay sao vậy! Tôi bĩu bĩu môi, nhưng dù trong lòng không muốn nhưng cũng phải làm theo yêu cầu của cậu, thành thực tỉ mỉ kể lại sự tình một lần nữa.

Còn Cung Trạch Minh không biết từ lúc nào đã mang ra một cuốn sổ ghi chép ghi lại cẩn thận tất cả những lời tôi nói, thỉnh thoảng còn chồm vào hỏi các tình tiết tiếp theo. Tôi cố vất óc để nghĩ lại tất cả mọi chuyện xảy ra lúc đó, cũng cố hết sức để trả lời mọi câu hỏi của Cung Trạch Minh. Phải khó khăn lắm mới thấy cậu ta gạt đầu, đặt bút xuống, rồi gấp cuốn sổ lại nhét vào trong cặp.

Lần này, là kết thúc rồi sao?

Tôi tê dại ngồi trên ghế, lau những giọt mồ hôi dù đang ngồi trong phòng điều hòa mát lạnh nhưng vẫn vã ra như tắm, uể oải ngồi chờ phán quyết của “thẩm phán” Cung Trạch Minh. Haiz, từ nhỏ cho đến lớn tôi chưa bao giờ phải dùng đến nhiều noron thần kinh như vậy, không biết nào tôi phải tổ chức bao nhiêu lễ truy điệu cho những noron thần kinh chết yểu đó rồi.

Cung Trạch Minh sắp xếp lại cặp sách, nhìn sang tôi. “Đại thẩm phán” sắp phán quyết rồi! Tôi vội sửa sang quần áo ngồi ngay ngắn lại. Nhưng sau khi cậu ta nói xong, tôi lại tự nghi ngờ bản thân rằng liệu tôi có nghe nhầm điều gì không?

“Bây giờ, cô hãy gọi thần kẹo đi!”

Hử? Gọi thần kẹo?

Đôi mày tôi nhíu chặt lại với nhau. Kể từ sau khi viên kẹo bị Cung Trạch Minh ăn nhầm, vô số lần tôi cũng đã kêu gào gọi thần kẹo, nhưng từ trước đến nay có bao giờ thành công đâu. Bây giờ lại bảo tôi gọi, sao bà ta xuất hiện được chứ?

“Tôi đã từng gọi rồi, nhưng không có tác dụng.” Tôi thật thà đem cái kinh nghiệm kêu gọi thần kẹo của tôi hai năm rởm nói cho Cung Trạch Minh biết.

Lần này lại đến Cung Trạch Minh chau mày. Cậu ta xoay xoay bút, gõ từng nhịp, từng nhịp lên mặt bàn. Ánh mắt của tôi dán chặt vào cậu ta, cũng không biết là cậu ta có tin tôi hay không nữa. Haiz, nếu như không tin, lẽ nào tôi phải khóc lóc cầu xin cậu ta? Thế thì thật mất mặt...

Một lúc lâu sau, Cung Trạch Minh không gõ bút lên bàn nữa, cậu ta nhìn tôi, rồi lại nhíu mày. Trái tim tôi như cũng thất lạc theo cái nhíu mày của cậu ta.

Cuối cùng, Cung Trạch Minh cũng nói.

“Tối nay, chúng ta sẽ dựng lại hiện trường để gọi Thần kẹo!”

Thì ra Cung Trạch Minh tin lời tôi nói, không bắt tôi phải gọi thần kẹo trước mặt cậu ta nữa, trong đầu tôi tràn ngập một luồng khí ấm nóng, trái tim bị cậu ta làm đông cứng cuối cùng cũng ấm lên đôi chút. Bây giờ, trước lời đề nghị của cậu ta, tôi cũng chỉ biết gạt đầu đồng ý.

Thử mô phỏng lại hiện trường xem, biết đâu lại có tác dụng, lúc trước tôi có kêu gọi cũng chỉ là lầm nhầm cầu khẩn ở trong lòng, có lẽ trong khung cảnh giống hệt như hôm đó, có một thứ nào đó mà chúng tôi không biết có thể mang lại tác dụng thì sao? Tôi cũng thực sự hi vọng có thể gọi được Thần kẹo, giúp chúng tôi gỡ bỏ mọi rắc rối này.

“Được, cứ quyết định thế đi!” Cung Trạch Minh đẩy gọng kính lên, ra quyết định cuối cùng.

Tôi chẳng nghĩ ngợi gì liền đồng ý. Nếu cứ phải tiếp tục chịu đựng sự lạnh lùng của Cung Trạch Minh, nhất định tôi sẽ bị cảm mất!

Buổi tối, sau khi thoát khỏi những lời đồn đại và cái nhìn soi mói của mọi người trong trường tôi quay về nhà, thì thấy mẹ đã nấu cơm xong đang đợi tôi.

Không khí thật ấm cúng, khiến cho tôi sau một ngày dài bị giày vò ở trường, sống mũi thấy cay cay, suýt nữa thì òa khóc.

“Sao thế? Sao mắt lại đỏ hoe thế này?” Mẹ quan tâm hỏi.

“Không có gì, con nhớ mẹ đấy mà.” Tôi ôm lấy mẹ đang cầm cúi ở dưới bếp nấu cho tôi những món ăn mà tôi thích nhất, trong ánh mắt nghi hoặc của mẹ tôi rúc vào trong lòng bà. Mẹ vỗ vỗ vào lưng tôi, đưa cho tôi một đĩa hoa quả tươi ngon, dịu dàng nói: “Lớn thế này rồi mà còn muốn làm nũng mẹ, đúng là không biết xấu hổ. Tiểu Giáng, ăn chút hoa quả trước đi, bữa tối xong ngay bây giờ đây, hôm nay có món cá chiên bơ mà con thích ăn nhất đấy.”

Nhìn nụ cười hiền hậu của mẹ, lòng tôi dần dần cảm thấy bình yên trở lại, tôi ngoan ngoãn trả lời mẹ, cảm quả táo to nhất đỏ nhất mà mẹ chọn cho tôi đưa lên mồm cắn một miếng.

Haiz, cuối cùng cũng hiểu vì sao cô người đã coi gia đình chính là “Bến đỗ ảm áp”, ở trường phải chịu đựng bao nhiêu sự soi mói và những lời bàn tán vô tình độc địa, hồi trước tôi thấy nằm trên ghế sofa gặm táo như thế này là một việc vô cùng bình thường, nhưng bây giờ với tôi mà nói đó lại là một niềm hạnh phúc lớn.

Trong bữa tối, tôi thấy tâm trạng mình rất thoải mái, tôi thư thái nhìn bóng dáng bận rộn của mẹ, thích thú ăn món cá chiên bơ yêu thích mà mẹ nấu cho, hạnh phúc đón nhận sự quan tâm và ảm áp của mẹ.

“Vợ yêu ơi, con gái yêu ơi... có khách đến chơi này...”

Đột nhiên, chiếc chuông cửa do chính tay bố làm reo lên inh ỏi. Tôi và mẹ nhìn nhau cười, nó làm chúng tôi nhớ đến bố, ông đang bận rộn đi chụp ảnh ở nước ngoài.

“Để mẹ ra xem ai, con cứ ăn đi.” Mẹ xoa xoa tay, chạy ra ngoài cửa.

Tôi chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, tiếp tục thưởng thức món cá yêu thích của tôi. Ôi chao ôi chao... tay nghề nấu nướng của mẹ càng lúc càng giỏi, lúc nào bố về, không biết ông sẽ vui đến nhường nào. Trong lúc tôi đang đắm chìm trong những viễn cảnh đẹp đẽ, bên tai văng vẳng tiếng của mẹ, khiến nụ cười của tôi bỗng chốc đóng băng.

“Cháu Cung, cháu đến chơi à...”

Cháu Cung... Ngoài Cung Trạch Minh ra thì còn có ai nữa? Người có thể khiến giọng nói của mẹ có phần hơi run run ngoài Cung Trạch Minh ra thì còn có thể là ai chứ?

A a a, cùng mẹ vui vẻ ăn cơm, tôi đã quên mất lời giao hẹn giữa tôi và cậu ta lúc buổi trưa.

Haiz! Lúc nào mới có thể yên lòng mà ăn cơm đây!

Tôi luống cuống gấp mấy miếng cá nhét vào mồm, cố bồi bổ thêm cho cái dạ dày của mình.

“Tiểu Giáng, bạn Cung tìm con này!” Tiếng của mẹ lại vang lên.

Tôi lại cố nhét thêm mấy cọng rau vào mồm, phồng mồm trợn mắt cố gắng nuốt xuống, rồi mới đau khổ trả lời: “Con đến đây!”

Tôi vội vội vàng vàng chạy ra phía cửa. Cung Trạch Minh đeo kính, mặc đồng phục, thậm chí còn đeo một chiếc thẻ hội trường hội học sinh nổi bật ở trên ngực, nhìn dáng vẻ thì cứ như là trên trán đang khắc bốn chữ “Tôi là nhân tài.”, lẽ nào lúc mẹ nhìn thấy cậu ta, cười tít cả mắt nên nhìn không rõ nữa sao. Mẹ à, mẹ có biết rằng không thể đánh giá một người qua vẻ bề ngoài không, cái tên người lúc nào cũng toát ra cái vẻ sắc mùi “Học sinh ngoan đó”, hẳn ta thực chất là...

Tôi còn chưa thăm nguyên rửa hẳn ta xong, Cung Trạch Minh đã lễ phép cúi chào mẹ tôi, nói: “Tạm biệt bác! Vậy bây giờ cháu và bạn Đậu Giáng cùng nhau đến lớp tự học buổi tối đây ạ!”

“Tự... tự học buổi tối? Cái gì?...” Tôi không nén nổi ngạc nhiên buột miệng thốt lên. Tối hôm nay chẳng phải là đến lớp học để gọi thần kẹo sao, sao lại đổi thành tự học buổi tối thế? Đúng vào lúc đó, tôi nhận được cái lườm nguýt của Cung Trạch Minh, ánh mắt lạnh lùng đó như đang nói rằng “Cô là đồ ngốc phải

không”. Tôi rùng mình, bỗng chốc như hiểu ra, thì ra cậu ta đã viện sẵn lí do rồi. Nghĩ đến đây, tôi vội vàng chào mẹ, đi theo Cung Trạch Minh.

Sắp ra khỏi sân, tôi mới nghe thấy khe khẽ của mẹ từ xa vọng lại: “Đi đường cẩn thận nhé!” Giọng nói đầy tình cảm đó khiến tôi run bắn người: Chỉ là đi tự học buổi tối thôi mà, sao giọng nói của mẹ lại đầy lo lắng đến nỗi như kiểu một bà mẹ dặn dò con gái của mình khi thấy cô ta đi hẹn hò với bạn trai vậy...

Đến trường học, đúng vào lúc lớp tự học buổi tối đang mở cửa, chắc là dạo này có kì kiểm tra, nên học sinh trong trường khá đông, đến cả trên con đường nhỏ mà lần trước tôi gặp thần kẹo cũng có rất nhiều bạn học sinh đang ngồi lẩm nhẩm đọc bài.

“Ai cũng được đi học, ai cũng có kiến thức, khiến cho đất nước cường mạnh không phải chịu sự sỉ nhục của nước ngoài, độc lập tự chủ đứng trên trường quốc tế...”

“Định luật bảo toàn khối lượng: Trong phản ứng hóa học, tổng khối lượng các chất tham gia phản ứng bằng tổng khối lượng sản phẩm tạo thành, định luật này gọi là định luật bảo toàn khối lượng...”

“Chuẩn đoán vi khuẩn huyết thanh là một thuốc thử quan trọng đối với việc xác định chủng loại của vi khuẩn, quan trọng nhất là hiệu quả của nó rất đảm bảo...”

Tôi và Cung Trạch Minh nhìn quang cảnh trước mặt, không nói gì, lặng lẽ bỏ đi.

Có nhầm không vậy, lại có nhiều người ở trường đến vậy! Nếu như gọi thần kẹo ở trước mặt bao nhiêu người như vậy, thì chắc chắn rằng chẳng phải đợi đến ngày mai, trong trường thể nào cũng lan truyền cái tin đồn “Cái con Đậu

Tương ngọc ngê đó là một con thần kinh” à xem! Mặc dù trong khoảng thời gian này thần kinh tôi đã được rèn giũa có sức chịu đựng cao, nhưng tôi không muốn mình đã đang bị gọi là “con ngọc” rồi giờ lại bị chuyển sang gọi thành “con thần kinh” nữa đâu...

Thế là trước khi mọi người đi về hết, tôi và Cung Trạch Minh đành phải giả bộ như đang học bài. Haiz, thật không ngờ rằng rõ ràng chỉ là Cung Trạch Minh viện cớ để nói dối mẹ tôi thôi, thế mà giờ lại biến thành sự thật. Nhưng, dù sao cũng là tự học buổi tối, vậy thì phải học cho tử tế! Tôi liếc mắt nhìn sang bên cạnh, phải biết rằng cái tên “Đệ nhất toàn trường” ngồi cạnh tôi đây còn có một nhiệm vụ quan trọng là giúp đỡ “Đệ nhất đội sổ” mà.

“Được! Bây giờ cô đem sách giáo khoa ra, làm mấy bài này đi.”

Trong lớp học, Cung Trạch Minh bắt đầu đóng vai gia sư tại nhà.

“Ồ...” Tôi ngoan ngoãn giở sách đến trang mà cậu ta bảo, mở vở ra, chăm chỉ suy nghĩ.

Cung Trạch Minh cũng lười từ trong ngăn kéo ra một quyển “Bàn về chủ nghĩa tư bản” dày cộp để ngâm cứu. Tôi ngược nhìn cái tác phẩm vĩ đại như cục gạch đỏ của cậu ta, rồi lại nhìn vào quyển sách trong tay tôi, đúng là không có gì để nói... quả là sự khác biệt giữa Đệ nhất đứng đầu và Đệ nhất đội sổ!

Thôi bỏ đi, không nên nghĩ quá nhiều! Tôi vỗ vỗ vào má của mình, để xốc lại tinh thần. Tôi phải cố gắng đọc sách, nhất định có một ngày tôi sẽ trở nên thông minh! Nhưng... cái này có nghĩa là gì nhỉ?

Nhìn những câu hỏi khó nhằn như đọc sách cổ văn, mà tôi nhíu lại rồi lại giãn ra, giãn ra rồi lại nhíu lại, hoàn toàn không hiểu gì.

Không hiểu thì hỏi, với thái độ khiêm tốn và ham học hỏi của mình tôi liền hỏi Cung Trạch Minh.

“Cung Trạch Minh này...”

Cung Trạch Minh liếc mắt nhìn tôi, hằm hè phát ra một câu: “Gi?”

Hừ... cái tên thầy giáo này chẳng thân thiện tí nào. Tôi lấy hết dũng cảm chỉ vào cái đề mục khiến tôi đau đầu từ nãy đến giờ, hỏi cậu ta: “Đó là, cái này, cái này... nghĩa là gì?”

Cuối cùng Cung Trạch Minh cũng nhìn thẳng vào tôi, nhưng cậu ta chỉ nhìn tôi một cái, rồi lạnh lùng nói: “Cô tự xem ở bài trước, có giải thích cụ thể đấy.”

“Ừ.” Tôi đáp lại một tiếng rồi giở sách sang trang trước, cuối cùng cũng tìm thấy phần giải thích cho vấn đề đó, nhưng... mà tôi lại chau lại, bây giờ mà tôi còn nhớ gấp đôi vừa nãy.

“Cái này...” Có gì không hiểu thì phải hỏi luôn mới mau tiến bộ.

“Gì?” vẫn là cái giọng hằm hè đó. “Cái này nghĩa là gì?”

Ai đó cũng bắt đầu nhú mày lại.

“Giở sang chương trước đi!”

“Ừ!”

Tôi khề khàng giở ngược sách lại. Lật sách lật sách lật sách... hừm... mà tôi nhú ba lần... lật sách lại lật sách... hừm...

“Cái này...” Tôi dè dặt nhìn Cung Trạch Minh.

“Gì!” Tiếng “gì” đó đã kèm theo cả sự tức giận, tôi liền biện minh: “Tôi đã giở sang chương trước rồi, nhưng không có!”

“Gì?” Cung Trạch Minh lùi gần lại, nhìn vào chỗ tôi chỉ, nhưng rất lâu sau vẫn chẳng nói gì.

Ồ?Ồ! Cái vẻ mặt trầm tư này tức là... Cung Trạch Minh cũng không biết! A ha ha, cuối cùng cũng làm khó được cậu ta rồi! Đôi mày đang nhú lại của tôi lập tức dẫn ra, tôi đang rất mong đợi cái khoảnh khắc cậu ta nói cái câu “Tôi không biết”.

Nhưng, bây giờ còn chưa đến mùa thu, sao đột nhiên lại lạnh thế nhỉ?

Trong lúc tôi đang vô cùng đắc ý, Cung Trạch Minh đột nhiên hét lớn: “Đậu! Tương!”

Theo phản xạ có điều kiện tôi ập a ập úng hét lên: “Dạ!”

“Cô là cái đồ đầu lợn! Trong đầu của cô chỉ toàn bã đậu thôi à!” Tiếng hét đột ngột tức giận của Cung Trạch Minh làm tôi sững sờ, tôi không hiểu gì cả, nhìn cậu ta. Tiếng hét lớn đó của cậu ta đã làm kinh động đến mấy bạn khác cũng ngồi trong lớp, mọi người dùng ánh mắt ngờ vực và tức giận nhìn về phía chúng tôi.

“Xin lỗi, xin lỗi!” Tôi vừa quay ra nói xin lỗi với mấy bạn ngồi xung quanh đó, vừa kéo vạt áo của Cung Trạch Minh, hi vọng cậu ta nói nhỏ một chút đừng làm phiền đến mọi người.

Cung Trạch Minh nhú mày, lạnh lùng đảo mắt nhìn một lượt mấy bạn học vừa nhìn chúng tôi, cậu ta lại dùng chiêu “ánh mắt sắc lạnh” sở trường để chia thẳng vào mọi người. Đám bạn ai nấy cũng đều bất giác rùng mình rồi khép nép, có người còn kiên quyết thu dọn sách vở sang lớp khác ngồi.

Sao Cung Trạch Minh có thể ngang ngược đến vậy, tôi liếc nhìn cậu ta, nhưng ánh mắt của tôi lại thu hút toàn bộ ánh mắt của cậu ta về phía mình, “ánh mắt sắc lạnh” vốn dĩ đang chia thẳng vào các bạn khác thì giờ lại tập trung chia vào tôi.

Ồi mẹ ơi! Tôi đâu phải là gấu bắc cực, không chịu nổi cái lạnh như vậy đâu!

“Bã Đậu!” Cung Trạch Minh cố hạ thấp giọng, nhưng sự tức giận chứa ở trong đó còn ghê gớm hơn cả lúc nãy. Dưới sự đe dọa của cậu ta, tôi cảm thấy tường chừng như tôi đang bước vào một khoảng không có trọng lực nặng gấp sáu lần, không khí bao quanh cơ thể như chui vào từng lỗ chân lông khiến cơ thể tôi như càng trở nên nặng nề hơn.

Bất giác, tôi thu mình vào góc ghế, nhưng với cái thân hình quá khổ của tôi thì lui nữa cũng chỉ tốn công vô ích.

Cung Trạch Minh muốn làm gì? Tôi đâu có làm gì cậu ta? Lẽ nào là vì tôi đã chỉ cho cậu ta thấy rằng có thứ đến cả Đệ nhất như cậu ta cũng không hiểu được, nên cậu ta nổi xung với tôi sao?

“Bã Đậu, rốt cuộc thì cô đã tiến hóa hết chưa thế? Cô là sinh vật bậc thấp phải không? Mỗi ngày cô ăn nhiều thịt lợn như vậy cô không cảm thấy xấu hổ sao? Đây là đồng loại của cô đấy!” Cung Trạch Minh như một con quỷ độc ác đang mắng nhiếc tôi.

Tại sao lại chửi tôi? Cậu ta dựa vào cái gì mà chửi tôi chứ! Tôi cảm thấy vô cùng oan ức, nước mắt chực trào.

Cung Trạch Minh vẫn tiếp tục lẩm bẩm: “Cái này đã học ở kì trước rồi! Những thứ cô học kì trước vứt đi đâu hết rồi? Rốt cuộc thì cô học được cái gì hả?”

Đang nước mắt lưng tròng tôi bỗng im bất, học kì trước? Tôi lại vùi đầu vào đọc lại cẩn thận cái khái niệm đó. Hừ, hình như trong kí ức xa lắc xa lơ của tôi, có chút chút ấn tượng...

“Thấy chưa? Thấy là đã từng học chưa?” Cung Trạch Minh dường như đọc được suy nghĩ của tôi, cậu ta khinh khỉnh nhìn tôi cười chế giễu nói, “Có cần tôi giảng lại ột lần nữa không?”

Tôi giống như bị say sóng lắc đầu nguầy nguậy, dù có không nhớ ra, nhưng ai mà dám làm phiền cái đồ mặt quỷ như hắn ta chứ! Tôi lại vùi đầu, chăm chú đọc, dồn hết năng lượng cơ thể để có thể giải quyết được vấn đề hóc búa này.

Cuối cùng thì Cung Trạch Minh cũng im miệng, lại cầm cuốn sách to bỏ chẳng đó lên cặm cụi đọc.

Tôi hậm hức nhìn bộ dạng điềm nhiên của cậu ta. Hừ, tôi không tin là tôi không giải được bài này! Tôi lôi từ trong ngăn bàn ra tất cả các loại sách có liên quan bày hết lên, tiện tay cầm luôn cuốn sổ ghi chép mà Cung Trạch Minh đặt trên bàn. Tôi tin rằng, có nhiều tài liệu hậu thuẫn như vậy, nhất định tôi có thể giải được nó!

Tôi nhìn cậu ta lòng nhủ thầm rằng hãy đợi đấy, sau đó bắt đầu vùi đầu vào nghiên cứu tìm tòi. Bây giờ trên trán tôi không còn giọt mồ hôi trắng đầu hàng nữa, mà chỉ có hai chữ “Cố lên”

Mỗi giây mỗi phút cứ thế trôi qua, tôi cũng không biết là thời gian đã chạy được bao lâu, số sách ở bên cạnh đều được mở hết ra, chất lung tung thành một đống, trên tờ giấy nháp thì viết đầy các phép tính, nhưng rất nhiều phép tính đã bị tôi gạch xóa lung tung hết.

Khó thật đấy, tôi nghĩ, lâu lắm tôi không vận động trí óc để làm bài, nên cảm thấy bao nhiêu neuron thần kinh không còn hoạt động được nữa. Kể từ sau khi lần đầu tiên thành tích học tập của tôi xếp cuối bảng, tôi nhận được vô số lời dè bỉu châm biếm, tôi cũng tự nhận định rằng tôi học dốt, thế là cái tâm lí tự ti cho rằng mình bất tài vô dụng đó cứ ám ảnh tôi, tôi không chăm chỉ học hành nữa. Còn bây giờ tôi lại dồn hết sức để vùi đầu vào học, mặc dù cảm thấy rất khổ sở, nhưng trong cái khổ sở đó lại tìm thấy niềm vui.

Hơn nữa có những thứ lúc đầu trông lạ lẫm hoặc thế mà càng lúc càng thấy rất là quen, cảm giác vui vẻ đó dần dần che lấp đi sự khổ sở đó. Thì ra học hành cũng đem lại hứng thú như vậy!

Tôi đắm chìm trong cảm giác vui vẻ, không hề chú ý đến mọi thứ xung quanh, dường như thế giới của tôi đang hòa vào trong hải dương tinh khiết. Từng con từng con sóng cứ đánh vào bờ, dần dần càng lúc càng đi xa hơn, cuối cùng, bến bờ thành công cũng xuất hiện.

Cuối cùng tôi đã khắc phục được khó khăn, giải được một bài toán khó nhằn ngoài sức tưởng tượng của tôi. Tôi nhét chiếc bút bị cầm lâu đến nỗi tỏa ra hơi ấm vào trong hộp bút, cầm tờ đáp án cuối cùng lên, vô cùng hài lòng tận hưởng thành quả của mình, cảm giác khi hoàn thành một thứ gì đó thật là kì diệu.

“Này! Tôi giải được rồi!” Tôi thích thú đưa tờ đáp án của tôi cho Cung Trạch Minh, chờ đợi sự khen ngợi của cậu ta.

Cung Trạch Minh nhận lấy tờ đáp án, đẩy đẩy kính lên, chăm chú đọc. Mắt tôi cứ nhìn chăm chăm vào vẻ mặt cậu ta, hi vọng có thể tìm kiếm được ở đó sự thừa nhận. Nhưng cho đến lúc Cung Trạch Minh xem xong đáp án của tôi, thì sắc mặt của cậu ta cũng chẳng biểu lộ một chút thái độ gì.

Lẽ nào tôi làm sai? Không phải chứ, nếu như tôi làm sai, dựa theo tính cách của Cung Trạch Minh, cậu ta phải gầm gừ lên từ lâu rồi mới phải. Lòng tôi lúc đầu đang dạt dào cảm xúc giờ lại trở nên thấp thỏm, tôi lo lắng chờ đợi sự phán xét của Cung Trạch Minh.

Cuối cùng trong sự mòn mỏi chờ đợi của tôi, Cung Trạch Minh cũng lên tiếng, nhưng những lời mà cậu ta nói ra lại là những lời thế này: “Hừ... kiểu bài này, đến lợn cũng biết làm! Sao cô phải tốn bao nhiêu thời gian thế?”

“Cái gì?” Tôi sửng sốt, tôi không ngờ rằng Cung Trạch Minh lại nói như vậy. Không khen cũng chẳng sao, nhưng cậu ta có nhất thiết phải sỉ nhục tôi như thế không! Cậu ta có biết rằng để giải được bài toán này tôi phải tốn bao nhiêu neron thần kinh không, cậu ta có biết rằng rất lâu lắm rồi tôi mới làm được một việc có thể đem lại cho tôi cảm giác thành công như vậy không, cậu ta cũng không biết rằng điều đó quan trọng với tôi đến mức nào! Có thể chửi tôi là đần, có thể nói tôi là ngốc, nhưng không được sỉ nhục sự cố gắng của tôi.

“Thế thì đã sao chứ!” Tôi không thể kiềm chế nổi nổi bật bội trong lòng nữa, thế là tôi hét lên một tiếng thật to, ném tất cả mọi thứ ở trên bàn về phía Cung Trạch Minh, “Tôi phải tốn mất nhiều thời gian thế đấy, thế thì làm sao!”

Ôi... nước mắt cũng không ngăn nổi nữa, từ khóe mắt trào ra, không, là từ trào ra từ trái tim tôi. Sao lại có thể thế này! Sao lại có thể coi thường sự cố gắng của tôi như vậy! Tôi không thể nào chịu đựng thêm được nữa! Tôi đá chiếc ghế sang một bên, khóc nức nở chạy ra khỏi lớp. Một kẻ đang bị tổn thương như tôi vốn dĩ không phân biệt được phương hướng, tôi chỉ muốn thoát khỏi cái nơi đáng ghét này. Có lẽ là do định mệnh, sau khi tôi lau hết nước mắt và bình tĩnh trở lại, tôi mới phát hiện ra rằng tôi lại đang ở trên con đường nhỏ mà lần trước tôi đã gặp thần kẹo.

Những người đi dạo ở trong khuôn viên trường đã biến mất đâu hết, ngọn đèn đường sáng rõ lúc này giờ bỗng trở nên mờ mờ ảo ảo, không biết tự bao giờ con đường nhỏ ồn ào nhộn nhịp giờ chỉ còn vẳng lại tiếng côn trùng kêu râm ran trên thảm cỏ. Thì ra đã muộn đến thế rồi, tôi thấy, đúng là tôi thật ngốc, có một bài toán mà phải mất nhiều thời gian như vậy, Cung Trạch Minh nói đúng, tôi đúng là một kẻ thất bại!

Trong chốc lát, tôi hoàn toàn bị suy sụp, tôi quỳ gối trên con đường nhỏ đau khổ khóc nức lên. “Này, cô...”

Một bóng đen hiện lên trước mặt tôi, tôi vội vàng lau nước mắt, ngẩng đầu lên. Là cậu ta, Cung Trạch Minh, cậu ta đang ngờ vực nhìn tôi, khi bắt gặp ánh mắt của tôi, khuôn mặt đẹp trai của cậu ta tỏ ra hơi do dự.

Sau khi bị tôi bỏ mặc ở đó, cậu ta vẫn tìm đến đây. “Muốn gọi thần kẹo đúng không? Muốn đóng giả lại cảnh lúc đó đúng không?” Tôi ngẩng mặt lên cục cằn nói với Cung Trạch Minh, “Được thôi! Để tôi đóng giả, để tôi gọi, tôi cũng mong sớm giải được lời nguyện, thoát khỏi biển khổ này!”

Tôi không để ý đến thái độ lúng túng muốn nói gì đấy nhưng lại thôi của cậu ta, tôi đứng thẳng người dậy, dùng tay vuốt mạnh lên mặt, lau sạch đi nước mắt, lau sạch đi sự yếu đuối của tôi.

Tôi còn nhớ, hôm đó lúc tôi đi trên con đường này, tôi moi từ trong túi ra một viên kẹo mà tôi vẫn thường ăn.

Tôi sờ soạng vào túi, móc từ trong đó ra một viên kẹo giống hệt viên kẹo hôm đó, bỏ nó vào miệng ngậm, hồi tưởng lại trong đầu những chuyện xảy ra hôm đó. Hôm đó, thực ra cũng giống như hôm nay, tôi cũng bị ăn hiếp, hoàn toàn suy sụp và mệt mỏi, không cần phải nhớ lại khoảnh khắc đó, bởi nỗi đau vẫn còn hiện hữu ở trong tim kéo tôi chìm trong cái cảm giác của ngày hôm ấy.

Cố gắng nén nỗi buồn trong lòng, tôi liên tục cầu khẩn để mong thần kẹo xuất hiện, nhưng mọi thứ xung quanh chẳng có gì thay đổi, chỉ có một mình tôi, và Cung Trạch Minh đứng bất động ở bên cạnh.

Tại sao không xuất hiện vậy? Hay là có điểm gì không giống với hôm đó không nhỉ? Điểm gì không giống? Tôi cố gắng suy nghĩ, hi vọng có thể tìm ra được điểm thiếu sót. Đúng rồi, hôm đó tôi còn hét lên một câu. Tôi tự cười nhạo mình, vẫn còn thiếu một câu!

“Ông trời ơi, rốt cuộc thì tôi đã đắc tội gì với ông? Sao ông lại khiến tôi trở thành một cô gái không chốn dung thân thế này!” Tôi bỗng hét to lên, hôm đó tôi cũng hét một câu đại loại như thế, sau đó thì thần kẹo xuất hiện.

“Ông trời ơi, rốt cuộc thì tôi đã đắc tội gì với ông? Sao ông lại khiến tôi trở thành một cô gái không chốn dung thân thế này!”

Chẳng phải bà nói rằng tôi là người hiểu về kẹo nhất mà lâu nay bà vẫn tìm kiếm sao? Bây giờ tôi bị nhấn chìm trong bể khổ thế này, sao bà không xuất hiện!

“Ông trời ơi, rốt cuộc thì tôi đã đắc tội gì với ông? Sao ông lại khiến tôi trở thành một cô gái không chốn dung thân thế này!” Tôi cầu xin bà, bà mau xuất hiện đi!

“Ôi... Không chốn dung thân... tôi không có chỗ nào để đi cả!”

Tôi không thể nào chịu đựng thêm được nữa, trái tim tôi đau đến nỗi như đang bị rơi vào trong địa ngục, tôi ngồi bịch xuống nền đất, người rúm ró lại, vùi đầu vào giữa hai đầu gối, khóc òa lên nức nở. Bây giờ tôi cũng không muốn quan tâm đến chuyện gì nữa, tôi chỉ muốn trút hết nỗi đau, nỗi khổ của tôi, hi vọng rằng nước mắt có thể cuốn trôi đi tất cả.

Đột nhiên, một bàn tay dịu dàng xoa lên đầu tôi, một cảm giác ấm áp truyền từ trên đầu xuống. Trong sự an ủi ấm nồng đó, tiếng khóc của tôi dần dần nhỏ dần, lòng tôi cũng dần dần bình tĩnh lại.

Tôi sụt sịt mũi, ngược đầu lên, muốn nhìn xem là ai đang an ủi tôi. Nhưng trong dòng nước mắt nhạt nhòa, tôi chỉ nhìn thấy Cung Trạch Minh đang đứng trước mặt tôi, cũng vừa lúc cậu ta thu tay lại. Không thể là cậu ta, làm sao có thể là cậu ta? Nhất định là tại mắt tôi có nhiều nước mắt quá, nên khiến ọi thứ trở nên mờ mờ ảo ảo. Tôi dùng tay dụi mạnh, chớp chớp mắt mấy lần... Sao vẫn là cậu ta? Người đem lại cho tôi cảm giác ấm áp đó chính là cậu ta sao?

Cung Trạch Minh từ từ quỳ gối, kéo cavat của cậu xuống, đưa ngực cậu ta ra trước mặt tôi. Dù tôi đang khóc nức lên, thở không ra hơi, tôi vẫn không khỏi sửng sốt.

Cậu ta đang làm gì vậy? Trong lúc tôi đang không hiểu gì cả, một mùi hương nồng nồng xộc vào mũi tôi. Đây là... Mùi vị mà tôi thích nhất trên người của Cung Trạch Minh, mùi vị của bánh Drunas Hà Lan, mùi vị gợi nhớ đến bố tôi! Tôi định thần lại, chớp chớp mắt, lau khô những giọt nước mắt, trở lại trạng thái bình thường, nhưng cảnh tượng hiện ra trước mắt tôi khiến tôi cảm thấy nghi ngờ rằng liệu có phải mắt tôi bị làm sao không: Cung Trạch Minh giơ ngực của cậu ta ra trước mặt tôi, không ngừng ra ám hiệu cho tôi. Cậu ta, cậu ta bảo tôi dựa vào sao? Cậu ta có ý gì vậy? Tôi hoài nghi nhìn Cung Trạch Minh, tỏ ý muốn biết rằng rốt cuộc thì cậu ta có ý gì

Lẽ nào... lẽ nào cậu ta đang an ủi tôi? Nhưng làm sao cậu ta biết được rằng tôi thích nhất mùi vị của bánh Drunas Hà Lan? Lẽ nào hôm trước cậu ta đã thấy biểu hiện đặc biệt của tôi với bánh Drunas sao? Suy nghĩ này khiến cho trái tim tôi sửng sốt. Tôi liền nhìn thẳng vào mắt cậu ta, hi vọng có thể đọc được gì trong đó.

Trong đôi mắt của Cung Trạch Minh không có ánh nhìn sắc lạnh lạnh thấu tim nữa, thay vào đó là ánh mắt bối rối, day dứt. Cung Trạch Minh đang xin lỗi sao? Cậu ta đang xin lỗi tôi sao? Nhìn cậu ta tự mình banh ngực, vẻ mặt lúng túng như gà mắc tóc, “Phù!” Đột nhiên tôi bật cười, khiến cho Cung Trạch Minh đang thất thần đứng đó bừng tỉnh.

“Ê!” Có lẽ cuối cùng cậu ta cũng nhận thức được mình vừa làm gì, mặt đỏ ửng lên, chân tay luống cuống kéo áo lại, ngại ngùng nhìn sang hướng khác.

“Người? Người ở đâu?” Đột nhiên có ánh đèn vụt qua, văng lại tiếng hỏi của thầy tuần tra.

A! Hai chúng tôi một người thì mặt đầm đìa nước mắt, một người thì quần áo xộc xệch, nếu như để thầy giáo nhìn thấy thì không biết sẽ phải ăn nói thế nào đây. Cung Trạch Minh nhanh chóng cầm lấy tay tôi, kéo tôi vào nắp cạnh hòn non bộ ở trong lùm cây.

Không gian trong hòn non bộ rất hẹp, nếu như trốn một người thì được, nhưng bây giờ lại chui vào cả hai người, trong đó còn có một người thân hình mập mạp là tôi đây, nên khiến cho chúng tôi cứ đứng sát vào nhau.

Hơi ẩm từ cơ thể bên cạnh phả ra, khiến tôi có chút không tự nhiên, khẽ động đậy.

“Suyt...” Cung Trạch Minh vội vàng ngăn tôi lại, ôm chặt tôi vào trong lòng.

“Ai vậy?” Giọng của thầy tuần tra lại vọng đến, ánh đèn pin lướt qua đỉnh đầu chúng tôi, tôi lo lắng đến nỗi đứng im bất động.

“Chắc là mèo đấy,” một giọng nói khác lại vang lên,

“Chúng ta ra đằng kia xem xem.”

“Chắc là thế.” Nhưng vị thầy giáo lúc này dường như vẫn chưa yên tâm, lại rọi đèn pin về phía chúng tôi.

“Đi thôi, tuần xong sớm là chúng ta có thể về nhà nghỉ ngơi rồi.” Giọng nói thiếu kiên nhẫn của vị thầy giáo đứng phía sau vọng lại.

Đúng thế, đúng thế, mau đi đi! Các thầy được giải thoát, mà bọn em cũng được giải thoát, cái chỗ chật chội này khiến em khó chịu quá.

“Ừ, đi thôi. Haiz, tôi sắp nghỉ hưu rồi, không muốn trước khi nghỉ hưu lại xảy ra chuyện gì đó.” Vị thầy giáo đầu tiên thở dài nói, cuối cùng nói vài câu với vị thầy giáo đi ở đằng sau rồi rời đi.

Nghe tiếng bước chân giẫm trên cỏ của bọn họ từ từ nhỏ dần, trái tim lo lắng thấp thỏm như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực của tôi cuối cùng cũng được thở phào nhẹ nhõm. Tâm trạng lo lắng căng thẳng ban này cũng đã bình tâm trở lại, lúc không còn phải tập trung sự chú ý ra bên ngoài kia nữa, thì đột nhiên tôi ngửi thấy một mùi hương rất ngọt ngào.

Mùi vị này không giống với bất kì mùi kẹo nào trên người Cung Trạch Minh mà lần trước tôi được thưởng thức. Mùi vị này đem lại một cảm giác mê đắm mà các loại kẹo khác không có. Không sắc sỡ, không chau chuốt, chỉ có hương vị tinh khiết của kẹo, dùng bản sắc tự nhiên nhất, thuần khiết nhất, sạch sẽ nhất để chinh phục từng người.

Theo bản năng, tôi quay đầu về phía có mùi hương đó rồi liếm. Mềm mại, ngọt ngào, ngập tràn hơi ấm như chạm vào đến tâm hồn, đây là cái gì? Lại làm người ta mê hoặc như vậy. Trong khung cảnh nhập nhoạng tranh tối tranh sáng tôi cố gắng hết sức để nhận biết xem mùi vị đấy rốt cuộc là gì.

Gió đêm thổi đến, làm lay động mấy cành cây ở ngoài hòn non bộ, ánh đèn vàng vọt len qua những kẽ lá cây rậm rạp chiếu xuống dưới, khiến tôi cuối cùng cũng nhìn rõ cái thứ mang mùi hương quyến rũ đó rốt cuộc là gì.

Nhìn thấy rồi, tôi thờ người, cái thứ ẩn chứa mùi vị tuyệt diệu nhất, thuần khiết nhất đó chính là... môi của Cung Trạch Minh!

5. Chương 5: Đồ Ngốc, Thì Không Coa Ai Yêu Sao?

Hai người lặng lẽ bước đi trên con đường vắng lặng. Ánh đèn đường mờ ảo khiến chiếc bóng của tôi và Cung Trạch Minh người đi trước kẻ theo sau in dài trên mặt đất.

Tôi im lặng đi theo sau Cung Trạch Minh, mọi chuyện xảy ra ban này khiến mặt của tôi cứ nóng bừng bừng. Nhìn dáng hình cứng nhắc đang đi ở phía trước, tôi chỉ biết chìm trong khổ não. Haiz, sau lần này, về sau trở đi tôi biết làm thế nào để đối mặt với Cung Trạch Minh đây? Sao vừa rồi tôi lại có thể giống như một con sói háo sắc thế nhỉ?

Lúc thấy môi cậu ta, mặc dù lúc đó không biết đấy là gì, nhưng, nhưng, rốt cuộc thì tôi vẫn liếm lấy liếm để! Nghĩ lại cảnh tượng lúc này, máu trong người tôi như dồn hết lên mặt.

Tôi không muốn Cung Trạch Minh hiểu nhầm tôi là một đứa con gái háo sắc, tôi thấy là tôi phải giải thích cho cậu ta biết.

Không phải là tôi cố ý, tôi chỉ là, chỉ là tôi đói mà thôi... tôi tự lảm bảm trong lòng để thanh minh. Nhưng mỗi lần cố lấy hết dũng cảm, ngẩng đầu lên nhìn thấy gương mặt nghiêng nghiêng của cậu ta thấp thoáng dưới ánh trăng, tôi lại chẳng thốt lên được lời nào. Nhưng, lần này việc tôi không thốt lên được lời nào hoàn toàn không giống với những lần trước, không phải là vì bị cái nhìn sắc lạnh của cậu ta dọa cho khiếp sợ nữa, mà là vì khi tôi nhìn thấy gương mặt của cậu ta, trong lòng bỗng dấy lên một cảm giác rất kì lạ.

Dưới ánh trăng, khuôn mặt của Cung Trạch Minh không bị bao phủ bởi cái lạnh nữa, ánh trăng dịu nhẹ nhuộm một màu ấm áp lên từng đường nét trên khuôn mặt cậu ta, mái tóc ngắn màu đen phản chiếu lại một ánh thứ ánh sáng màu thiên sứ. Nghĩ lại hôm trước nhìn thấy đôi mắt vốn luôn được giấu kín sau cặp kính của cậu ta, sao mà xa xăm, sao mà động lòng người đến vậy.

Thực ra, Cung Trạch Minh trông rất đẹp trai.

Ánh trăng càng lúc càng tỏ, tựa như lần át cả ánh đèn đường, khiến cho bóng người bị kéo dài trên mặt đất trở nên mờ ảo. Tâm trạng cũng giống như chiếc bóng, mông lung, thật thật ảo ảo. Tôi cũng không hiểu nổi lòng mình nữa, không biết thứ bên trong được bao bọc bởi lớp vỏ bên ngoài rốt cuộc là cái gì.

Chúng tôi kẻ đi trước người đi sau cứ thế mà đi, khoảng cách giữa hai chúng tôi không xa cũng chẳng gần, không ai nói gì cả. Đường trong trái tim không có điểm cuối, nhưng con đường ở dưới chân sao lại ngắn đến vậy, tôi còn chưa kịp thốt ra lời giải thích được giấu nhem trong lòng từ lâu mà không dám nói, thì cái cây đại thụ ở trước cửa nhà tôi đã lù lù ngay trước mắt.

Đến nhà rồi sao, sao mà nhanh vậy.

“Ừm,” Cung Trạch Minh ngập ngừng dừng lại, “Cô đến nhà rồi, tôi phải về đây.”

Sau đó không đợi tôi kịp phản ứng gì, cậu ta liền quay người chuẩn bị bước đi. Nhìn dáng hình của cậu ta, trong khoảnh khắc, đầu óc tôi trở nên trống rỗng, tôi hoảng hốt hét với theo sau lưng cậu ta: “Môi, môi, môi... của cậu là thứ ngon nhất mà tôi từng ăn!”

Vừa nói dứt lời, tôi bỗng sững người lại.

A! Tôi nói gì vậy? Tôi phải giải thích với cậu ta rằng là do tôi đang đói, là tôi đang đói mà! Sao lại nói những lời như vậy? Trời ơi! Chắc chắn Cung Trạch Minh sẽ tức điên mất, sao tôi lại có thể ngốc thế.

Trong lúc tôi đang hối hận vì nói những lời thiếu suy nghĩ đó, và chờ đợi cơn thịnh nộ của Cung Trạch Minh, thì Cung Trạch Minh lại không hề tức giận như dự đoán của tôi, mà quay người chạy đi. Hả? Tôi có nhìn nhầm không vậy? Vừa rồi khuôn mặt của Cung Trạch Minh dưới ánh trăng... đỏ ửng lên phải không?

“Đó là bài toán dành cho những em học sinh tiểu học trình độ năm sáu...” giọng của Cung Trạch Minh từ xa vọng lại.

Thế có nghĩa là gì? Hôm nay Cung Trạch Minh làm sao thế, sao bất thường vậy? Lúc tôi nói những lời lẽ ngốc nghếch cậu ta lại không hề chửi tôi, trước khi đi còn nói những lời lẽ kì quặc như vậy. Những em học sinh tiểu học có trình độ năm sáu? Học sinh tiểu học năm sáu?

A! Mắt tôi sáng lấp lánh! He he, cái tên Cung Trạch Minh này, không ngờ là cậu ta cũng xấu hổ! Ha ha ha, tôi kéo kéo dây đeo cặp, vắn về chiếc cúc ở trên đó, cười he he đi vào nhà.

Cái đồ ngốc Cung Trạch Minh, đến cả những lời khen và lời xin lỗi cũng không biết nói, thế mà là Đệ nhất sao, he he. Nếu không phải tôi, ai hiểu được rằng câu nói vừa rồi của cậu ta ý chỉ rằng chỉ số IQ của tôi không dẫn độn như lợn

giống như lúc này cậu ta nói, mà là đã đạt được đến trình độ của học sinh tiểu học năm sáu. Haiz, cái tên ngây ngô này, sự ngây thơ của cậu ta đã ăn sâu vào tâm hồn rồi.

Lúc tôi đang nằm trên giường, trong đầu tôi vẫn chỉ hiện lên hình ảnh khuôn mặt ngượng ngùng của Cung Trạch Minh. Sao Cung Trạch Minh lại thay đổi nhiều như vậy?

Trước mặt người khác lúc nào cũng lạnh lùng như tảng băng, thế mà có ngày lại oan ức khóc lóc, bộ dạng đáng thương như một chú cún con bị vứt bỏ, còn cả gương mặt ửng đỏ lên vì xấu hổ, rồi cả bộ dạng tỏ ý xin lỗi lúng ta lúng túng hôm nay nữa, còn cả... những lúc cái bệnh Đệ nhất tái phát nữa, cái bộ dạng điên cuồng lúc nào cũng tự tình là nhất.

Cung Trạch Minh ơi là Cung Trạch Minh, sao cậu lại làm cho người khác vừa tò mò vừa buồn cười thế này?

Bất giác tôi nhớ lại những chuyện đã xảy ra giữa tôi và cậu ta, từng chuyện từng chuyện một, tôi chui vào trong chăn thích thú cười thầm...

“Bíp, bíp, bíp...”

Hả? Muộn thế này rồi ai còn nhắn tin cho tôi nhỉ? Tôi liền gác mọi suy nghĩ vờn vờ trong đầu lại, từ trên giường chồm dậy, cầm lấy chiếc điện thoại trên bàn học. Kết quả là, lúc quay trở lại giường, không cẩn thận nên bị chần vướng vào chân, ngã bổ nhào xuống giường. Chuyện gì vậy? Sao hôm nay lại khó tập trung tinh thần thế nhỉ? May mà ngã trên giường, nếu không tôi không bị ngã giập mũi mới là lạ.

Tôi nằm nhoài lên trên gối, mở hộp thư đến ra.

“Ngày mai nếu cô mà không trả lại thân xác thật cho tôi thì tôi sẽ gọi cô là đồ xinh đẹp đấy! From Cung Trạch Minh”.

Tôi không nhịn được cười, Cung Trạch Minh ơi Cung Trạch Minh, cậu còn đùa cợt được sao?

Thế là, lần đầu tiên tôi không thực hiện giao ước với bố, bố bảo rằng điện thoại phát ra sóng điện từ không tốt cho sức khỏe, phải để ở chỗ cuối giường cách xa đầu, nhưng hôm nay tôi lại nắm chặt ở trong tay, ôm ở trước ngực mỉm cười ngọt ngào chìm sâu vào giấc mộng...

Sáng sớm, những con chim ở trên cây đại thụ ngoài cửa sổ hót ríu ra ríu rít. Tôi vươn mình, từ giấc mộng bừng tỉnh. Tối qua mơ thật đẹp, nhưng cảm giác thoải mái dễ chịu này lập tức bị dập tắt, cứ nghĩ đến việc ma thuật trong cơ thể của Cung Trạch Minh vẫn chưa được loại bỏ, cứ nghĩ đến ngọn nguồn của một số chuyện đêm qua, là mặt tôi lại xị xuống.

Thần kẹ ơi, rút cuộc bà ở đâu, làm thế nào mới gọi được bà?

Trong đầu tôi chỉ có nghĩ làm thế nào để gọi được thần kẹ, tôi như một cái máy thần thờ mặc quần áo vệ sinh cá nhân. Lúc tôi thu dọn mọi thứ đi xuống phòng khách, thì thấy một người, khiến cho đầu óc của tôi sực tỉnh.

Từng sợi tóc ngắn chải chuốt nằm ngay ngắn chỉnh tề theo đúng vị trí, không có sợi nào tóc nào nằm sai vị trí; gương mặt thanh tú trông vô cùng nghiêm túc, ngoài đôi mắt đang đảo như rang lạc ra, thì những bộ phận khác chỗ nào cũng toát ra vẻ thanh nhã mà nghiêm túc; bộ quần áo chau chuốt được là phẳng lì đến nỗi không một nếp nhăn, hoàn toàn phẳng phiu, chiếc áo sơ mi khỏe khắn khiến cậu ta trông thật cuốn hút.

Tôi dụi dụi mắt, cái người trầm ngâm, chỉnh tề đang ngồi trên ghế sofa nhà tôi, hai tay đặt lên chiếc kính nhỏ đeo trên mắt chính là Lý Băng Thụy sao? Không phải chứ? Từ trước đến nay ở nhà tôi cậu ta đều tự nhiên như ở nhà mình, thế mà giờ lại chẳng giống Lý Băng Thụy tí nào, mà giống như một quý ông lịch sự nho nhã đang ngoan ngoãn ngồi đợi? Hơn nữa, hơn nữa, từ lúc nào cậu ta lại đeo kính vậy? Đôi kính cận cả hai mắt đều nặng 5,3 đi-ốp đó khiến cho cậu ta choáng váng mắt.

“Tiểu Giáng, mau đến ăn sáng đi.” Lúc này, mẹ từ trong bếp đi ra, bưng đồ ăn sáng ra cho chúng tôi.

Tôi vội vàng nép vào người mẹ, chỉ vào Lý Băng Thụy hỏi: “Mẹ... đây... đây là ai?”

“Cái con bé này.” Mẹ dùng lưng bàn tay rờ vào trán tôi, “Con đâu có sốt, sao đến cả anh Băng Thụy của con cũng không nhận ra vậy?”

Ồ... không phải! Mẹ, con không muốn nghe câu trả lời này của mẹ!

Tôi xoa xoa vào chiếc trán hơi đau đau, nói với Lý Băng Thụy trông như một quý ông lịch sự đang ngồi thờ ra trên ghế sofa: “Này, rốt cuộc cậu muốn làm gì vậy?”

“Bác ơi!” Lý Băng Thụy không thềm để ý đến tôi, mà đứng dậy, lễ phép cúi chào mẹ tôi. Tôi thấy mẹ trong khoảnh khắc đó hơi khẽ rùng mình, xem ra bà vẫn còn bị ám ảnh bởi Lý Băng Thụy.

“Xin bác giao Đậu Đậu cho cháu!” Câu nói này của Lý Băng Thụy khiến tôi và mẹ giật nảy mình.

“Hả?”

“Cái gì?”

Tôi và mẹ đồng thanh hét lên. Cuối cùng sau khi tôi khó khăn lắm mới nuốt trôi nỗi câu nói đó của cậu ta, hiểu rằng rốt cuộc cậu ta muốn nói gì, tôi liền nổi điên lên với Lý Băng Thụy.

“Rốt cuộc cậu muốn làm gì hả?” Tôi giận đến nỗi toàn thân run bắn lên.

Lý Băng Thụy gầy gầy chiếc kính ở trên mũi lên, nhưng trông cậu ta làm cái động tác này sao bối rối đến vậy.

“Xin bác hãy để cháu giúp Đậu Đậu học!”

Nghe xong lời của Lý Băng Thụy, tôi chán nản lắc đầu, lại thêm một người nữa. Tại sao dạo này có nhiều người muốn kèm tôi học thế nhỉ? Hai người đó thì không sao, một người là thành tích đệ nhất toàn trường, một người khác thì đứng thứ hai, nhưng bây giờ Lý Băng Thụy đang đứng trước mặt tôi đây, cậu ta lại là Đệ nhị đội sổ, mỗi lần kiểm tra thì chỉ cao hơn tôi vài điểm! Lần này thì hay rồi, sự khác biệt giữa bốn người chúng tôi đó là: Đệ nhất, đệ nhị, đội sổ đệ nhất và đội sổ đệ nhị... thật là quá phù hợp!

Tôi lắc lắc đầu, cầm lấy sữa và bánh bao để ăn, hoàn toàn không thèm để ý đến Lý Băng Thụy. Nên biết rằng, lát nữa tôi còn phải đau đầu nghĩ cách gọi thần kẹo, tôi phải ăn thật nhiều để nạp năng lượng cho các noron thần kinh. Mẹ cười cười, sau khi xoa xoa đầu Lý Băng Thụy liền tắt bật đi dọn dẹp phòng. Đúng là, người khác không ai biết gì về Lý Băng Thụy, nên mới bị vẻ bề ngoài của cậu ta đánh lừa, còn mẹ tôi biết cậu ta từ nhỏ cho đến lớn nên thừa hiểu cậu ta như thế nào.

Lý Băng Thụy thấy tôi và mẹ không thèm để ý đến, cậu ta ngờ vực ngó nghiêng cái áo, kéo kéo lại cái quần bò, sau đó còn đẩy đẩy chiếc kính, miệng lẩm nhẩm khe khẽ:

“Sao lại không giống nhỉ? Mình ăn mặc giống hệt như cậu ta mà.”

Trời ơi, chỉ cần ăn mặc giống là trí thông minh cũng giống sao? Lý Băng Thụy à, nói cậu to xác, nhưng đầu óc quả nhỏ đúng là chẳng sai chút nào!

Tôi không thèm bận tâm đến Lý Băng Thụy nữa, tập trung vào ăn. Haiz, Lý Băng Thụy ở đây, chắc chắn đám fan của cậu ta tập trung ở ngoài kia, lát nữa ra ngoài thể nào tôi cũng phải chịu sự đả kích rồi.

Sao mà lại nhiều phiền phức như vậy! Tôi hít một hơi thật sâu, xách chiếc cặp mẹ đã chuẩn bị sẵn cho tôi, đi ra cửa.

“Đậu Đậu ơi, chờ anh với. Ôi trời, cái kính chết tiệt, sao lại chóng mặt thế nhỉ!” Lý Băng Thụy từ ghế sofa đứng dậy, có vẻ như muốn đuổi theo tôi, nhưng một tiếng hét thất kinh vang lên, cậu ta lại lảo đảo ngã xuống ghế sofa.

Ha ha ha, đồ ngốc Lý Băng Thụy, cậu không biết dùng kính không độ sao! Tôi cười thầm đẩy cửa đi ra ngoài, không thèm quan tâm đến cái tên Lý Băng Thụy ngu ngốc đang giãy giụa ở trên ghế sofa nữa.

Như thường lệ có một đám fan cuồng đang đứng túm tụm ở ngoài cổng, sau đó Lý Băng Thụy khó khăn lắm mới đuổi kịp tôi lại lải nhải đi lải nhải lại mấy câu nói nghe mà muốn ói và nổi da gà đó, còn tôi, tôi vẫn như mọi ngày chịu đựng “ánh mắt hằn học” của đám fan cậu ta.

Haiz, ngày nào cũng như ngày nào, bọn họ không mệt sao? Bọn họ không mệt, nhưng tôi thực sự mệt mỏi không thể nào chịu đựng thêm được nữa.

“Bà xã Đậu Đậu, sao em lại không quan tâm đến anh vậy?” Lý Băng Thụy từ phía đằng sau bắt kịp tôi.

Haiz, tôi thiếu não quay đầu lại, đối diện với Lý Băng Thụy. Có lẽ là cách ăn mặc lúc này chẳng dễ chịu chút nào, nên bây giờ Lý Băng Thụy đã bỏ kính xuống móc ở trước ngực, hàng cúc áo vốn dĩ ngay ngắn chỉnh tề thì giờ ba chiếc đã được mở bung ra, đến vạt áo dưới của chiếc áo sơ mi thì nhếch nhác đến nỗi một vạt thì được bỏ ra ngoài quần, vạt khác lại nhét trong quần, mái tóc trước đó được chải mượt bóng loáng giờ đã rối tung rối mù. Mặc dù cùng là một bộ quần áo, nhưng bây giờ so với bộ dạng nghiêm nghị lúc này thì trông cậu ta hoàn toàn khác. Tôi nhếch miệng lên xùy một tiếng, quả đúng là bộ dạng trông như côn đồ thể này phù hợp với cậu ta hơn.

“Lý Băng Thụy, cậu không mệt sao? Tôi mệt rồi.” Tôi nghiêm túc nói với Lý Băng Thụy.

Xem ra hình như cậu ta chẳng hiểu là tôi đang nói gì, mặt vẫn tươi roi rói nói: “Không mệt không mệt, he he, bà xã Đậu Đậu quan tâm đến anh thế, he he.”

Cái tên ngốc này! Tôi không chịu nổi gào lên một tiếng, sau đó than thở.

“Tôi không muốn làm bia đỡ đạn cho cậu nữa, tôi mệt rồi.”

...

Lý Băng Thụy bỗng sững người lại, sau một hồi trầm ngâm rất lâu, cậu ta mặt buồn thiu nói: “Tại sao mọi người lại không tin anh nhỉ?” Giọng điệu của cậu ta không còn cái kiêu ăn nói xấc xược bất cần đời như thường ngày nữa, thay vào đó là giọng đầy chân thành, “Thật sự là anh rất thích em!”

Có lẽ bộ dạng lúc này của cậu ta trông vô cùng chân thành, nên tim tôi lại đập thành thịch. Mặc dù tôi vẫn luôn biết rằng, Lý Băng Thụy chẳng qua cũng chỉ là lấy tôi để làm bia đỡ đạn mà thôi, nhưng cũng có lúc, tôi cũng đã từng nghĩ rằng, liệu có phải cậu ta... thực sự là thích tôi không? Nhưng sau mỗi lần nghĩ như vậy, tôi lại thầm nguyên rủa mình. Ngoài thành tích học tập ra thì Lý Băng Thụy quả là một người rất ưu tú, cậu ta lại là một người rất có tài giao tiếp, nhìn đám fan của cậu ta thì biết, cậu ta cũng rất có tiếng ở trong trường. Người như vậy thì làm sao có thể thích một người chẳng có điểm gì nổi bật lại xấu xí béo ú như tôi chứ? Vì thế, đám fan của cậu ta mặc dù rất nhiều lần nghe cậu ta lải nhải rằng cậu ta yêu tôi, nhưng từ trước đến giờ chưa từng có ai tin cậu ta, nếu không thì mỗi sáng gặp tôi, bọn họ đã không có những lời nói và ánh mắt khó chịu như vậy.

Nên biết rằng lòng đố kị của con gái là vô cùng đáng sợ và tàn nhẫn.

Nhưng, nhìn Lý Băng Thụy đang đứng trước mặt tôi, tôi lại có phần không chắc chắn.

“Cậu thích tôi... cậu thích tôi vì điều gì? Tôi có gì đáng để cậu thích?”

“Em rất đáng yêu!” Lý Băng Thụy làm bộ mặt “Đương nhiên là em không biết rồi.”

“Thực ra thì em có rất nhiều ưu điểm! Em rất tốt bụng, đối xử rất tốt với mọi người, cho dù người khác có chửi em, em cũng không trả thù người khác, mặc dù là hơi béo, nhưng mà như thế dù em có bị ném đến Bắc Cực thì cũng không bị đói chết! Còn nữa, em rất hiểu biết về kẹo, lúc nào cũng chọn được loại kẹo ngon nhất...”

Cái tên Lý Băng Thụy này, đúng là không giống như những người khác, đến cách nhìn người cũng khác. Nhìn Lý Băng Thụy đang thao thao bất tuyệt, lòng tôi bỗng nhen nhóm một cảm giác rất kì lạ. Đó là có thật là... cách nhìn của Lý Băng Thụy về tôi, cậu ta nhìn nhận một cách đúng đắn về tôi. Có lẽ chỉ có người bạn thanh mai trúc mã như cậu ta mới có thể nhìn nhận tôi như vậy, dù rằng tôi chậm chạp, đầu óc ngu dốt lại còn rất béo nữa, nhưng cậu ấy lại cho rằng đó là những ưu điểm của tôi.

Trong lúc tôi đang rất vui vẻ, thì trong đầu chợt loé lên một ý nghĩ: không biết trong mắt của Cung Trạch Minh, tôi là người như thế nào nhỉ? Tôi cười đau khổ.

Nếu như... nếu như không phải vì tác dụng của viên kẹo phép thuật, người như Cung Trạch Minh sẽ chẳng bao giờ thêm để mắt đến tôi đâu. Suy nghĩ đó, khiến trái tim đang lâng lâng trong niềm vui của tôi bỗng đau nhói.

Tôi và Cung Trạch Minh, là hai người thuộc hai thế giới khác nhau... nhìn Lý Băng Thụy vẫn không ngừng nói liên hồi, tôi đau khổ thầm nghĩ. Đến cả Lý Băng Thụy, mặc dù cậu ta cũng nhìn thấy những điểm đặc biệt ở tôi, nhưng, cậu ta và tôi chẳng phải cũng là người của hai thế giới khác nhau sao? Cậu ta đẹp trai như vậy, chói lóa như vậy, trong trường có bao nhiêu cô gái thích cậu ta, còn tôi, tôi chỉ là một con bé béo ú như xe cẩu lúc nào cũng bị người khác trêu chọc chế giễu. Nghĩ đến đây, lòng tôi buồn rười rượi, tai tôi lúng búng không biết là Lý Băng Thụy đang nói gì nữa. Tôi đẩy Lý Băng Thụy ra, lặng lẽ đi về phía trường học. Có lẽ Lý Băng Thụy cũng thấy tôi bỗng trở nên khác thường, nên thôi không lăm nhăm nữa, lặng lẽ cùng tôi đến trường.

Trong lớp vẫn ồn ào náo nhiệt như thường ngày, lúc tôi đi vào, có người dừng lại liếc nhìn tôi một cái, nhưng sau đó lại tiếp tục cười đùa rôm rả. Tôi khẽ thở phào, thật là tốt, bây giờ bọn họ không còn để ý đến tôi nữa.

Lúc đi đến chỗ ngồi, đương nhiên là Cung Trạch Minh đã ngồi sẵn ở đó, cậu ta luôn đến từ rất sớm. Nghe thấy tiếng bước chân tôi đến, cậu ta quay mặt lại, lúc đó vô tình tôi cũng nhìn về phía cậu ta. Thế là, bốn mắt chạm vào nhau. Trong khoảnh khắc, tôi cảm giác như có một luồng điện từ trên đầu tôi chạy xuống

toàn thân, theo phản xạ có điều kiện tôi đột ngột nhìn ra hướng khác, còn cậu ta cũng quay đầu sang hướng khác. Kết quả là, tôi lại thấy sự bối rối hiện rõ trên gương mặt cậu ta.

Haiz... Cung Trạch Minh... tôi biết làm thế nào với cậu bây giờ? Cậu là một người thật kì lạ. Nghĩ lại trong khoảng thời gian trước, trước mặt tôi cậu ta bộc ra một loạt các sắc thái cảm xúc vô cùng sống động, mặc dù có những lúc vẻ mặt cậu ta khiến người ta cảm thấy khó chịu, không thể tưởng tượng được rằng cậu lại có thể tỏ thái độ như vậy, nhưng ghê gớm nhất vẫn là thái độ vừa lạnh lùng vừa lạnh lùng của cậu ta, khiến cho trái tim của người khác như đóng băng. Hi hi, cái vẻ mặt bối rối ngưng ngừng của Cung Trạch Minh trông thật đáng yêu. Ôi chao, thật ngại quá, tôi ngại ngừng ôm lấy cái mặt đang nóng bừng bừng của mình.

Lúc tôi còn chưa hết ngưng ngừng bối rối, vừa mới vào học tôi đã lại nhận ra một vẻ mặt khác của cậu ta... vẻ mặt của sự ám ảnh.

“Này, đồ bã đậu, bài này sao lại như này hả? Cô nhìn rõ vào, kí hiệu này với kí hiệu kia có giống nhau không hà?” Xem này xem này, Cung Trạch Minh bị cái sự ám ảnh đó chi phối vừa nhìn thấy tôi viết sai có một chút, thế mà đã kích động như vậy, cứ thế mà chửi tôi. “Bã đậu thôi, cái câu này là ‘không đúng’, cô xem cô chọn cái gì đây hả?”

“Cô là lợn, thế mà cứ nghĩ người khác cũng dốt như cô sao! Chữ này viết như này sao? Còn thiếu một nét ở đằng sau nữa...”

Hầu như lần nào tôi đặt bút viết, đều bị Cung Trạch Minh chửi, khiến tôi mỗi lần phải viết chữ, là tay lại run run, đến cả óc tôi cũng như tự động bé lại. Càng lo lắng càng luống cuống, kết quả là khiến cho Cung Trạch Minh càng lúc càng chửi mắng tôi lớn tiếng hơn... còn dùng những lời lẽ độc mồm độc miệng để đả kích!

Những lời trách móc của Cung Trạch Minh mỗi lúc một lớn khiến cho cảm giác thất bại của tôi càng lúc càng nhân lên, quên bém mất là chúng tôi đang ở trên lớp, tôi nước mắt lưng tròng, bất cứ lúc nào cũng có thể òa khóc. Lúc tôi không còn nén nổi nước mắt nữa, thì một giọng nói cất lên khiến nước mắt tôi chảy ngược vào trong.

“Ôi... thầy giáo rất cảm động!”

A a! Đột nhiên thầy giáo chủ nhiệm đột nhiên thò đầu vào khiến tôi giật cả mình. “Em Cung Trạch Minh thật là có trách nhiệm, em Đậu Giáng, hai em thật là tình cảm! Thầy rất cảm động!”

Thầy chủ nhiệm ơi, thầy nhìn thế nào mà lại thấy bọn em tình cảm vậy!

“Tốt tốt, các em như thế này là thầy yên tâm rồi. Em Đậu Giáng, hãy biết trân trọng cơ hội nhé, em Cung Trạch Minh cứ thế mà tiếp tục đi! Thầy đi đây!” Nhìn thấy chủ nhiệm vừa đi vừa lẩm nhẩm “Thầy rất cảm động, thầy rất vui”, là tôi thấy ngao ngán.

Thật là tình cảm sao? Phải biết trân trọng cơ hội sao? Tôi nhìn Cung Trạch Minh lại đang bắt đầu sẫm soi bối bối của tôi, cảm giác đau khổ lại nhói lên trong tim. Cảm giác đau khổ này, dù chỉ nho nhỏ, nhưng dường như lại có thể luồn sâu vào trong tâm hồn tôi.

Tập trung vào mà chống chọi với sự tức giận của Cung Trạch Minh đi, tôi nghĩ, suy cho cùng thì cái cảm giác đau khổ vu vơ này, tôi chỉ coi như một bước đệm nho nhỏ trong cuộc đời mà thôi!

Thường xuyên bị xem nhẹ, nhưng lúc nào nó cũng ngập tràn đến tận lỗ chân lông, đồng thời từ mỗi lỗ chân lông lại len lỏi sâu vào tận tâm hồn, muốn thoát ra cũng chẳng được, vậy thì chẳng phải là một bước đệm của cuộc đời sao?

Mãi chìm trong dòng suy tư, thoát cái đã đến giờ ra chơi, tiếng chuông tan học không biết vang lên từ lúc nào, thầy giáo cũng đã ra khỏi lớp từ lúc nào, tôi hoàn toàn không biết, vì đầu óc tôi đang vô cùng rối bời. Trong đầu tôi, tiếng trách móc của Cung Trạch Minh, rồi sự phiền não của tôi tất cả cứ ong ong. Tôi chống cằm, nhìn ra ngoài cửa sổ, những con chim đang bay tung tăng kia thật là tự do tự tại, đến bao giờ tôi mới được giống như bọn chúng nhỉ, không phải suy nghĩ gì cả bay nhảy dưới trời xanh mây trắng? Tôi nghĩ được như thế thì thật là tuyệt vời...

“Bà xã Đậu Đậu!”

Một tiếng gọi mang âm vực cao khiến cánh tay tôi mềm oặt ra, tôi lão đảo, nằm gục xuống bàn. Mặc dù nằm thế này trông không lịch sự cho lắm, nhưng bây giờ tôi lỡ nằm gục xuống rồi, nên không muốn ngẩng lên nữa. Vì tôi không muốn nhìn thấy cậu ta, không muốn nhìn thấy chủ nhân của cái giọng nói đó, không muốn một chút nào!

“Bà xã Đậu Đậu, sao em lại không quan tâm đến anh thế? Em không khỏe à? Hay đứa nào lại ức hiếp em?”

Lý Băng Thụy như một bà vợ lắm mồm cứ lải nhải bên cạnh tôi, xem ra chắc cậu ta không nhận được tín hiệu “từ chối tiếp xúc” của tôi thì phải.

“Này, con chim sẻ kia, cảm phiền cậu đừng có chạy đi chạy lại ở đây có được không hả, trông thật chướng mắt!”

Đúng lúc đó, một giọng nói lạnh băng băng vang lên, không cần phải nói, cũng thừa biết rằng đấy là Cung Trạch Minh.

“Cậu nói ai là con chim sẻ hả?”

Lý Băng Thụy, người được gọi là “con chim sẻ” đó đã xù lông lên, hơn nữa còn còn chuyển thể đứng sang kiểu

“Phượng hoàng”. Dường như tôi còn có thể thấy ngọn lửa đen tối đó đang bùng bùng phả ra từng đợt khí.

“Ai tự nhận thì là người đó!”

Cung Trạch Minh lạnh lùng trả lời cậu ta. Tôi chán nản lấy tay ôm lấy trán. Bên tai như có một giọng nói từ bên ngoài vọng lại: Lời nguyện rửa của bà chúa tuyết, diêm báo về một cơn bão tuyết đang sắp đến, gió lạnh sẽ mang theo bão tuyết...

“Cậu...”

“Cậu...”

Lúc này, lửa và băng tuyết đang giao chiến với nhau, thần lửa Vulcan và nữ thần băng tuyết Iraq cuối cùng cũng đâm sầm vào nhau. Thần lửa Vulcan dùng ngọn lửa thần kì như con phượng hoàng đen đỏ để tấn công vào chiếc khiên băng tuyết dày mấy nghìn tấc, nữ thần băng tuyết Iraq cũng không chịu kém phần, hô hào toàn bộ những cơn bão tuyết có sức mạnh tàn phá ghê gớm nhất chặn lại ngọn lửa. Phút chốc chiến trường được mở ra... rốt cuộc thì tôi đang nghĩ gì?

Sau khi định thần lại, tôi mới phát hiện ra rằng, vì tình hình giữa Lý Băng Thụy và Cung Trạch Minh đang vô cùng căng thẳng, nên mọi người ở xung quanh để tránh bị liên lụy, từng người từng người một đã rời khỏi khu vực đáng sợ này, còn tôi, là người đang đứng ở ngay giữa chiến trường, đành phải cố gắng chống chọi, tìm cách để thoát thân.

Lý Băng Thụy và Cung Trạch Minh đang trợn trừng mắt với nhau. Tôi chỉ cảm thấy xung quanh tôi một bên thì lạnh lẽo, một bên lại nóng bừng bừng, hai người đứng ở bên cạnh tôi vẫn không ngừng khiêu khích thách thức nhau. Tôi ở trong hoàn cảnh đan xen giữa hai luồng khí cực lạnh và cực nóng, nên trở thành kẻ chịu mọi tổn thương trong cuộc chiến này.

Đủ rồi! Tôi giậm chân đập bàn, chạy ra khỏi lớp.

Để cho hai cái tên hung thần đó tiếp tục ở đấy đấu đá với nhau! Đậu Giáng tôi đây không liên quan!

Tôi đứng ở một góc trong hành lang, nhìn đám bạn học đang tụm năm tụm ba cười nói vui vẻ, tâm trạng của tôi giờ rất tệ. Nghĩ lại sự hỗn độn trong vài ngày nay, nghĩ đến áp lực nặng nề đang đè trên người, tôi bỗng chốc cảm thấy khó thở. Tại sao tất cả những chuyện đen đủi này đều đổ hết lên đầu tôi, mà không phải là người khác? Tôi thu lu trong góc tường, cảm thấy chỗ này thật hợp với tôi, mây đen như đang tích tụ trên đỉnh đầu tôi, cảm giác bị thương bao trùm lấy tôi... Tại sao tôi luôn đen đủi như vậy?

“Bạn Đậu Giáng, bạn sao vậy? Tâm trạng không vui à?”

Một giọng nói ầm ập vang lên trên đầu tôi, bỗng chốc làm tan đám mây đen đang che phủ, ánh nắng mặt trời lại chiếu xuống. Trái tim vừa nẩy bị hai anh chàng đó làm cho tổn thương giờ dần ầm ập trở lại.

“Không... không có gì.” Tôi ngẩng đầu lên, nhìn người đang đứng trước mặt... quả nhiên là Tống Chân Hi! Trong trường này, còn có người nào có thể ăn nói nhẹ nhàng với tôi như thế chứ, cậu ấy là người duy nhất.

Tống Chân Hi mặt lo lắng.

“Có chuyện gì thì nói ra đi, biết đâu tớ có thể giúp được cậu. Có những lúc, nói hết mọi chuyện ra sẽ thấy thoải mái hơn đấy.”

“Cảm ơn cậu...” Tôi chân thành cảm ơn Tống Chân Hi. Đúng thế, ngay từ đầu người tôi muốn có được chính là Tống Chân Hi, chứ không phải là cái tên Cung Trạch Minh đáng ghét đó, tại sao bây giờ phải buồn bã vì Cung Trạch Minh chứ? Không được không được, tôi không được nhìn nhầm mục tiêu, đi sai đường. Tôi lấy hết dũng khí, để nói hết mọi chuyện với Tống Chân Hi. Nhất định tôi phải tin vào bản thân mình, tin rằng bản thân mình có thể làm được!

“Tớ...” Nhưng, mặc dù tôi đã quyết định là sẽ nói ra, thế mà lại không thể thốt thành lời.

“Không sao đâu,” Tống Chân Hi nhìn thấy bộ dạng cuối cùng cũng đã chịu nói chuyện của tôi, liền mỉm cười dịu dàng khuyến khích, “Từ từ mà nói, đừng suy nghĩ quá nhiều, hãy nói những điều mà mình muốn nói ra nhất là được rồi, đừng sợ.”

“Tớ... tớ thật sự rất buồn...” Sau câu nói mở đầu đó, cứ thế tôi tuôn ra một tràng, “Tôi cũng đã rất cố gắng, tôi cũng rất chăm chỉ, nhưng bây giờ thành tích của tôi, dù tôi có cố gắng thế nào, cũng không thể trong một vài ngày là có thể được cải thiện ngay được! Cung Trạch Minh sao có thể như vậy, chỉ vì tôi không giải được một bài toán, mà cậu ta cứ liên tục chửi mắng tôi. Tại sao cậu ta không thấy được rằng tôi đã cố gắng như thế nào? Tống Chân Hi, có thật là tôi rất ngốc, rất ngốc đúng không? Cậu đã từng nói, cậu đã từng nói rằng tôi không ngốc, nhưng... nhưng...” Mắt tôi ánh lên, nhìn Tống Chân Hi, hi vọng có thể nhận được từ cậu ấy một chút khuyến khích, một chút động viên, một chút niềm tin.

“Bạn Đậu Giáng của chúng ta đâu có ngốc chứ!” Tống Chân Hi nhẹ nhàng nói. Chỉ một câu nói ngắn gọn thế thôi, trái tim tôi đã cảm thấy rất ấm áp.

“Nào, để tớ xem câu nào cậu không biết nào. Đạn Cung Trạch Minh thông minh như vậy, chắc có lẽ là phương pháp dạy cậu không đúng mà thôi.” Tống Chân Hi kéo tôi ngồi gần vào cạnh cậu ta, bắt đầu hỏi những chỗ tôi không hiểu.

Được Tống Chân Hi dạy học cho thì thật tốt biết bao!

Tôi vội vàng giở sách đến chỗ tôi không hiểu, chỉ ra vấn đề mà tôi gặp phải.

“Ồ! Chỗ này à?” Tống Chân Hi xem thật kĩ câu hỏi, sau đó nhẹ nhàng giảng giải cho tôi, “Câu hỏi đó là thế này...”

“Nhưng lúc đó tớ cũng làm như vậy!” Tôi vô cùng nghi hoặc.

“Ồ chỗ này, cậu làm như thế này, phải không?”

“Ừm ừm, tớ đọc sách thì thấy như vậy.” Tôi chau mày, chẳng lẽ tôi xem nhầm?

“Ừ, đúng là sách viết như thế.” Tống Chân Hi kiên nhẫn giải thích cho tôi, “Nhưng chỗ này trong bài này không giống như trong sách, vì thế chỗ này phải làm như này...”

“Ồ ồ! Tống Chân Hi không hổ danh là Tống Chân Hi, nếu là Cung Trạch Minh, chắc chắn cậu ta sẽ chửi tôi là có mắt mà như mù! Hừm hừm, đúng là cậu ta chẳng thể nào sánh nổi với Tống Chân Hi, thế mà không biết xấu hổ tự nhận mình là Đệ nhất! Nếu như được nói thẳng vào mặt cậu ta rằng, cậu ta là Đệ nhất nhưng chẳng bằng Đệ nhị, thì thích biết bao. Tôi xấu xa nghĩ.”

“Thế này, cậu đã hiểu chưa?” Sau khi giải thích xong, Tống Chân Hi hỏi tôi là hiểu hay chưa.

Tôi sực tỉnh, gật đầu lia lịa, đúng là Tống Chân Hi, vừa nói một lần mà tôi đã hiểu rồi, đúng là tôi không đến nỗi ngốc lắm, he he.

“Tống Chân Hi, cảm ơn cậu!”

Tống Chân Hi đặt bút xuống mỉm cười: “Đừng khách sáo, đây là việc mà tớ phải làm mà. Tớ đã nói rồi mà, bạn Đậu Giáng không phải là một đứa trẻ ngu ngốc, mà ngược lại rất thông minh, cậu xem tớ vừa nói một lần mà cậu đã hiểu rồi, hồi trước chỉ là vì không có phương pháp học tập đúng đắn mà thôi, lần sau còn có vấn đề gì, cứ tìm tớ. Phải nhớ rằng, cho dù làm việc gì, cũng phải tin vào bản thân mình!”

Nghe thấy lời khen của Tống Chân Hi, mặt tôi lập tức đỏ bừng lên vì xấu hổ, không thể nào diễn tả được cảm giác lúc đó. Hic, nếu như được Tống Chân Hi kèm học, thành tích của tôi nhất định sẽ mau chóng được nâng cao!

Nhưng, cậu ấy cũng nói là tôi muốn tìm cậu ấy lúc nào cũng được mà, ha ha ha, thật... thật là tốt!

Lại vào lớp rồi, nhưng tiết học này, tôi không cố tâm trạng chán nản và uể oải như mọi lần nữa, mà vô cùng hứng thú, vô cùng mong đợi tiết học này.

“Bài toán này, ai có thể lên giải được không?” Trước khi giảng bài mới, thầy giáo cho cả lớp ôn lại nội dung bài cũ, đồng thời viết một câu hỏi lên bảng, để học sinh làm. Tôi nhìn bài toán mà thầy giáo đưa ra, bỗng cảm thấy rất vui. Tôi vui vẻ giơ tay, lại còn cố sức vẫy vẫy, hi vọng thầy có thể nhìn thấy.

“Này, bà đậu, cô làm cái gì vậy?” Cung Trạch Minh ngồi bên cạnh giật mình trước hành động của tôi, “Cô biết làm sao? Đừng làm chuyện mất mặt nữa có được không?”

“Hừ!” Tôi vênh mặt về phía Cung Trạch Minh, “Nếu như tôi có thể thì sao? Có dám cược không? Nếu như tôi làm được, cậu không được gọi tôi là “bà đậu” nữa!”

“Phì...” Cung Trạch Minh mặt khinh khỉnh nói, “Được thôi, tôi đang chờ đấy, đừng để tôi khinh thường đấy! Ha ha ha!” Hừ! Cung Trạch Minh hãy đợi đấy, chắc cậu không biết rằng, bài này có phương pháp giải giống như bài mà Tống Chân Hi vừa giảng cho tôi. Ha ha, Cung Trạch Minh cuối cùng sẽ biết tay!

“Ồ! Lần đầu tiên em Đậu Giáng chủ động giơ tay, khá lắm, khá lắm.” Thầy giáo nhìn thấy tôi, vừa ngạc nhiên vừa thích thú nói, “Vậy chúng ta sẽ giành cơ hội này cho bạn Đậu Giáng nhé. Nào, Đậu Giáng, lên bảng làm bài đi.”

Lúc đi lên bục giảng, tôi nhìn Tống Chân Hi một cái, cậu ấy cũng đang nhìn tôi, trong nụ cười của cậu ấy, tôi thấy được sự khích lệ, và cả niềm tin nữa. Cảm giác lo lắng thấp thỏm của tôi biến mất, tôi lấy lại bình tĩnh.

Nhất định tôi sẽ thành công, Cung Trạch Minh, cậu mở to mắt ra mà nhìn!

Tôi di chuyển viên phấn trong tay, từng bước từng bước viết đáp án ra bảng. Những bụi phấn trắng giống như những bông hoa tuyết đang rơi xuống trước mặt tôi, từng dòng chữ màu trắng ngay ngắn dần dần hiện lên trên bảng xanh, tạo thành một cấu trúc cuốn hút.

Từng giây từng phút trôi qua, những con chữ màu trắng trên bảng đen càng lúc càng nhiều, cuối cùng, tôi đặt nét phấn cuối cùng, vui mừng đặt viên phấn chỉ còn lại một đoạn rất ngắn vào trong hộp, tôi nở nụ cười tự tin và kiêu hãnh quay người lại, khẽ gật đầu với thầy giáo, tự tin sải bước quay về chỗ ngồi.

Có lẽ hành động của tôi quá là kì lạ so với thường ngày, nên đến tận lúc tôi ngồi xuống chỗ ngồi, thầy giáo mới như bừng tỉnh, tỉ mỉ kiểm tra lại đáp án mà tôi viết trên bảng.

Thầy giáo cẩn thận nhìn bảng, rất lâu sau, thầy mới quay người lại, nhìn chằm chằm vào tôi, ánh mắt rất khó hiểu. Thực ra tôi biết rằng, mặc dù thầy bảo tôi lên bảng làm bài, nhưng thầy chẳng hi vọng gì vào đáp án mà tôi sẽ đưa ra. Vì cuối cùng thì, như mọi lần thành tích không thể thảm hại hơn của tôi đã chứng minh tất cả. Tôi hiểu rồi, thầy bảo tôi lên bảng làm bài, thực ra là để khuyến khích tôi mà thôi, cổ vũ tôi vì đã chủ động học tập.

“Hoàn toàn chính xác!” Thầy gật gù đầu, ánh mắt ngạc nhiên của thầy đã biến mất, thầy nói với giọng xúc động, “Đáp án của bạn Đậu Giáng là hoàn toàn chính xác! Đậu Giáng à, khá lắm!”

Cảm ơn, cảm ơn thầy! Lời khen của thầy giáo, khiến sống mũi tôi cay cay. Bao lâu rồi, bao lâu rồi tôi không được thầy cô khen, bao lâu rồi ngoài ánh mắt thất vọng ra tôi mới được thầy cô nhìn bằng ánh mắt như vậy.

“Woa! Một bài toán như vậy mà bạn ấy cũng có thể giải được sao, tôi còn không biết làm đấy!” Tiếng của thầy vừa dứt, thì trong lớp rộ lên những tiếng xì xào bàn tán của các bạn.

“Đúng thế, tớ cũng không biết làm, từ lúc nào cậu ấy lại giỏi như vậy?”

Ồi, tôi thành công rồi, tôi thực sự đã làm được! Không ngờ rằng chỉ là một bài toán nho nhỏ, thế mà lại có thể khiến tôi có cảm giác thành công mà thường này tôi không hề nghĩ đến. Với ánh mắt đầy cảm kích tôi quay đầu lại nhìn Tống Chân Hi, đúng vào lúc cậu ấy cũng đang nhìn tôi.

Tống Chân Hi mỉm cười gật đầu với tôi, trong ánh mắt của cậu ấy tôi nhận được sự chúc mừng và khích lệ chân thành của cậu ấy.

Tôi, thật sự đã thành công rồi! Tay tôi khẽ run lên, sự run rẩy đó, như cùng nhịp với sự rung động trong trái tim tôi.

“Hừ!” Một tiếng hắng giọng khô khốc kéo tôi về thực tại.

Tôi quay đầu lại, trừng mắt nhìn cái tên Cung Trạch Minh đã không dám nhận thua lại còn dám hắng giọng với tôi.

Cung Trạch Minh héch mui, mắt nháy nháy, không dám nhìn tôi.

“Hừ!” Tôi cũng hắng giọng một tiếng, vênh mặt lên, quay đầu đi, chăm chú nhìn lên bảng, chú ý nghe giảng. Hừ, Cung Trạch Minh, dám coi thường tôi à? Lần này chết chưa! Cái tên cứng đầu này, còn muốn giở trò sao, đừng có mà mơ! Đâu Giáng tôi đây không dễ bị bắt nạt thế đâu! Ha ha ha, Cung Trạch Minh cũng phải có ngày hôm nay.

Sao tôi có thể quên được nhỉ, Cung Trạch Minh là người mà không dễ gì để tôi giẫm lên đầu cậu ta như vậy đâu, trong lúc tôi đang vui mừng, hân diện vì lần này giải được bài, Cung Trạch Minh lại lạnh lùng ném vào mặt tôi cái câu nói đó, khiến tôi đang bay lơ lửng trên thiên đường bị rơi bịch xuống địa ngục.

“Tối nay, tiếp tục gọi thần kẹo nhé!”

Cung Trạch Minh, cậu đúng là một kẻ xấu xa.

Chập tối, sau khi tôi và Cung Trạch Minh ngồi trong lớp học bài một lúc, chúng tôi lại đi đến con đường nhỏ đó. Có lẽ vì thời tiết hôm nay hơi lạnh, từng cơn gió thổi đến khiến một số người phải so vai rút cổ, trong thời tiết như vậy, muốn ra ngoài để chuyên tâm đọc sách, thì khó mà chịu đựng nổi. Vì thế, lúc tôi và Cung Trạch Minh đến con đường nhỏ đó, từ đằng xa chỉ vẳng lại vài tiếng đọc sách, còn trên con đường chúng tôi cần đến thì không có một bóng người. “Bã đậu, mau bắt đầu đi!” Cung Trạch Minh gằn giọng nói.

Tôi bực quá đi mất, thật là tức chết đi!

“Cậu đã đồng ý là sẽ không gọi tôi là “bã đậu” nữa cơ mà! Nói lời mà không giữ lấy lời!”

Cái tên này sao lại có thể như vậy nhỉ! Hôm nay rõ ràng là hấn ta thua cược, đặt cược là sẽ không được gọi tôi là “bã đậu” nữa cơ mà! Mới một buổi chiều mà cậu ta đã nuốt lời, Cung Trạch Minh, người thật đáng ghét.

“Hừ! Chỉ có một bài toán thì làm sao mà thay đổi được bản chất bã đậu của cô chứ!” Cung Trạch Minh vênh mặt lên, mặt khinh khỉnh nói, “Đúng rồi, dựa vào cái đầu bã đậu của cô, sao hôm nay cô lại có thể làm đúng được bài đó thế, hôm qua tôi nói khô hết cả nước bọt, mà cô có hiểu đâu. Hôm nay cô chỉ là mèo mù vớ được cá rán thôi! Thế mà còn dám bảo tôi không được gọi cô là “bã đậu” nữa sao?”

“Hừ!”, cậu cho rằng chỉ có cậu mới được vênh mặt thế sao, tôi cũng có thể như thế, “Tôi học không hiểu cũng là vì cái đồ thầy giáo kém cỏi như cậu! Có người giỏi hơn cậu nhiều, người ta vừa nói một lần là tôi hiểu rồi!”

“Ai? Trong cái trường Sâm Vinh này có ai giỏi hơn tôi chứ?” Lần này “viên đại bác” trong người Cung Trạch Minh đã bị châm ngòi.

Tôi rụt cổ lại, đánh giọng nói: “Sao thế... không phục à? Cậu không dạy được tôi, nhưng người khác lại dạy được tôi, người ta giỏi hơn cậu là cái chắc!”

“Là ai?” Trong khung cảnh nhập nhoạng, mắt của Cung Trạch Minh hần đở lên khiến tôi đột nhiên nghĩ đến những con sói xám.

Tôi thừa nhận là tôi sợ cậu ta! Thế nên trong chốc lát tư thế hùng dũng của tôi biến mất, chỉ dám lí nha lí nhí nói: “Sao mà ghê gớm thế, lớp trưởng chẳng bao giờ cộc cằn thô lỗ như cậu...”

“Lớp trưởng? Tổng Chân Hi? Là cậu ta sao?” Lần này, mắt của Cung Trạch Minh đỏ rực lên đồng lửa.

Xong rồi, Tổng Chân Hi bị tôi bán đứng rồi! Ôi... lớp trưởng yêu quý, tớ xin lỗi cậu!

“Bà đậu, cô nghe rõ đây,” Cung Trạch Minh một tay nâng kính lên, ánh nhìn sắc lạnh ẩn sau đôi kính đen đó, bỗng chốc làm tôi sợ chết khiếp, “Tôi sẽ làm cô bị biến dạng!”

Hừ! Hai tay tôi ôm lấy ngực lùi lại phía sau, đứng với tư thế phòng thủ. Biến dạng? Biến thành cái gì?

Cung Trạch Minh khinh bỉ nhìn hành động của tôi, tiến lại gần hơn: “Sau khi tôi làm cô biến dạng xong, cô, bà đậu, phải làm tôi trở về nguyên dạng!”

Cái tên Cung Trạch Minh này tức đến nỗi đầu óc choáng váng rồi sao? Chẳng có một chút logic nào cả. Chuyện làm tôi biến dạng và chuyện hồi phục lại nguyên dạng cho cậu ta thì liên quan gì đến nhau chứ. Tôi nhếch miệng lên, cười nhạo Cung Trạch Minh.

“Nghe rõ chưa hả?” Cung Trạch Minh thấy tôi không phản ứng gì, liền bước đến cạnh tôi, gào lên hét vào tai tôi.

Ui da! Tôi giật nảy mình, vừa xoa xoa cái tai đáng thương của tôi, vừa meo mào trả lời: “Biết rồi!”

“Hừ!” Cung Trạch Minh lại hắng giọng một tiếng, ngẩng cao đầu ngạo mạn, quay người đi vào ngã rẽ trên con đường nhỏ.

Một cơn gió lạnh thổi đến, những lọn tóc rối của tôi bị thổi bay vào mặt, những sợi tóc nhỏ nhỏ cọ vào mặt tôi hơi đau đau. Tôi bất giác đưa tay lên vuốt má, dưới ánh đèn nhìn cái bóng của Cung Trạch Minh càng lúc càng đổ dài trên mặt đất, tôi mới định thần lại.

Cậu ta cứ thế mà đi sao? Hôm nay không gọi thần kẹo sao? Cung Trạch Minh không chịu đựng được những lời công kích của tôi rồi sao? Nhưng, tôi cũng từng bị khích bác một cách quá đáng mà! Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà tôi bị cậu ta quất tháo như vậy! Tôi đã đắc tội với ai chứ?

Tôi trừng mắt nhìn theo cái bóng của Cung Trạch Minh đang khuất dần, đúng vào lúc này, chiếc đèn đường bỗng lóe lên một cái, rồi bụp một tiếng, tắt ngóm! Con đường nhỏ xung quanh được bao bọc bởi những hàng cây bỗng trở nên tối om om. Một đám mây đen bị cơn gió lạnh thổi đến, che lấp đi ánh trăng ở trên cao, nên thỉnh thoảng mới có vài tia sáng hắt xuống, chiếu lên những tán cây rậm rạp ở hai bên đường. Gió thổi, những cành cây khẽ đung đưa, lay động, những chiếc bóng của nó trông như những con quỷ đang nhe răng múa vuốt, sắp nhảy bổ vào tôi đến nơi!

Một cảm giác ớn lạnh tràn lên từ trong tim, tôi muốn về nhà... nhưng con đường cần phải đi qua sao lại trở nên đáng sợ như vậy, âm u đến nỗi trông giống như một con quỷ đang há to miệng, cười đắc ý đợi tôi chủ động chui vào đó. Theo bản năng, tôi lùi lại phía sau, rùng mình.

Trong lúc hoảng hốt, dường như tôi thấy được tương lai của mình, một cuộc đời còn bi thảm hơn bây giờ... nhưng, trong cảm giác sợ hãi, sao tôi vẫn cảm thấy một làn hơi ấm, một sức mạnh thôi thúc tôi vượt qua?

Hôm nay, lúc từ bục giảng đi xuống, ánh mắt của mọi người, thực sự khiến lòng tôi động lại bao dư vị...

6. Chương 6

“Bà xã Đậu Đậu, anh Lý Bằng Thụy yêu quý đến đón em đây!”

“Bà đậu, qua đây!”

Sáng sớm, vừa mở cửa ra, ở hai bên cửa đã có hai con “khuyển to đùng” đứng canh giữ ở cửa, một là Lý Bằng Thụy, còn một là Cung Trạch Minh.

Mỗi ngày, đám fan của Lý Bằng Thụy đều đóng vai trò là khán giả bắt đố dĩ, xem hai người bọn họ đấu đá nhau ở cửa nhà tôi, còn “phần thưởng” sẽ là có quyền được cùng đi học với một cô gái có tên là Đậu Giáng. Mà Đậu Giáng, chính là tôi chứ còn ai, tôi đóng vai trò là “phần thưởng”, không có quyền để phản kháng lại.

Lúc mới bắt đầu tôi vẫn không ngừng phản đối, hi vọng có thể giành được quyền chủ động của mình, nhưng trong ánh mắt hờn trách của Lý Bằng Thụy và ánh mắt dọa nạt của Cung Trạch Minh, tôi đã từ bỏ việc chống đối, ngoan ngoãn ngồi trên “bục phần thưởng” chờ đợi người thắng lại đến nhận “phần thưởng” là tôi đây.

Mỗi lần đấu đá lúc nào cũng là một màn dạo đầu giống hệt nhau, sau khi trải qua bao giao đoạn giao chiến, cuối cùng cũng là một kết quả giống nhau.

“Đại cầu” Cung Trạch Minh giành được “phần thưởng” Đậu Giáng dương dương tự đắc trong niềm vinh quang đi đến trường, còn “Đại cầu” Lý Bằng Thụy thì lại gục ngã trên “đấu trường” mặt mũi ỉu xìu rơm rớm nước mắt, chỉ có thể hít thật sâu để tận hưởng mùi hương của “phần thưởng” Đậu Giáng còn sót lại trên “đấu trường”, còn một đám “cún mẹ nhỏ bé” xinh đẹp đứng ở bên cạnh không ngừng nhẹ nhàng an ủi chủ “đại cầu” thất bại này.

Ngày nào cũng vậy sau khi trải qua một vở kịch ồn ào náo nhiệt giống nhau, tôi mới có thể chính thức bước chân trên con đường đến trường. Hai cái tên bạo lực này, hết lần này đến lần khác khiến tôi nghẹt thở giữa trong chiếc nôi. Bọn họ thật đáng ghét, hoàn toàn không quan tâm đến cảm giác bị ép buộc của tôi, chỉ quan tâm đến việc đấu đá tranh giành nhau, bộ dạng lúc nào cũng như kiểu, người không tranh giành thì người chết, kẻ giành phần thắng ắt sẽ là ta. Haiz, cảm giác này thật là khó chịu, nhưng biết làm thế nào khác đây, một hạt đậu nhỏ bé như tôi làm sao có thể cạnh tranh được với hai con sói to đùng kia chứ! Thôi bỏ đi, tôi không giằng giụa nữa, bọn họ thích làm gì thì cứ làm, tôi cứ coi như là đang xem kịch, xem hai cái con người vốn nổi rất nổi tiếng trong cái trường Sâm Vĩnh này đóng kịch cho tôi xem.

Dần dần, tôi cũng quen với việc có một bàn tay lớn luôn nắm lấy tay tôi, cũng quen với việc có một người cao to luôn giúp tôi che bớt những tia mặt trời gay gắt. Mỗi ngày, luôn có một vệt nắng, chạy lướt qua gương mặt nghiêng nghiêng đẹp đẽ đó, sau đó dịu dàng vuốt ve lấy khuôn mặt tôi.

Tựa như có một thứ gì đấy trong vệt nắng đó, len lén vào trong trái tim tôi, khiến trái tim tôi mềm nhũn như muốn tan chảy. Cảm giác này khiến tôi cảm thấy hơi lo lắng, nhưng lại không nghĩ ra được cách nào để ngăn nó lại, chỉ mang một tâm trạng lo lắng thấp thỏm để kiểm tìm sự tồn tại của cái cảm xúc ma thuật đó.

Còn Cung Trạch Minh, dường như ma thuật đó tỏa ra từ người cậu ta. Tôi cẩn thận đứng ở đằng sau quan sát cậu ta, quan sát từng nhất cử nhất động của cậu ta, hi vọng có thể tìm được nơi phát ra ma thuật đó. Nhưng sau khi tìm được rồi thì làm thế nào? Tôi hoàn toàn chưa nghĩ đến. Có lẽ, mục đích tìm kiếm, chỉ là muốn trở nên thêm thân thiết mà thôi.

Có một ngày, Cung Trạch Minh đang ở trong lớp kèm tôi học, một vệt nắng từ ngoài cửa sổ rọi vào, tôi lại bị cái thứ ánh sáng ảm áp đó lôi cuốn, bất giác tôi len lén nhìn Cung Trạch Minh đang cúi đầu mải mê kiểm tra bài tôi vừa mới làm. Hi hi, Cung Trạch Minh trông thật đẹp trai. Dưới ánh mặt trời, vành tai đẹp đẽ của cậu ta, tựa như trong suốt, cái màu hồng hồng đó, khiến tôi đột nhiên nghĩ đến những viên kẹo màu hồng ngọt ngào. Đất giã tôi liềm liềm môi, thật là muốn liềm thử xem thế nào, không biết nó sẽ có mùi vị như nào nhỉ, nhất định... nhất định là rất ngon!

Đột nhiên, một tiếng hét vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ viển vông của tôi.

“Bà đậu, cô là cái đầu lợn! Mắt cô để đâu đấy hả? Cô nhìn kiểu gì mà nghĩ rằng cái này có nghĩa thế?” Ôi... Cung Trạch Minh lúc gầm gừ trông chẳng đẹp trai chút nào!

“Xin lỗi, tôi trách nhầm cô rồi, cái đôi mắt him híp của cô thì sao có thể được coi là mắt chứ?”

Làm sai thì sửa, dựa vào cái gì mà cứ nhiech móc người ta chứ!

“Anh họ tôi là bác sĩ ngoại khoa ở bệnh viện quốc tế đấy, để tôi bảo anh ấy giúp cô phẫu thuật nhé! Xem ra thì thượng đế lúc tạo ra cái đầu của cô bị nhầm lẫn rồi, lại đặt một cái đầu lợn lên đó!”

Tôi bắt đầu chau mày lại, trợn trừng mắt nhìn Cung Trạch Minh vẫn đang không ngừng chửi rửa tôi. Cung Trạch Minh, cậu càng nói càng quá đáng rồi đấy!

Cung Trạch Minh cầm lấy vở của tôi, đập đập xuống bàn, cậu ta nhếch mày lên nói với một giọng kiêu ngạo: “Hừ! Quả nhiên, một mình thượng đế tạo ra cả thế giới này quá là mệt mỏi, mệt đến nỗi hoa cả mắt, lại có thể khiến cô, cái đồ khiếm khuyết chẳng có gì tốt đẹp này xuất hiện trên nhân gian chứ!”

“Không có gì tốt đẹp... không có gì tốt đẹp...” Tôi cứng đờ người, dùng ánh mắt tuyệt vọng nhìn Cung Trạch Minh.

Cái từ này là một vết thương sâu hoắm trong trái tim tôi, thật không dễ gì lành được, thế mà lại bị Cung Trạch Minh vạch ra, rơm rớm máu.

A! Tôi không phải là chẳng có gì tốt đẹp cả!

Không phải! Lý Băng Thụy đã nói rằng tôi cũng có ưu điểm của riêng mình! Tôi không phải là đồ khiếm khuyết! Không phải!

Cung Trạch Minh sao có thể nói tôi như vậy! Tôi không thể nào chịu đựng thêm được nữa! Tôi đập bàn, tức giận trừng mắt nhìn cái tên đáng ghét vẫn đang riu ra riu rít nói linh tinh đó.

Cung Trạch Minh cũng bị tôi làm giật nảy mình, nhưng cậu ta lại nhếch mép lên cười, nhìn chằm chằm vào tôi, không động đậy. Ánh nhìn toát ra từ đôi mắt của cậu ta cứ đâm thẳng vào trái tim tôi.

“Đừng nói nữa!” Tôi hét lên một tiếng, đứng vụt dậy, đẩy bàn ra, chạy phăng phăng ra khỏi lớp học. Tôi không thể chịu đựng được nữa! Tôi không thể chịu đựng thêm được cái vẻ mặt đó của Cung Trạch Minh nữa, tôi chỉ muốn trốn chạy!

Có lẽ đã trở thành thói quen, đôi chân của tôi lại đưa tôi đến con đường nhỏ đó. Lúc nhìn thấy khung cảnh quen thuộc ở xung quanh, tôi chỉ biết cười đau khổ. Ông trời ơi, lần này đến lần khác ông dẫn tôi đến đây, là có ý gì vậy? Ông có thể dẫn thần kẹo đến đây được không! Thực sự tôi rất cần bà ta!

Tôi ngồi trên một chiếc ghế đá trong sân vận động, nằm nhoài sang bên phải. Gió lướt nhẹ qua những giọt nước mắt trên mặt tôi, mát rượi.

Tôi ngẩng đầu lên, nước mắt vòng quanh, hai tay đặt trước ngực để cầu khẩn, nhìn ánh trăng sáng vàng vạc trên bầu trời, tôi thành tâm thành ý cầu khẩn.

“Thần kẹo ơi, tôi thành tâm thành ý cầu xin bà, cầu xin bà hãy xuất hiện trước mặt tôi! Tôi thực sự rất rất cần bà! Bà đã từng nói rằng tôi là người hiểu về kẹo nhất mà bà đã tìm kiếm bấy lâu nay. Bà đã nói thế, miệng bà đã nói với tôi như vậy khi ở trên con đường nhỏ này! Bà không thể không thừa nhận! Bà nói để cổ vũ cho tôi, đã đặc biệt tặng ‘Công chúa Feodora’ cho tôi. Bà nói rằng thật lòng, bà rất muốn tôi giành được hạnh phúc, đúng không! Nhưng bây giờ, tôi có thể cầu xin bà thu hồi lại phép thuật có được không? Bây giờ thứ mà ‘Công chúa Feodora’ đem lại cho tôi là đau khổ chứ không phải là hạnh phúc!”

Cứ nghĩ đến những lời nói độc địa của Cung Trạch Minh, bất giác tôi rùng mình.

“Vốn dĩ mục tiêu của tôi là Tống Chân Hi, cậu ấy thật sự rất tốt, rất nhẹ nhàng, hơn nữa cậu ấy còn là lớp trưởng, có rất nhiều người thích cậu ấy. Cậu ấy cũng là người duy nhất trong lớp ăn nói nhẹ nhàng với tôi. Cậu ấy tin rằng mỗi người đều có một sức hút đặc biệt của riêng mình, điều đó có nghĩa rằng tôi cũng có!” Nghĩ lại giọng nói vui vẻ ầm ập đó của Tống Chân Hi, tôi có chút hoảng hốt.

Dần dần không phải tôi đang cầu khẩn nữa, mà là đang thổ lộ suy nghĩ chân thành của mình về một người: “Thật đáng tiếc! ông trời thật biết trêu đùa lòng người, viên kẹo ‘Công chúa Feodora’ đó không được trao cho Tống Chân Hi như dự tính của tôi, mà lại bay thẳng vào mồm cái tên ác quỷ đó.” Nghĩ đến nỗi thống khổ mà cái tên ác quỷ đó mang lại cho tôi, giọng nói của tôi trở nên kích động, “Cái tên Cung Trạch Minh đó, thật là quá đáng! Cậu ta là Đệ nhất thì đã làm sao chứ? Không phải là tôi không muốn cố gắng, nhưng cả ngày cậu ta chỉ biết chửi bới tôi, cũng không thèm nghĩ rằng tôi học không hiểu liệu có phải một phần nguyên nhân là do cậu ta hay không. Tôi không phải là đồ ngốc! Lần trước cái bài toán đó cậu ta giảng giải rõ là lâu, chửi tôi cả một tối nhưng tôi đâu có hiểu, nhưng Tống Chân Hi dạy tôi chưa đến mười phút là tôi đã hiểu hết rồi. Hừ, cậu ta thì đệ nhất cái nổi gì chứ, chỉ là một quái nhân đội cái mũ đệ nhất mà thôi! Thượng đế ơi, thần kẹo ơi, tôi thực sự cầu xin các ngài hãy mang cái tên quái nhân đó đi ra khỏi cuộc sống của tôi ! Tôi thật sự thật sự không muốn dây mơ rễ má gì đến hắn ta hết!”

Trong lúc tôi đang tập trung cầu khẩn, đột nhiên từ đằng sau văng lại tiếng cành cây bị gãy.

“Là ai?” Tôi hoảng hốt quay đầu lại, sau đó, người tôi như hóa đá.

Cung Trạch Minh! Cậu ta đứng ở sau lưng tôi, một đoạn cành cây bị gãy từ trong tay rơi xuống. Vì cậu ta đứng ngược lại với ánh đèn, mặt cậu khuất trong bóng tối, tôi không nhìn thấy được vẻ mặt của cậu ta thế nào, nhưng cặp kính thì phản ra ánh sáng lạnh lẽo.

Xong rồi! Sao lại là cậu ta? Cậu ta đến lúc nào vậy?

Những lời vừa rồi, cậu ta đã nghe thấy được bao nhiêu? Thần kẹo ơi, tôi xin đổi lại lời cầu khẩn! Khẩn rằng cậu ta vừa đến, không nghe thấy tôi nói gì hết!

Các cụ đã dạy, “Nước đến chân mới nhảy” chẳng có tác dụng gì cả, thực tế đã chứng minh, phải nghe theo lời của cổ nhân!

“Tôi là quái nhân sao? Tôi là một quái nhân đội cái mũ danh hão đệ nhất sao?” Cung Trạch Minh cười khà khà từ bóng tối đi ra, cậu ta dùng ngón tay gầy gầy kính lên, ánh sáng phát ra từ chiếc kính trông càng lạnh lẽo.

Xong rồi! Đoạn quan trọng nhất đã bị Cung Trạch Minh nghe thấy rồi! Có thể đào cho tôi cái lỗ để tôi chui vào không? Tôi có thể tự chôn mình có được không? Nhất định không được để tôi phải chịu đựng “ánh mắt đóng băng” đó của Cung Trạch Minh! Dù mỡ trong người tôi có dày thêm cũng không thể chịu đựng thêm được sự chỉ trích ghê gớm đó của cậu ta!

Trong lúc tôi đang kêu gào thảm thiết trong lòng, Cung Trạch Minh lạnh lùng nói: “Ha ha! Tôi là quái nhân đội cái mũ danh hão đệ nhất thì đã làm sao? Cái mũ đó, tôi đội rất thoải mái! Bã đậu, tôi chỉ muốn khiến cô thích tôi, và còn muốn kèm cô học để cô có thể đứng thứ hai toàn trường!”

“Hả?” Sao Cung Trạch Minh khác lạ vậy? Cậu ta lại không chửi tôi, lại còn đưa ra cái yêu cầu kì quái đó. Cung Trạch Minh... đây rồi cuộc có phải là Cung Trạch Minh không vậy?

“Hừ! Cô đợi đấy, tôi đã có cách để biến cô trở thành siêu nhân học hành!” Cung Trạch Minh nói xong vênh mặt lên rồi quay người bỏ đi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cậu ta chính là Cung Trạch Minh, cậu ta chính là cái tên Cung Trạch Minh đáng ghét đó! Cái ánh mắt trước khi bỏ đi của Cung Trạch Minh khiến người tôi hoàn toàn đông cứng, tôi biết cậu ta không dễ dàng bỏ qua cho tôi thế đâu! Chỉ có Cung Trạch Minh mới đáng ghét như vậy!

Ngày hôm sau, cuối cùng tôi cũng được tận mắt chứng kiến cái cách mà Cung Trạch Minh đã nói.

Nhìn tờ giấy ở trước mắt, mặt tôi như “mếu”. Cung Trạch Minh quả là rất lợi hại, thật không hổ là đệ nhất, chỉ có cậu ta mới nghĩ ra cách như thế này, sắp đặt kiểu như thế này. Đồng đầu tiên trên trang giấy viết: “Phương án khuyến khích bã đậu tiến hóa thành đậu phụ.”

Từ sau đờng ai mà nói rằng Cung Trạch Minh lạnh lùng không có tính hài hước, nhất định tôi sẽ nói đỡ cho cậu ta.

Người có thể viết ra được những thứ này mà lại không có tính hài hước sao?

Tôi lại nhìn xuống phía dưới:

“Điều một: Nếu Bã đậu trong thời gian quy định có thể làm được những bài toán khó ở cấp độ A, phần thưởng sẽ là cho phép bã đậu được liếm tay trái của Cung Trạch Minh trong vòng một phút;

Điều hai: Nếu Bã đậu trong thời gian quy định có thể làm được những bài toán khó ở cấp độ B, thì phần thưởng sẽ là cho phép Bã đậu được liếm cánh tay phải của Cung Trạch Minh trong vòng một phút;

Điều ba: Nếu Bã đậu trong thời gian quy định có thể làm được những bài toán khó ở cấp độ C, thì phần thưởng sẽ là cho phép Bã đậu được liếm ngực của Cung Trạch Minh trong vòng một phút;

...

Phần thưởng cao nhất: Nếu thành tích của Bã đậu trong kì thi giữa kì đạt được vị trí thứ hai toàn trường, thì sẽ chính thức tiến hóa thành đậu phụ, phần thưởng sẽ là cho phép Bã đậu liếm môi Cung Trạch Minh trong vòng một phút.”

Nhìn cái tờ “Bảng khen thưởng” này, tôi mắt chữ A mồm chữ O, phần thưởng như thế này sao... trời ơi! Trong đầu tôi bỗng hiện lên hình ảnh hôm Cung Trạch Minh nằm ở trong phòng tôi. Tay trái... tay phải... môi... mặt tôi bỗng đỏ bừng lên. Cái tên Cung Trạch Minh này, cái tên Cung Trạch Minh này! Ấy da! Thật là làm người ta xấu hổ chết mất! Sao cậu ta có thể nghĩ ra được như vậy nhỉ!

“Hừ! Về sau, cứ dựa theo phương án này mà thực hiện!” Cung Trạch Minh cầm một cuốn sách tham khảo, gỡ ra, chỉ vào một bài ở trong đó nói, “Bài này ở cấp độ A, bắt đầu từ đây đi.” Cung Trạch Minh vừa nói, vừa đưa cổ tay trái của cậu ta đung đưa đung đưa ở dưới mũi tôi, một hương thơm ngào ngạt xộc thẳng vào mũi.

Thơm quá! Muốn ăn quá! Cơ thể của tôi như cũng đung đưa theo cánh tay của Cung Trạch Minh, hoàn toàn không bận tâm đến những thứ khác, kết quả là đâm vào bàn học. Ui da, cái bụng của tôi... cả người tôi đau quá phải nằm bò lên bàn.

Cung Trạch Minh rút tay lại, đột ngột đứng sát vào tôi, dùng cái giọng đầy mê hoặc nói: “Trên người của tôi còn có nhiều mùi vị rất thơm ngon!”

Phản phật! Tôi cảm thấy đầu óc của tôi dường như bị dòng máu sục sôi làm cho bốc lên hơi nước ngàn giọt. “Bây giờ... bắt đầu!” Đột nhiên giọng của Cung Trạch Minh lại lạnh băng băng.

“Được!” Tôi đứng dậy, ngồi ngay ngắn vào bàn, vì những hương vị kẹo ngọt ngào của tôi, phải cố gắng...

“Bên dưới, Bã đậu, nhận lấy phần thưởng của cô đi!”

Dưới những lời khích bác không ngừng của Cung Trạch Minh, trong sự cố gắng vượt khó vượt khổ của mình cuối cùng tôi cũng giải được bài khó ở cấp độ A, thì Cung Trạch Minh cũng thực hiện lời hứa, xoa xoa cổ tay trái của cậu ta, đưa ra trước mặt tôi.

Trời ơi! Thật là có thể sao? Mặc dù hơi xấu hổ, nhưng, mùi vị thật là thơm! Nhìn cổ tay của Cung Trạch Minh trông thật hấp dẫn, làn da trông thật khỏe khắn tinh tế và ẩm áp, mặc dù là mùa hè, nhưng lại mát lạnh, còn kèm theo hương táo mê hoặc lòng người... tôi không thèm để ý đến việc xấu hổ hay không nữa, tiếng bụng đói cứ kêu lên ùng ục. Đây là phần thưởng dành cho tôi sao? Vậy thì tôi sẽ không ngại nữa! Tôi thè lưỡi ra, liếm thử lên chỗ tỏa ra mùi hương. Woa... hương táo! Tôi mãn nguyện nhắm mắt lại, từ từ cảm nhận cái mùi vị khiến tôi ngày đêm mong nhớ.

Tích tắc!

Tiếng gì vậy? Nghe giống tiếng đồng hồ thế nhỉ. Đáng ghét, làm phiền tôi thưởng thức món ngon, tự động mà đi biến đi!

Nhưng trong lúc tôi đang nghĩ như vậy, thì chiếc cổ tay ở trước mặt tôi đã biến mất.

A! A! Món ăn ngon! Món ăn ngon chạy đâu mất tiêu rồi?

“Hết giờ rồi! Cậu tiếp theo!” Giọng nói lạnh băng của Cung Trạch Minh vang lên.

Đừng thế chứ! Lại còn tính cả giờ thật ư! Ôi... Cung Trạch Minh, cậu thật độc ác! Tôi nước mắt lưng tròng tiếc nuối nhìn cổ tay của Cung Trạch Minh. Món ăn ngon, có thể cho tôi thêm một ít nữa được không?

Cung Trạch Minh thấy động tác của tôi, chẳng thèm bận tâm, cẩn thận lấy khăn mùi xoa ra lau cổ tay, kéo chiếc tay áo đang xắn lên xuống, cẩn thận tỉ mỉ đóng cúc ở cổ tay áo lại.

Ôi ôi ôi, mỹ vị ơi, tạm biệt mi... trong lúc tôi còn đang bị hụt hẫng vì phải rời bỏ cái hương vị vừa rồi, thì một mùi vị khác lại thu hút sự chú ý của tôi. Mùi vị gì vậy? À! Mùi socola! Nước mắt của tôi lập tức biến mất, tôi bắt đầu tìm kiếm nơi tỏa ra mùi socola.

Cung Trạch Minh đưa cổ tay phải của cậu ta đưa đi đưa lại trước mũi tôi! Tôi nhảy bổ lên, nắm chặt lấy tay phải của Cung Trạch Minh, cầu xin cậu ta lại cho tôi được thưởng thức hương kẹo vị táo đỏ.

“Đây là phần thưởng của câu hỏi lần này!” Cung Trạch Minh rút mạnh tay lại, chỉ vào câu hỏi trong quyển sách ôn tập, nói với tôi.

“Ôi... socola của tôi! Táo của tôi!”

Được! Dù gì đây cũng là phần thưởng dành cho tôi, tôi phải đường đường chính chính mà giành lấy! Mắt tôi ướt nhem, cầm lấy quyển sách ôn tập, cố gắng suy nghĩ, vì mỹ vị của tôi!

“Socola? Táo?” Cung Trạch Minh có phần ngờ vực ngửi đi ngửi lại cổ tay trái và cổ tay phải, nhăn nhó mũi, gật đầu nói, “Đúng thế thật!”

“Ha ha ha! Đường nhiên đường nhiên!” Tôi tự ào ưỡn ngực lên.

“Ừ, không ngờ cái đầu óc bã đậu của cô lại có sự hiểu biết về kẹo đến vậy!”

Tôi nhìn Cung Trạch Minh đang quay đầu đi, trong lòng lại cảm thấy vô cùng tức tối. Cung Trạch Minh kia, lúc cậu khen tôi có thể đừng nói những lời độc địa thế có được không?

Tôi học theo Cung Trạch Minh vênh mặt lên, tự tin nói: “Những thứ khác thì tôi không dám nói, nhưng trong lĩnh vực kẹo, tôi có thể nói rằng cả cái trường Sâm Vĩnh này tuyệt đối không ai hơn được tôi!”

“Hừ! Cô đừng có tự sướng nữa! Mau giải bài này đi rồi hãy nói, cô Bã đậu!”

Cung Trạch Minh, cái đồ xấu xa này! Để tôi tự hào một tí thì chết được à! Tôi tức đến nổi đầu óc vầng vầng, trong lòng lẩm nhẩm thề... tôi sẽ giải được cho cậu sáng mắt ra, Đậu Giáng tôi đây không phải là người dễ bị ức hiếp thế đâu! Cậu nên đi tắm sạch sẽ trước khi đưa phần thưởng cho tôi đi!

...

Mặc dù xem ra phương pháp này của cậu ta có phần kì dị, nhưng phần lớn thời gian là tôi cãi nhau với cậu ta, rồi còn ném mùi vị kẹo trên người cậu ta nên thời gian cứ thế chậm chậm trôi đi. Lúc tôi định thần lại, thì mới phát hiện ra rằng mấy ngày đã trôi qua, còn tôi, dưới sự khích lệ của Cung Trạch Minh, quả nhiên là có tiến bộ. Bây giờ tôi đã giành được giải thưởng của bài toán với độ khó cấp H rồi, khoảng cách với giải thưởng cao nhất càng lúc càng gần.

Mà để giành được phần thưởng trước mắt, thì tôi phải vượt qua được thứ mà trước nay tôi vẫn sợ nhất... thi giữa kì.

Buổi tối, tôi và Cung Trạch Minh ở lại lớp chăm chỉ học bài, hôm nay Cung Trạch Minh đã giao cho tôi một đồng bài tập nâng cao, yêu cầu tôi luyện lại lần cuối cùng.

“Đồ ngốc, cái này không phải làm thế! Cô nhìn đi đâu thế!” Cung Trạch Minh dùng chiếc bút chì trong tay gạch gạch lên vở bài tập của tôi, rồi hét lên.

“Biết rồi...” Tôi rút đầu lại, dùng tẩy xóa đáp án sai đi, mồm phụng phịu bắt đầu nghĩ lại từ đầu.

Mai là kì kiểm tra giữa kì, hôm nay Cung Trạch Minh sẽ giúp tôi thực hiện bước nước rút cuối cùng. Hôm nay tan học, cậu ta đã mang một đồng câu hỏi ôn tập cao như núi đến, bắt tôi nội trong tối nay phải làm xong hết.

Nhìn đồng bài tập chất ngất tựa như có thể nhấn chìm mình, mặt tôi cứng đờ, đang định phản kháng lại, thì đã bị Cung Trạch Minh lườm ột cái khiến cho cái suy nghĩ nhen nhóm lên đã mất tích mất dạng.

Còn biết làm thế nào nữa? Làm thôi! Thực ra nếu chăm chỉ làm tốt, chẳng phải là rất có lợi cho tôi sao? Chịu khổ một chút, đổi lại thành tích sẽ được nâng cao, cũng có thể khiến cho những kẻ coi khinh tôi thấy rằng, Đậu Giáng không phải là đồ bỏ đi!

Sau khi nghĩ thông suốt, tôi ôm lấy đồng bài tập, bắt đầu phấn đấu. Nhưng dần dần, độ khó của các bài toán càng tăng lên khiến tôi càng lúc càng nhụt chí, càng lúc chán nản. Hồi trước do bị mất căn bản, nên bây giờ trong khoảng thời gian ngắn như vậy phải nâng cao toàn bộ, vì thế thật là khó khăn và khổ sở.

Mất tôi càng dần càng hoa, dần dần cũng không tập trung được tinh thần nữa, có rất nhiều bài hoàn toàn tôi có thể làm được nhưng vì nhìn nhầm đề nên làm sai. Mà thứ phải chịu đựng trực tiếp mọi lỗi lầm này của tôi chính là đôi tai, tai của tôi hết lần này đến lần khác bị Cung Trạch Minh hét âm vào nên bị tổn thương nghiêm trọng, dường như tôi có thể nhìn thấy chiếc tai nhỏ nhắn đáng thương của tôi cổ thu lu lại một góc, nước mắt đầm đìa hết lần này đến lần khác cầu xin tôi ngăn chặn sự bạo hành của cái tên Cung Trạch Minh lại. Ôi ôi ôi... cái tai bé nhỏ đáng thương của tôi, chủ nhân của người và người giống hệt nhau, chúng ta không có sức để phản kháng lại cái tên Cung Trạch Minh độc ác đó đâu...

“Bà đậu, cô đang làm gì vậy? Đây là chữ A hay chữ H vậy, nhìn cái chữ như gà bới của cô này, nếu tôi mà là thầy giáo, tôi chẳng muốn đọc bài thi của cô chút nào, cho luôn một quả trứng lên đầu cô luôn, xem cái đầu óc bà đậu của cô có tỉnh táo hơn được không!”

Cung Trạch Minh bạo chúa lại bắt đầu uy hiếp rồi, tôi lập tức thôi không nghĩ linh tinh nữa, tập trung hết sức lực để làm bài.

Khoảng thời gian sau đó, tôi luôn chăm chỉ, Cung Trạch Minh ngồi ở bên cạnh vẫn không ngừng chữ bới. Tôi rất mệt, Cung Trạch Minh cũng mệt mỗi rả rồi.

Lúc tôi đã giải được bài toán khó, chuẩn bị đưa cho Cung Trạch Minh, thì tôi thấy cậu ta đã nằm gục trên bàn, chìm sâu vào giấc ngủ.

Haiz, cậu ta phải vất vả nhiều rồi, không chỉ kèm tôi học, lại còn phải dùng những lời lẽ độc địa để khích bác tôi, thế thì sao mà không mệt được chứ? Tôi bĩu môi, thầm cười nhạo cậu ta, sau đó lấy một bài mới tiếp tục miệt mài làm. Sau đó một âm thanh khe khẽ khiến tôi đặt bút trong tay xuống, quay đầu nhìn Cung Trạch Minh.

Khò... phù... phù... Cánh mũi của Cung Trạch Minh khẽ phập phồng. Cung Trạch Minh đang ngáy? Woah! Thật đáng yêu! Tôi đặt bút xuống, quay đầu lại chăm chú quan sát cậu ta.

Lúc ngủ, trông con người ta hoàn toàn khác biệt. Vừa nãy Cung Trạch Minh còn như một tên bạo chúa thể mà giờ bỏ kính xuống, đôi mắt nhắm tự nhiên, hàng mi dài cong vút khiến cho bộ dạng cậu ta hiền lành đi rất nhiều, lại kèm theo tiếng ngáy nho nhỏ, thật là đáng yêu! Lòng tôi như bị thôi thúc, chỉ muốn vịn về cậu ta! Hi hi, mặt tôi khê nóng bừng, lòng bồi hồi. Cung Trạch Minh trông thật đẹp trai, chẳng qua bình thường cậu ta luôn tỏ ra lạnh lùng, hơn nữa cái kính gọng đen đó càng đem lại cho người ta cảm giác nghiêm khắc, không ai dám nhìn thẳng vào cậu ta mà thôi. Nếu như cậu ta mà vui vẻ, hoạt bát như Lý Băng Thụy, hoặc là nhẹ nhàng ấm áp như cơn gió mùa xuân giống Tống Chân Hi, tôi nghĩ rằng cả trường này không ai có thể bì nổi với cậu ta, lúc đó cậu ta mới thực sự đúng là “Mãi mãi number one”. Thực ra ông trời rất công bằng, nếu một cánh cửa bị đóng lại, thì nhất định sẽ mở ra cho bạn một cánh cửa khác. Còn tôi thì sao? Ông trời đã đóng rất nhiều cánh cửa của tôi, ông ấy có mở thêm cho tôi cánh cửa mới nào đâu? Tại sao tôi tìm mãi mà không được một chiếc cửa thuộc về riêng tôi? Có phải là lúc ông trời đang mở ra một cánh cửa sổ cho tôi thì ông ấy ngủ gật, nên quên mất việc mở ra cho tôi sao? Nhưng, tại sao tôi lại gặp phải chuyện như vậy, tại sao luôn bị những việc vớ vẩn đó gây khó dễ? Tôi nhìn gương mặt đang ngủ của Cung Trạch Minh, đầu óc treo ngược trên cành cây.

Đúng vào lúc này, một quãng sáng huyền ảo đột nhiên bao phủ lấy lớp học, quãng sáng đó như sợi dây bảy màu, tự do trôi trong không trung. Mỗi một vạch sáng đều mang một hương thơm vô cùng tuyệt diệu, mỗi lần hít vào, đều có thể cảm nhận được mùi hương quyến rũ đó. Tôi không chịu nổi mở hết tất cả lỗ chân lông ra, để tất cả mùi hương này len lỏi vào trong cơ thể, không để lỡ dù chỉ một chút. Những chiếc

vỏ kẹo rực rỡ màu sắc, từng chiếc từng chiếc một trông như những con yêu tinh bị hóa phép, dưới quảng sáng huyền ảo, đang vui mừng nhảy múa, trong không khí tươi vui như vậy, cho dù là người có tâm trạng buồn bã nhất thì cũng được bọn chúng truyền cho niềm hứng khởi mà trở nên vui vẻ trở lại. Trong không gian thật tuyệt mỹ, đó còn có tiếng nhạc mềm mại du dương như dải thiên hà, đủ để làm hài lòng yêu cầu của bất kì ai, khuấy động đến tận nơi sâu thẳm nhất trong tâm hồn mỗi người, khiến cho tất cả mọi người đang chìm đắm trong không gian đó, không thể nào tự thoát khỏi ra được. Khoảnh khắc này thật dễ chịu biết bao, khoảnh khắc này thật viên mãn, khoảnh khắc này khiến tôi chỉ muốn chìm đắm suốt trong đó mà không bao giờ muốn tỉnh lại.

Nhưng, hình như ông trời không muốn tôi chìm trong mê muội như vậy, một âm thanh vang lên khiến tất cả bừng tỉnh.

“Ôi... con yêu của ta, người che chở vĩ đại của con đến rồi đây, còn không mau nhiệt liệt chào đón đi ! A ha ha...” Một giọng nói to đùng vang lên, suýt nữa thì tôi phun cả nước bọt ra ngoài.

Một người từ từ xuất hiện trên không trung, mái tóc dài phấp phới của bà ta dính đầy những hạt cream hình ngôi sao, mỗi cử chỉ của bà đều toát ra hương thơm dịu nhẹ, trước ngực vẫn đeo hai chiếc túi to đùng đó, bên trong không ngừng phả ra đủ loại hương vị khiến người ta phải chảy nước miếng.

Người này là, người này là...

7. Chương 7: Phần Thưởng Cuối, Tôi Nhìn Thấy Thượng Đế

Nhìn người ở trước mặt, lòng tôi vô cùng cảm kích! Bà ấy là thần kẹo! Cuối cùng bà ta cũng xuất hiện rồi! Lời cầu khẩn của tôi cuối cùng cũng được đáp lại rồi! Phép thuật giữa tôi và Cung Trạch Minh cuối cùng cũng được giải rồi! Lúc này, tôi cũng linh hội được hàm ý thật sự của bài thơ mà thầy giáo đã từng dạy, đúng thật là “nắng hạn gặp mưa rào”. Trái tim tôi như nhảy ra khỏi lồng ngực, tôi vô cùng cảm kích nhìn chằm chằm vào thần kẹo. Tôi rất vui vì bà đã xuất hiện, nhưng màn xuất hiện của bà không thể... không được đột ngột như vậy chứ... hèm... quá là “thần kì”!

“Ôi chào... người ta là thần cơ mà, thần kẹo đây, màn xuất hiện của người ta đương nhiên là phải thần kì rồi!” Thần kẹo xoay xoay người, chu miệng lên nói.

Tôi chán nản sờ vào trán, lắc lắc đầu. Haiz, sao tôi lại quên mất rằng thần kẹo có khả năng đọc được suy nghĩ của người khác chứ. Lần xuất hiện đột ngột này của thần kẹo, khiến trái tim xao động của tôi bình tĩnh trở lại, tôi đã chuẩn bị thật tốt để hỏi về chuyện liên quan đến viên kẹo phép thuật.

Nhưng thần kẹo thu lại dáng vẻ kì lạ của mình, không quan tâm đến tôi nữa, mà lại nhìn vào Cung Trạch Minh đang gục trên bàn ngủ ngon lành. Thần kẹo lướt nhìn cậu ta một lượt, còn phát ra những âm thanh phì phì rất khả nghi, thỉnh thoảng lúc gật lúc lại lắc đầu, rồi lại làm bộ dạng như khịt khịt mũi. Tôi lo lắng khi thấy thần kẹo chau mày một lúc lâu, sau đó bà ta chép chép miệng, trông giống như một chuyên gia ẩm thực cao cấp đang nếm thử món ăn mới, vẻ mặt chuyên tâm như đang đánh giá thẩm định.

Đột nhiên tôi cảm thấy vô cùng lo lắng, tựa như món ăn mới đó là do tôi nấu, đang chờ đợi phán quyết cuối cùng của ban giám khảo.

“Ôi chào... cái thằng nhóc này trông cũng được đấy chứ... he he, he he, mùi vị trên người cậu ta thật tuyệt!” Thần kẹo cố khịt khịt mũi, cái dáng vẻ hài lòng đó sao kì dị đến vậy.

“Tiểu Đậu Giáng, người cũng biết chọn người đấy, sau khi ăn viên kẹo phép thuật lại có thể tỏa ra mùi hương tuyệt vời như vậy, cậu ta quả thật là lợi hại. Viên kẹo phép thuật này còn có một tác dụng nữa, đó là có thể kiểm tra độ hòa hợp giữa người thường và viên kẹo phép thuật! Độ hòa hợp càng cao, thì hương kẹo mà cậu ta tỏa ra càng cao cấp. He he, Tiểu Đậu Giáng, con có hạnh phúc rồi! Con có thể thưởng thức được từ trên người cậu ta rất nhiều mùi vị mà trong thực tế không thể nào thưởng thức được! Ô ha ha...”

“Thần kẹo ơi... bà...” Nhìn vẻ mặt tươi cười của thần kẹo, nghe những lời bà ta nói, tôi thở phào nhẹ nhõm, nhưng tôi phải nói gì đây? Nghĩ lại bộ dạng lần trước được thưởng thức những hương vị trên người Cung Trạch Minh của mình, bỗng chốc mặt tôi nóng bừng bừng.

Chắc là nhìn thấy mặt tôi đang đỏ bừng lên, thần kẹo mỉm cười gian xảo: “Xem ra việc hỉ đang đến gần rồi! Tiểu Đậu Giáng, chúc mừng chúc mừng!” Cái điệu bộ nheo mắt của thần kẹo thật là khiến người ta chỉ muốn đánh cho bà ta một cái.

“Người thật có mắt nhìn người đấy... hi hi hi, đúng là người mà đại thần đây lựa chọn, ừm ừm, rất có mắt nhìn, rất có mắt nhìn!” Thực sự không biết thần kẹo đắc ý về điều gì, nhìn bộ dạng của bà ta, “Có mắt nhìn” không phải là nói về tôi, mà là nói bản thân bà ta.

Một giọt mồ hôi lạnh toát từ trên trán tôi chảy xuống, tôi cảm thấy tôi cần phải giải thích, không thể để bà ta tiếp tục hiểu lầm nữa: “Thần kẹo ơi, nhân tài mà cháu cần không phải là người này.”

“Hả?” Thần kẹo trợn trừng mắt, nhìn tôi rồi lại nhìn cậu ta, sau đó đi đến bên cạnh Cung Trạch Minh, như một chú cún con khịt khịt mũi ngửi, dùng những ngón tay run run chỉ vào Cung Trạch Minh nói, “Sao, sao... sao lại không phải là cậu ta? Cậu ta là một cơ thể kẹo rất tốt! Độ hòa hợp giữa cậu ta và kẹo phép thuật của chúng tôi đạt đến 99.99% đấy! Còn nguyên chất hơn cả vàng ròng đấy! Người cháu cần sao không phải là cậu ta? Nếu không phải là cậu ta, vậy cháu làm thế nào để đưa kẹo cho cậu ta ăn?”

“Đó... đó là một sự nhầm lẫn. Lúc đó là thế này... lúc đầu cháu... ai ngờ rằng... haiz... điều này không thể trách cháu được, nếu không phải là vì cái cô gái An Lạp đó... Cung Trạch Minh vô cùng tức giận, cháu vô cùng khổ não, nhưng cháu không có cách nào khác... kết quả là thành ra như thế này... chúng cháu đã luôn nghĩ cách để có thể gặp lại thần kẹo là bà đây, bây giờ cuối cùng cũng gặp rồi, tất cả tương lai của chúng cháu đều đặt ở bà đây, thần kẹo!” Nhìn bộ dạng hung ác, dường như sắp ăn tươi nuốt sống tôi đến nơi của thần kẹo, tôi chán nản cẩn thận tỉ mỉ kể lại mọi chuyện cho thần kẹo nghe thêm một lần nữa.

Sau khi nghe xong, thì bộ dạng của thần kẹo đã trở thành... “mặt mếu”. Mặt bà ta nghệt ra, giống như một con robot quay cái khuôn mặt “mếu” đó về phía Cung Trạch Minh, nhìn cậu ta với ánh mắt thương xót và đáng tiếc, rồi lại quay đầu nói với tôi bằng cái giọng vô cùng trầm mịch: “Nếu như người ăn mất viên kẹo phép thuật cuối cùng không giành được tình yêu chân thành của người chủ viên kẹo và ở bên cạnh người chủ viên kẹo, vậy thì người đó sẽ bị tan thành nước đường...”

Lần này, thì chính mặt tôi lại chuyển sang mặt “mếu”, tôi quay về phía Cung Trạch Minh, nhìn cậu ta với ánh mắt do dự, rồi lại quay đầu về đối mặt với thần kẹo. Hai khuôn mặt “mếu” của chúng tôi lặng lẽ nhìn nhau.

“À... Sao người lại bắt khẩn như vậy chứ?”

“À... Sao lần trước bà không nói hết?”

Cả hai chúng tôi dường như đều cùng lúc nổi điên lên, đồng thanh hét về đối phương.

“Ta không biết, ta không biết, ta không biết gì cả, đáng ra hôm nay ta không nên xuất hiện ở đây, ta còn phải đi lo việc cho đám thần dân kẹo của ta, ta rất bận, đúng thế, ta rất bận, gì mà Cung Trạch Minh gì mà Đậu Giáng, còn cái viên kẹo phép thuật đáng chết nữa, ta không biết gì cả! Bây giờ ta còn đang ở Nam Phi, còn ở Nam Phi, vẫn còn đang giải quyết việc cho những thần dân kẹo bé nhỏ đáng thương của ta, đúng thế, ta vẫn còn ở Nam Phi...” Thần kẹo đứng ở đó tuôn ra một tràng dài, miệng không ngừng lẩm bẩm, đột nhiên biến mất khỏi trước mắt tôi, mất tích không còn một dấu vết, đến cả mùi hương kẹo lúc nãy phảng phất trong màn xuất hiện huyền ảo của bà ta cũng hoàn toàn mất tăm mất dạng, tựa như tất cả mọi chuyện chưa từng xảy ra.

“Này! Thần kẹo!” Tôi quơ quơ tay vào chỗ bà ta vừa biến mất, rồi lại dụi dụi mắt, sao không thấy bà ta nữa nhỉ? Sao bà ta lại biến mất rồi! Bà ta còn chưa cho tôi biết làm thế nào để loại bỏ phép thuật mà! Sao bà ta có thể như thế mà biến mất chứ! Bà ta làm thế khác nào ép tôi và Cung Trạch Minh phải yêu nhau sao? Sao bà lại có thể vô trách nhiệm như vậy chứ...

Trong lúc tôi còn đang mếu máo, ngờ vực rằng rốt cuộc thì lúc này thần kẹo có xuất hiện ở đây không, thì Cung Trạch Minh đã tỉnh lại.

“Này, Bà đậu, này ai đến đây vậy? Sao tôi lại có cảm giác cứ là lạ thế nào ấy nhỉ?” Cung Trạch Minh vẫn chưa đeo kính mắt nhắm mắt mở, ánh mắt vẫn chưa có sức tập trung, cái dáng vẻ lạnh lùng đến thấu xương của cậu ta đã hoàn biến mất, bây giờ trông cậu ta thật lười biếng và... quỵn rũ?

“Này, Bà đậu, vừa rồi sao thế?”

Không biết từ lúc nào Cung Trạch Minh đã đứng dậy, cậu ta đeo cặp kính gọng màu đen lên, đôi mắt sau cặp kính đó ánh lên sắc lạnh, làm tôi đột ngột đông cứng. Hừ! Cậu ta chẳng có chút quỵn rũ nào cả! Tôi tỏ thái độ ăn miếng trả miếng và cười trên nỗi đau của người khác nói với cậu ta: “Lúc này Thần kẹo đã đến đây...”

“Hả! Bà ta đến rồi sao? Phép thuật được giải chưa?”

Cung Trạch Minh vừa nghe đến thần kẹo, lập tức ngắt lời tôi, nóng lòng hỏi, cái dáng vẻ đó giống như một chú cún con khi nhìn thấy cục xương, chỉ muốn nhảy bổ lên giành lấy.

Tôi liếc nhìn cậu ta, tiếp tục nói: “Bà ta đến, nhưng lập tức đi luôn...”

“Vậy cơ thể của tôi thì làm thế nào?” Cung Trạch Minh bắt đầu lo lắng, cậu ta giống như một chú cún con đang tức giận trừng trừng hai mắt, người dựng đứng lên, lập tức phi thẳng qua!

“Đừng có ngắt lời tôi!” Tôi lườm cậu ta, vừa muốn đừng không nói nữa, vừa ngập ngừng nói, “Hic... việc đó..”

“Ừ, sao?”

“Cún con” Cung Trạch Minh vẫy vẫy đuôi.

Nhìn bộ dạng của cậu ta, đột nhiên tôi có cảm giác tội lỗi, không dám nói ra. Nhưng không nói thì biết làm thế nào?

Thôi bỏ đi, bằng bất cứ giá nào tôi cũng phải nói! Tôi nhắm mắt lại, lấy lại dũng khí, liền một hơi nói y nguyên lại lời của thần kẹo.

“Nếu như người ăn mất viên kẹo cuối cùng không giành được tình yêu chân thành của chủ nhân viên kẹo và ở bên cạnh chủ nhân viên kẹo, vậy thì người đó sẽ bị tan ra thành nước đường...”

Tôi không dám mở mắt ra, chờ đợi cơn thịnh nộ của Cung Trạch Minh. Nhưng rất lâu sau cậu ta không hề có phản ứng gì, tôi mới len lén hé hé mắt ra, sau đó thì hoàn toàn bị sững sốt.

Cung Trạch Minh đang thần thờ nhìn tôi, vẻ mặt vô cùng hoài nghi. Đôi mắt ánh ra tia nhìn sắc lạnh của cậu ta hơi mơ mơ màng màng.

“Không phải thật! Không phải thật! Chắc chắn là cô đang lừa tôi, cô chỉ muốn trả thù tôi! Cô mau phủ nhận đi! Đừng có lừa tôi, nhất quyết đừng có lừa tôi!” Cậu ta thẳng thắn nói như vậy.

Nhìn bộ dạng đáng thương của cậu ta, mặc dù tôi không chịu được, nhưng vẫn gật gật đầu, tỏ ý rằng cậu ta đừng có ảo tưởng nữa.

Nước mắt của cậu ta cứ thế mà lăn ra, nước xi-rô màu đỏ tỏa ra mùi hương vô cùng ngọt ngào, chảy dài trên khuôn mặt trắng nhợt của cậu ta.

“Này, này...” Tôi lắp ba lắp bắp muốn an ủi cậu ta, nhưng lại không nói nên lời. Hơn nữa lúc đầu cậu ta khóc không thành tiếng, sau khi nghe tôi nói, đột nhiên khóc òa lên, gào lên thảm thiết. Tiếng khóc của cậu ta nghe thật bi thảm, giống như dùng hết toàn bộ sức lực, để trút hết mọi oan ức, mọi buồn khổ ra ngoài hết. Những giọt xi-rô màu đỏ bỗng chốc chảy ào ào đầy mặt cậu ta.

Cung Trạch Minh lại khóc rồi, còn tôi nhìn bộ dạng đó của cậu ta, chân tay bối rối. Cầu xin đấy, bây giờ người muốn khóc là tôi mới phải chứ nhỉ, lời của thần kẹo là một cú shock với tôi! Rõ ràng tôi muốn ở bên cạnh Tống Chân Hi, nhưng bây giờ... tôi nhất định phải ở bên cạnh Cung Trạch Minh sao? Tôi cảm thấy hơi nghi ngờ. Vì thực tế mà nói, 100% là tôi chưa bao giờ có ý muốn ở bên cạnh Cung Trạch Minh, mặc dù dạo này được thấy tính cách càng ngày càng đa dạng của cậu ta, cũng biết sự yếu đuối của cậu ta, biết sự chán

nắn của cậu ta, nói thật là, tất cả điều đó của cậu ta vô cùng cuốn hút tôi, nhưng nếu bây giờ nói là chính thức yêu cậu ta, thì trái tim tôi cảm thấy không quen, và có chút phản kháng.

Hơn nữa, dù biết là tính cách của cậu ta là như vậy, nhưng, một cậu con trai mà lại khóc ra nông nổi như thế này thì trông thật khó coi! Tôi tiến lại gần cậu ta, dùng ngón tay quệt hàng xi-rô trên mặt cậu ta, ăn một cách ngon lành. Đạo này được thấy nước mắt của Cung Trạch Minh rất nhiều lần, bỏ qua lần đầu không có gì để nói, tôi nghiệm ra một điều rằng, thứ nước xi-rô ngọt ngào như thế này không thể để lãng phí được! ở bên cạnh tôi thì sao, gì mà có vẻ oan ức thế chứ!

Cung Trạch Minh càng khóc, tôi càng tức. Cung Trạch Minh oan ức, tôi cũng rất oan ức! Tôi vừa cho xi-rô vào miệng, vừa hậm hực khích bác Cung Trạch Minh: “Chẳng phải cậu nói muốn giữ danh hiệu đệ nhất, muốn giành được trái tim tôi sao? Bây giờ khóc cái gì mà khóc!”

Vừa nghe tôi nói, Cung Trạch Minh lại càng khóc to hơn. Cậu ta vừa khóc vừa mếu máo nói: “Chỉ là tôi bị ám ảnh về vị trí Đệ nhất! Muốn giành được trái tim của Bã đậu cũng chỉ là vì muốn chứng minh tôi giỏi hơn cái tên Tống Chân Hi đó, chứ không muốn sống cả đời này với Bã đậu! Ôi... sao lại đối xử với tôi như vậy!”

Tôi dờ người, ngón tay lúc này còn không ngừng quệt xi-rô trên mặt của Cung Trạch Minh bỗng dừng lại trên mặt cậu ta. Tay của tôi từ từ run lên. Thì ra Cung Trạch Minh nghĩ như vậy, thì ra tất cả những gì cậu ta làm với tôi từ trước đến nay đều là vì lí do này. Tôi thật ngốc, biết rất rõ rằng nỗi ám ảnh của cậu ta ảnh hưởng sâu sắc đến cậu ta như thế nào, thế mà tôi còn đi suy xét xem tôi và cậu ta có khả năng yêu nhau không? Tôi đúng là tự đề ỉnh quá! Lẽ nào đạo gần đây nhìn thấy sự yếu đuối của cậu ta, thế là tôi đã tự cho rằng mình không phải là cái con bé Đệ nhất đội sổ đó, không phải là người ở một thế giới hoàn toàn khác so với cậu ta nữa sao?

Tôi cứ cho rằng tôi giận đến nổi chửi sa sả vào mặt cậu ta, nhưng tôi lại mỉm cười. Tôi rút ngón tay lại, bôi mạnh nước xi-rô còn dính trên tay vào bộ quần áo sạch sẽ của cậu ta, lúc này cậu ta vẫn đang khóc, không để ý đến hành động của tôi. Tôi cũng không quan tâm đến cậu ta, tự lẩm nhẩm một mình: “Tống Chân Hi mới đúng là Đệ nhất, Cung Trạch Minh có là cái gì chứ? Thành tích cao nhất thì có gì? Tống Chân Hi làm việc gì cũng là thật lòng, còn cậu, Cung Trạch Minh, chỉ là vì cái sự ám ảnh đó. Một người mà đến trái tim của mình cũng không khống chế được, thì làm sao có thể bằng được với người chân thành chứ? Nực cười! Thì ra bạn Cung Trạch Minh của chúng ta, vẻ bề ngoài cứng rắn đến vậy, còn nội tâm thì thực tế chỉ như một đứa trẻ nhỏ hay khóc, thật là nực cười!”

Tôi nhìn vào hai hàng nước mắt xi-rô ở trên má của Cung Trạch Minh, lắc đầu nói: “Cậu... cậu nói gì?”

Điều bộ của Cung Trạch Minh cho thấy rằng cậu ta không ngờ tôi lại nói những lời như vậy, tức tối nhìn tôi, đáng vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống tôi. Nếu như là bình thường, thì tôi đã bị cái đáng vẻ đó của cậu ta dọa cho phát run, nhưng bây giờ, mặc dù tôi cũng đang run, nhưng không phải là vì tôi sợ, mà là tức giận. Tôi tức giận đến nỗi không cảm nhận được sự đe dọa của cậu ta với tôi nữa. Tôi cứ nhìn cậu ta như vậy, hai người cùng nhìn thẳng vào nhau, không trốn tránh. Dần dần, sự tức giận trên mặt Cung Trạch Minh biến mất, mặt cậu ta trông thật thảm thương, cậu ta cố dùng hết sức để quát lên với tôi: “Cô thì hiểu cái gì!”

Sau đó cậu ta đẩy tôi ra, đi ra cửa.

Nhìn Cung Trạch Minh đang rảo bước bỏ đi, tôi chợt nhớ đến nguyên nhân mà cậu ta không thể chạy. Tôi phần thì chế giễu, phần có chút bi thương lắc lắc đầu. Đúng thế, tôi thì hiểu cái gì? Một kẻ đệ nhất đội sổ như tôi thì làm sao có thể hiểu được suy nghĩ của một Cung Trạch Minh “Đệ nhất siêu nhân” ngồi tít ở trên cao được chứ? Tôi không thể tự đề cao bản thân mình được nữa, đừng vì một chút sự chú ý của người khác mà đặt sai vị trí của mình. Tôi tự cười nhạo bản thân, rồi bắt đầu thu dọn cặp sách.

Lúc tôi chuẩn bị đi, đột nhiên tôi đá phải một thứ, nhặt lên xem, thì ra đó là ví tiền của Cung Trạch Minh.

Thôi bỏ đi, giúp cậu ta cất vào trong ngăn kéo, tránh đến lúc đó tôi lại bị người ta nói thế này thế nọ.

Đùng đoàng! Đột nhiên, ngoài cửa sổ chớp lóe lên, kèm theo đó là một tiếng sấm rền trời vang lên bên tai tôi.

Mưa to bỗng chốc giăng kín bầu trời.

“Chết rồi!” Nhìn thấy mưa to ở bên ngoài tôi chợt thốt lên một tiếng khe khẽ, cầm chiếc ô ở bên cạnh đi ra ngoài cửa.

Cái tên Cung Trạch Minh này, chẳng thêm để ý đến tình trạng của mình chạy lung tung, bây giờ mưa lớn thế này, có thể khiến cho cậu ta bị tan chảy mất! Nghĩ đến chuyện cái tên Cung Trạch Minh đó vì chạy không phải là để nhất, mà khiến cho bây giờ cả đời không dám chạy chỉ dám đi bộ, bây giờ mưa to thế này, nhất định cậu ta không kịp về nhà rồi.

Hơn nữa cái tên đó cũng không mang theo ví tiền, muốn gọi một chiếc taxi cũng là điều không thể, cho dù là có mang tiền, bây giờ mưa to thế này chắc chắn có rất nhiều người gọi taxi, còn giành giật nhau ấy chứ, với cái kiểu chỉ có thể đi bộ chứ không thể chạy của cậu ta, thì tranh cướp được với ai chứ!

Cung Trạch Minh, cậu thực sự muốn gây sự với tôi sao?

Tôi lăm bắm trong lòng chữi thầm cái tên ngây thơ đó, nhưng hoàn toàn không có cách gì để khống chế sự lo lắng của mình. Mặc dù Cung Trạch Minh luôn ức hiếp tôi, đặc biệt là lúc này, cậu ta còn thổ lộ những suy nghĩ chân thật của mình, thực sự làm tôi bị tổn thương, nhưng tôi không thể bỏ mặc cậu ta bị tan chảy ra như vậy.

Thực ra, cho dù là tức giận, tôi vẫn nhớ nguyên nhân là vì sao, tất cả đều là do thần kẹo. Nếu như không phải cậu ta ăn nhầm viên kẹo đó, tôi và cậu ta sẽ là hai đường thẳng song song, mãi mãi không bao giờ gặp nhau, đương nhiên, sẽ không có những phiền phức này nữa... Haiz, không nghĩ linh tinh nữa, phải đi tìm cục cứng kẹo Cung Trạch Minh đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm trước đã.

Mưa to như trút nước ào ào đổ xuống, khiến ọi góc ngách trên mặt đất đều bị nước bao phủ, cách biệt với không khí, cách biệt với ánh sáng. Đùng đoàng! Một tia chớp lại lóe lên, khiến xung quanh bỗng rực sáng, nhưng sau khi ánh chớp vừa tắt, thì lại chìm trong màn đêm mịt mù. Rào rào... rào rào... mưa cứ vô tình rơi, tôi chạy như bay trong cơn mưa giá lạnh, mắt cố mở thật to, hi vọng qua những tia sáng yếu ớt có thể thấy được bóng dáng của Cung Trạch Minh.

Rốt cuộc thì Cung Trạch đi đâu rồi? Trời mưa to như vậy, cậu ta lại không thể chạy, cho dù là có đi nhanh đến thế nào cũng chẳng đi được bao xa, làm thế nào tìm bây giờ? Tôi nhìn theo con đường ở cổng trường để tìm kiếm, dưới mái hiên ở các cửa hàng hai bên đường có rất nhiều người đứng trú mưa, tôi cố nhìn thật kĩ khuôn mặt của bọn họ, để có thể nhận ra được Cung Trạch Minh trong màn mưa mờ mịt. Vì ánh mắt soi mói thiếu lịch sự của tôi, nên ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào tôi, có ánh mắt hoài nghi, có ánh mắt khó chịu, nhưng bây giờ tôi chẳng thể để ý được nhiều đến vậy, tìm được Cung Trạch Minh đó là suy nghĩ duy nhất trong đầu tôi lúc này. Cái tên ngốc đó, dựa vào sức khỏe của cậu ta, thì bây giờ cậu ta chỉ như một viên kẹo bị rơi xuống nước, bất cứ lúc nào cũng có thể bị tan ra!

Mưa vẫn tuôn ào ào, cho dù là che ô, nhưng dưới sức thổi của gió, quần áo tôi cũng dần dần bị nước mưa làm ướt. Tốc độ mưa rơi nhanh hơn gấp nhiều lần so với tốc độ thoát nước mưa, vì thế nước mưa đọng lại trên mặt đất thành từng vũng từng vũng lớn, giày tôi cũng bị ngấm hết nước mưa, chân thì như đang lũng bóng trong nước, cảm giác nhớp nháp khó chịu. Với tâm trạng lo lắng và căm hờn, tôi vẫn miệt mài tìm kiếm, miệng không ngừng lẩm nhẩm trách móc: “Cái tên ngốc Cung Trạch Minh! Đúng thật là, đã biết bản thân mình như vậy rồi, thế mà cứ chạy linh tinh...”

Trong màn mưa, tôi có cảm giác như không nhìn rõ đường, càng tìm càng không thấy tăm hơi Cung Trạch Minh đâu, tôi càng nhụt chí, càng không biết phải tìm ở chỗ nào. Nhưng không biết tại sao, có một trực giác rất kì lạ mách bảo tôi đến cái công viên nhỏ ở gần cổng trường.

Trong công viên vẫn còn rất ồn ào, nhưng âm thanh ồn ào đó không phải là từ những đứa trẻ nghịch ngợm hay những đôi tình nhân ngọt ngào mà là từ tiếng mưa như đang gào thét.

“Cung Trạch Minh! Cung Trạch Minh! Cậu ở đâu?”

Tôi hét lên, nhưng trong tiếng mưa ào ào, giọng nói của tôi giống như một viên đá nhỏ bị nhấn chìm trong nước, không vọng lên thành tiếng được.

Màn đêm mờ mịt bao phủ lấy cái công viên nhỏ, những tia chớp lóe lên liên hồi không ngừng uy hiếp thần kinh vốn đã yếu đuối. Tôi chạy đến nơi duy nhất có thể trú mưa trong cái công viên nhỏ này, tôi thành tâm

cầu khẩn hi vọng rằng Cung Trạch Minh ở đó.

Khi tôi bước thấp bước cao đi đến cái chòi nhỏ, tôi cảm thấy yên tâm hơn. Chiếc chòi nhỏ mang đậm đà bản sắc dân tộc, trong cơn mưa gió bão bùng giống như một chiếc tổ ấm áp, chiếc đèn vàng vọt khẽ lay động, nhưng vẫn kiên trì tỏa ra ánh sáng, giống như một ngọn đèn sáng trong đêm tối, để chỉ dẫn phương hướng và đem lại sự an ủi. Còn Cung Trạch Minh thì đang thu lu trong một góc nhỏ ở trong chiếc chòi, xung quanh người cậu ta không có gì để che chắn cả.

Vì chiếc chòi nhỏ này chỉ có thể che được những hạt mưa từ đỉnh đầu rơi xuống, nên toàn người của Cung Trạch Minh đã bị ướt, chiếc áo sơ mi màu trắng dính chặt vào người cậu ta, mái tóc chải chuốt giờ đã bị ướt nhẹp từng sợi từng sợi dính vào gương mặt trắng nhợt của cậu ta, trông bộ dạng cậu ta thật là đáng thương.

Nhìn thấy Cung Trạch Minh, tôi đã yên tâm phần nào. Tôi lặng lẽ đi đến bên cạnh Cung Trạch Minh, quỳ gối xuống, để ô vào bên cạnh cậu ta, giúp cậu ta che những hạt mưa ở bên ngoài lan can bị gió thổi hất vào.

Cung Trạch Minh quay đầu lại, sau khi nhìn thấy tôi, hậm hực trừng mắt nhìn. Cậu ta lấy tay vuốt những sợi tóc đang vương ở trên trán sang một bên, buồn bã nói: “Cô không thích người này, thì cô đến tìm tôi làm gì?”

Lời lẽ thiếu lịch sự của cậu ta khiến tôi bức tức, định phản bác lại, nhưng tôi còn chưa kịp nói gì, thì một tiếng hắt xì của cậu ta đã chặn họng tôi lại. Người cậu ta run bắn lên, giống như một chú cún nhỏ ở trong mưa, trông rất đáng thương và tội nghiệp. Bỗng chốc, tôi thấy lòng mình dịu lại.

“Tất cả là tại cô hại tôi, lại còn đến đây để cười nhạo tôi sao!”

Cung Trạch Minh khụt khịt mũi, chán nản nói với tôi, sau đó thì quay đầu đi.

Đột nhiên tôi cảm thấy buồn cười, lời hờn trách của Cung Trạch Minh, văng lên trong tai tôi, lại giống như đang làm nũng. Giống như một đứa trẻ yếu ớt, trước mặt người khác, thì tỏ ra mạnh mẽ, nhưng mỗi hành động, mỗi lời nói đều toát ra sự yếu đuối ỷ lại, cần được an ủi, quan tâm. Bây giờ bộ dạng của Cung Trạch Minh giống hệt như vậy, mặc dù cậu ta nói với giọng điệu dỗi hờn, nhưng nội tâm của cậu ta lại mang tâm hồn của một đứa trẻ, trông cậu ta đáng thương như một chú cún con yếu ớt. Lòng tôi lắng lại, chăm chú nhìn cái kẻ với bộ dạng yếu ớt như con cún con đang ngồi trước mặt tôi, trái tim tôi thực sự tan chảy. Tôi cũng không biết tại sao lúc này cảm ghét cậu ta như vậy, lại còn bị cậu ta làm cho tổn thương thể mà giờ tôi lại mềm lòng, có lẽ... điều khiến tôi thực sự mềm lòng đó chính là cảm giác ỷ lại vào người khác đó của cậu ta.

Tôi rút khăn tay ra, lặng lẽ giúp Cung Trạch Minh lau nước mưa. Mái tóc bóng mượt của cậu ta bị ướt rồi, bết dính lại với nhau, còn rõ những hạt nước xuống mắt. Gió vẫn rất to, nếu như không lau khô, cứ như này thì dễ bị đau đầu lắm. Cung Trạch Minh cảm nhận được hành động của tôi, cứ nghiêng đầu đi, tránh khỏi tay tôi. Tôi đành phải dùng một tay để giữ đầu cậu ta lại, tiếp tục lau cho cậu ta. Cung Trạch Minh lại cố nghiêng đầu ra, cũng không thoát ra được sự khống chế của tôi, cuối cùng cứ mặc kệ tôi tiếp tục “động thổ” trên đầu cậu ta.

Thì ra, cảm giác khi sờ vào tóc Cung Trạch Minh thật êm ái, màu sắc đơn giản, mượt mà và đẹp đẽ. Trên đầu cậu ta không có một hạt gàu nào, thậm chí chất dầu thường xuất hiện ở tóc con trai cũng không có. Thì ra khẩu hiệu “Tóc mượt như nhung” trong mấy chương trình quảng cáo không hề khoa trương chút nào, mái tóc đẹp đẽ của Cung Trạch Minh đã chứng minh câu nói đó. Không biết là có ai đó từng tìm cậu ta để chụp ảnh quảng cáo dầu gội chưa nhỉ? Ý nghĩ này đột nhiên khiến tôi tưởng tượng đến cảnh Cung Trạch Minh đứng dưới ánh đèn màu, hất mái tóc bóng mượt lên, mặt lạnh lùng nói: “Mái tóc bóng mượt, sạch bóng gàu!”

“Chao ôi...” Tưởng tượng của tôi khiến tôi bỗng bật cười. Cung Trạch Minh phải khó khăn lắm mới trấn tĩnh lại được, giờ nghe thấy tiếng cười của tôi, lập tức quay đầu lại, trừng mắt nhìn tôi, chắc là cậu ta cho rằng tôi đang chế giễu cậu ta. Mặc dù không hề giống như những gì cậu ta nghĩ, nhưng đúng là vừa nãy tôi trong đầu tôi có chêm biếm hình tượng của cậu ta, tôi hơi bối rối quay lại mỉm cười với cậu ta, rồi tiếp tục lau nước mưa cho cậu.

Trời càng lúc càng muộn, mưa đã nhỏ dần đi, tôi nhẹ nhàng nói: “Về nhà thôi.”

Tôi cầm chiếc ô lúc nãy đặt cố định ở một bên để che những hạt mưa không bị hắt vào lên, đứng thẳng người dậy, đợi Cung Trạch Minh đứng lên.

Nhưng Cung Trạch Minh không có phản ứng gì cả, hai tay cậu ta vẫn ôm lấy gối ngồi thu lu ở đó, cả người cậu ta toát ra một mùi nồng nồng, mùi của bi thương và oan ức.

Tôi nhú mào, trực tiếp nắm lấy tay cậu ta, kéo cậu ta đứng dậy. Cung Trạch Minh khê vùng tay ra, như muốn thoát khỏi sự khống chế của tôi, tôi có thể cảm nhận được lực cậu ta dồn vào rất là lớn, nhưng lúc phát ra lực thì lại rất nhỏ.

Ha ha, đúng là một anh chàng yếu đuối.

Tôi không thêm quan tâm rằng Cung Trạch Minh đang giãy giụa, cứ kéo tay cậu ta lên, đi ra khỏi chòi. Rất may là hôm nay chiếc ô mà tôi mang theo là chiếc ô 32 khung siêu to do bố tôi chuẩn bị cho, nếu không thì đứa trẻ yếu đuối Cung Trạch Minh này đã bị ướt rồi.

“Là cô ép tôi ra ngoài, cô nhất định không được để tôi bị tan ra! Nếu không thì cô coi chừng đấy!”

Cung Trạch Minh dùng cái giọng hậm hực như vừa phải chịu oan ức xong nói với tôi.

Đúng đúng đúng! Ông nội Cung của tôi ơi, nếu như cậu đã có lời như vậy, thì tôi bảo đảm rằng cậu sẽ được an toàn. Tôi lườm cậu ta một cái, trong lòng lẩm nhẩm rửa thắm cái đồ ẻo lả yếu ớt đó.

“Hắt xì!” Một cơn gió thổi qua, Cung Trạch Minh lại hắt xì, lúc này, cuối cùng cậu ta cũng xích lại gần tôi hơn, nhưng miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm: “Hừ, đúng là người béo nhiệt lượng cao, mỡ nhiều nên rất là ấm, kích thích lại to, chán gió tốt! Hừ!”

Ông nội Cung, đã được lợi rồi thì cũng đừng khoe mẽ nữa có được không? Tôi vừa định nói, thì cái tên Cung Trạch Minh này tìm được lí do hay thật, rồi có vẻ như khoe khoang càng đứng sát vào tôi, dường như là đang dùng những hành động của cậu ta để nhạo báng thân hình của tôi. Đối với đứa trẻ yếu đuối này, tôi có thể nói được gì? Mọi người có bao giờ thấy có người lớn nào lại đi tranh cãi với đám trẻ ranh chưa, hơn nữa, cho dù là cố tranh cãi, thì cũng chỉ là đàn gảy tai trâu không có tác dụng gì. Hừ, Đậu Giăng tôi đây là người trưởng thành, người lớn rất rộng lượng, không thêm so đo tính toán với cái tên Cung Trạch Minh này!

Chúng tôi lặng lẽ đi trong màn đêm tĩnh mịch, mưa gió vẫn không ngừng giương oai sức mạnh của mình trước con người. Dù ô to thế nào thì vẫn chỉ là chiếc ô, cả hai người co ro dưới nó để tìm kiếm sự che chở, nếu như là thân hình bình thường thì còn tạm được, nhưng trong đó có một người với thân hình to béo là tôi... thế là trong cơn mưa bùng bão táp, chúng tôi càng lúc càng sát lại gần nhau hơn, càng lúc càng gần.

Dần dần, chúng tôi đã đi đến ngã rẽ mà sau khi tan học chúng tôi từ biệt nhau, bốn bề không một bóng người, ngoài tiếng mưa và tiếng gió ra, thì xung quanh vô cùng yên tĩnh. Bên trái có một cái dốc đi xuống, từ hướng đó nhìn ra, có thể nhìn thấy cây đại thụ ở trước cổng nhà tôi, những chiếc đèn được bố treo ở trên cây đang chiếu sáng trên con đường về nhà tôi. Bên phải có một cái dốc đi lên, đi theo con đường đó là có thể đến nhà của Cung Trạch Minh, những chiếc đèn ở hai bên đường không biết có phải do mưa to gió lớn không mà đã tắt lịm, nên đường rất tối tăm mù mịt. “Đây là lần đầu tiên tôi cùng che ô với người khác, thì ra là cảm giác này!” Cung Trạch Minh đột nhiên thốt ra câu nói đó, khiến tôi nhìn sang cậu ta với ánh mắt kì lạ.

Đây là lần đầu tiên cậu ta che ô chung với người khác sao? Tôi cảm thấy hơi kì lạ, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì thấy cũng là dễ hiểu. Với tính cách lạnh lùng kiêu ngạo của Cung Trạch Minh, khiến cho ở trường hầu như cậu ta không có một người bạn nào. Còn nữa với tính cách của cậu ta thì cậu ta không cho phép bất kì ai đi chung với cậu ta dưới chiếc ô nho nhỏ đó, vì việc này cũng có thể được coi là xâm phạm đến lãnh thổ của cậu ta. Vì thế, trong trường học cậu ta không thể đi chung ô với bất kì người nào. Nhưng, lẽ nào cậu ta cũng chưa từng đi chung ô với người nhà của mình? Lúc còn nhỏ, tôi đi học không mang theo ô, thường thì không phải bố cũng sẽ là mẹ cầm ô đứng đợi tôi ở phía ngoài cổng trường, đợi tôi sau khi tan học sẽ sà vào lòng họ, ôm họ trở về nhà. Nhớ lại lúc đó, bố rất thích đặt tôi trên vai, còn tôi thì cầm ô ở trên cao, suốt cả chặng đường về nhà ngập tràn tiếng cười hi hi ha ha. Vì cầm ô quá cao, nên phần thân dưới của bố luôn bị dính nước mưa, sau khi quay về nhà, lúc nào cũng bị mẹ ca cẩm. Lúc đó bà chỉ biết chán nản lắc

đầu, đẩy hai bố con vào phòng tắm. Ở bên ngoài phòng tắm lúc nào cũng có quần áo khô và ẩm áp do mẹ đã chuẩn bị sẵn để đây.

Có lúc vì nghịch ngợm như vậy, tôi còn cố ý không dùng ô. Nghĩ đến điệu bộ bố nheo nheo mắt với tôi ở phía sau lưng mẹ, lòng tôi cảm thấy thật ẩm áp. Nhưng, trẻ con mà không mang ô, sau khi người nhà mang ô đến, chẳng phải là thường đi chung ô với nhau sao? Lẽ nào từ trước đến nay Cung Trạch Minh chưa từng quên mang ô? Tôi ngờ vực nghĩ, nhưng sau đó tôi lại nghĩ thế cũng là bình thường. Cũng đúng, nhìn bộ dạng cố chấp của cậu ta, chuyện đó cũng hoàn toàn có khả năng xảy ra lắm chứ.

Nhưng từ trước đến nay chưa từng che chung ô với người khác thì có phần nói hơi quá, ít nhất thì lúc còn rất rất nhỏ cũng đã từng như vậy. Tôi không thể nào tưởng tượng được, nhìn Cung Trạch Minh với ánh mắt nghi hoặc, Cung Trạch Minh lập tức giải thích với tôi: “Lúc còn nhỏ, rất nhiều bạn học trời mưa không mang ô, bố mẹ đều đến đón. Nhìn mọi người vui vẻ chen nhau trong chiếc ô nho nhỏ, tôi rất ngưỡng mộ...” Ánh mắt của Cung Trạch Minh toát ra ánh nhìn khao khát, “Có một ngày, nhìn thời tiết, tôi biết chắc rằng nhất định sẽ mưa, thế là tôi cố ý không mang ô. Sau khi tan học, quả nhiên là mưa thật, tôi tràn ngập mong đợi đứng ở cổng trường, đợi người nhà tôi đến đưa ô.”

Cung Trạch Minh không nói nữa, dừng lại.

“Rồi họ có đến chứ?” Tôi vừa hỏi, vừa nhìn bộ dạng cô độc của cậu ta, tôi thật tâm hi vọng là họ sẽ đến.

“Rồi họ có đến chứ?” Đột nhiên Cung Trạch Minh mỉm cười, nụ cười đó thật bị thương, bị thương đến nỗi khiến tim tôi cũng đau nhói, “Không. Tôi đợi rất lâu, đợi đến lúc trời tối, họ vẫn không đến, cuối cùng, tôi đành phải chạy về nhà. Sau đó tôi bị ốm. Bị cảm, cảm rất nặng, hôn mê tận ba ngày, suýt nữa thì chết vì viêm phổi.”

“Trời ơi!” Tôi sửng sốt. Dù người nhà không đến, đội mưa chạy về nhà cũng không đến nỗi nghiêm trọng thế chứ, trông cơ thể của Cung Trạch Minh rất khỏe khoắn, sao lại có thể yếu ớt như vậy nhỉ? Thật là, một chuyện đáng sợ như vậy mà Cung Trạch Minh lại có thể mỉm cười, nhưng sau nụ cười đó, mặt của Cung Trạch Minh có vẻ rất đau khổ và sợ hãi.

“Người nhà Cung gia chúng tôi sao có thể phạm một sai lầm thấp hèn thế chứ! Sai lầm đó đáng ra không nên phạm phải, nếu không về sau làm sao có thể giành được vị trí Đệ nhất!” Đột nhiên Cung Trạch Minh nói với một giọng the thé. Cái giọng the thé đó, kèm theo vẻ mặt khổ não của cậu ta, trong đêm tối trông đáng sợ như ma quỷ. Cung Trạch Minh ngừng lại, vẻ khổ não trên mặt cậu ta dần dần biến mất, trở lại với vẻ mặt mơ mơ màng màng. Cậu ta thay đổi giọng điệu: “Trong mưa to gió lớn phải chạy quanh sân mười vòng, đó là một sự trừng phạt với tôi.”

Sân nhà của cậu ta! Chuyện lần trước khiến tôi phải đến nhà cậu ta mấy lần, tôi biết nhà Cung Trạch Minh rất có điều kiện, sân nhà của cậu ta quá to so với sức tưởng tượng của tôi.

Trời mưa bị phạt phải chạy mười vòng xung quanh sân là có nghĩa gì vậy? Cứ cho là thời tiết tốt thì chạy như vậy cũng là một việc rất khổ sở, chứ đừng nói là dưới mưa bão mịt mù. Tôi nhìn Cung Trạch Minh với ánh mắt khó tin.

Nụ cười trên mặt Cung Trạch Minh trông thật bị thương. Tôi kéo cánh tay đó của cậu ta, rõ ràng là có thể cảm nhận được cái lạnh thấu xương, lạnh đến nỗi dường như có thể xuyên qua lòng bàn tay tôi, chạy sâu vào trong trái tim tôi.

Tôi trầm ngâm, giơ chiếc ô về nghiêng về phía Cung Trạch Minh hơn, hi vọng có thể giúp cậu ấy che bớt đi thêm những hạt mưa, sau đó nắm tay cậu ta thật chặt, hi vọng có thể đem lại cho cậu chút sức lực, chút hơi ấm.

“Thực ra tôi rất ngốc, chẳng bao giờ nhớ lời dạy bảo. Sao lại có thể quên được rằng tôi sống trong một gia đình như thế nào chứ? Làm sao có thể quên rằng trong cái gia đình đó có những người như thế nào! Làm sao có thể quên được sự ra đời của tôi có ý nghĩa như thế nào chứ. Rõ ràng lúc ở trường mẫu giáo được học cách người khác tặng quà cho bố mẹ “món quà do tự tay mình làm” thế mà đã bị giáo huấn, làm sao có thể nhận thêm một lần nhục nhã nữa!”

Cung Trạch Minh dừng lại, cúi thấp đầu, lẩm bẩm một mình, “Những ánh mắt, những nụ cười châm biếm

đó, mặc dù tôi còn rất nhỏ, nhưng tôi có thể hiểu được. Trong một gia đình như vậy, ai mà lại không hiểu những lời châm biếm thẳng thừng đó chứ?”

“Cô có biết lúc đó tôi bao nhiêu tuổi không?” Đột nhiên Cung Trạch Minh ngẩng đầu lên nhìn tôi hỏi.

Tôi không nói gì, vì tôi biết thực ra cậu ta không cần tôi trả lời.

Quả nhiên, Cung Trạch Minh nhẹ nhàng nói: “Những đứa trẻ mẫu giáo thì lớn bao nhiêu chứ, nhưng, cũng không phải là nhỏ, vì thế tôi vẫn luôn nhớ...” Môi cậu ta khẽ nhếch lên cười, một nụ cười khiến tim tôi đau nhói.

Hai chúng tôi cứ thế nhìn nhau, ánh mắt của cậu ta nhìn ra xa xăm, khiến tôi biết rằng thực ra cậu ta không nhìn tôi... cậu ta đang nhìn hình phản chiếu của chính mình trong mắt tôi.

Đột nhiên Cung Trạch Minh lắc lắc đầu, tựa như muốn rũ sạch những thứ không tốt ra khỏi đầu. Đúng lúc này, chớp lại lóe lên, chiếu sáng chúng tôi, trong ánh sáng trắng mà tia chớp vừa lướt qua, tôi nhìn thấy một số thứ bay xuống theo động tác của cậu ta. Chút lông màu đỏ, mang theo mùi hương ngọt ngào.

Bất giác tôi thò tay ra, đặt trên vai của cậu ta. Cái cơ thể dưới lòng bàn tay tôi, đáng ra phải khỏe khoắn đầy sức sống, vậy mà bây giờ tôi chỉ cảm thấy cái lạnh băng băng tỏa ra từ nó, còn cả sự run rẩy nữa. Chúng tôi cứ thế đứng trong cơn mưa, lặng lẽ, dùng tâm hồn để giao tiếp với nhau, không nói một lời nào. Thời gian cứ thế trôi đi, không ai dám phá vỡ bầu không khí yên tĩnh đó.

Gió dần dần nhỏ đi, mưa cũng ngớt dần, không khí như đông đặc lại, một mùi hương phảng phất chậm chậm bay vào mũi, khiến bụng tôi có một cảm giác rất kì lạ, tôi đói rồi. Từ bữa tối cho đến bây giờ đã là mấy tiếng đồng hồ, buổi tối tự học đã mất rất nhiều sức lực, cộng thêm việc lúc này phải chạy học tốc đi tìm Cung Trạch Minh khiến cho cơ thể vốn rất dễ đói của tôi lại bắt đầu bãi công rồi. Tôi ngại ngùng dáo dác nhìn mây nhìn trời, nhưng vô tình ánh mắt lại chạm phải đôi môi của Cung Trạch Minh. Mặt tôi bỗng chốc đỏ bừng bừng, tôi đã từng, được thưởng thức hương vị trên đôi môi đó, hương vị đó thật là tuyệt vời.

Khi một người tâm hồn đang bay bổng, khi người ta dùng tâm hồn để giao tiếp, thì kết quả là bản năng sẽ chiến thắng lí trí. Ngon quá, tuyệt quá, thuần khiết quá, đặc biệt quá... những từ ngữ này không ngừng mê hoặc tôi. Tôi rất muốn nhìn ra chỗ khác, nhưng ánh mắt tôi lại giống như bị dính chặt vào đó, cứ đảo như rang lạc nhìn chăm chăm vào đôi môi đỏ mọng của Cung Trạch Minh. Môi cậu ta trông thật mềm mại, ăn vào thì chắc chắn sẽ giống như là kẹo, có hương vị thuần khiết nhất, ngon nhất và tuyệt vời nhất.

Dần dần, dưới ánh mắt hoang dại của tôi đôi môi của cậu ta càng lúc càng to. Hoặc nói cách khác là, khoảng cách giữa tôi và cậu ta càng lúc càng gần, càng lúc càng gần. Cặp môi tỏa ra mùi hương thật thơm ngon đồ không biết tự lúc nào đã kề sát vào tôi, chỉ cần tôi nhón chân lên một chút, là có thể chạm vào đôi môi đó.

Đầu Giáng, mây không được do dự một chút nào cả, việc này đâu có khó khăn gì, nó cũng như một bông hoa nhài đang nở ở trước mắt, đợi mây ngắt thôi mà. Chỉ cần nhón chân một chút, thì nó sẽ là của mây. Trong đầu tôi có một giọng nói ma quái khe khẽ vang lên thúc giục. Giống như ở trong vườn địa đàng, Eva đang bị mê hoặc, tôi nhón chân hướng về cái thứ khiến tôi mê hoặc đó.

Cuối cùng thì cũng được thưởng thức đôi môi ngọt ngào ấy, cảm giác vẫn tuyệt vời như hương vị lần trước đọng trong kí ức, tôi giống như đang đi trong cõi mộng. Thế giới này còn đẹp dễ, còn ngọt ngào hơn cái mùi vị này sao? Khoảnh khắc đó, tôi cảm thấy tôi được sở hữu tất cả các cảm giác tuyệt vời nhất trên nhân gian, ngọt ngào như vậy, đẹp dễ như vậy.

Kẹo đang che chở cho tâm hồn yếu đuối của tôi, lúc trái tim tôi bị tổn thương nó mang lại cho tôi sự vỗ về an ủi ngọt ngào nhất. Giống như là kẹo rất hiểu về tôi, và tôi cũng rất hiểu về nó vậy. Tình yêu của tôi với những viên kẹo, khiến tôi luôn muốn theo đuổi những hương vị thuần khiết nhất của nó, tôi muốn vượt qua mọi cản trở, bóc tách hết từng lớp của nó ra, dùng tâm hồn để cảm nhận mùi vị của nó.

Còn ngay lúc này đây, cuối cùng tôi cũng cảm nhận được, cảm nhận thấy hương vị thuần khiết của kẹo. Lần trước chỉ vừa được chạm vào một chút, tôi còn chưa kịp cảm nhận hết được, bây giờ, cuối cùng thì lại một lần nữa được dính chặt vào nó.

Cảm giác này thật là tuyệt vời, thật là thuần khiết, nó cứ xâm chiếm lấy tâm hồn tôi. Tôi dùng trái tim để nói chuyện, dùng tâm hồn để cảm nhận, dùng năng lực đặc biệt hiểu về kẹo của tôi, để từng chút từng

chút đón nhận cái hương vị ngọt ngào ở trong miệng. Thích thật, thực sự thích thú, không hề có một chút tạp chất nào. Cái hương vị ngọt ngào này thật thuần khiết, nó dùng niềm hạnh phúc sáng trong nhất để truyền đi tâm hồn đẹp đẽ của mình.

Dường như tôi quay lại thời mẫu giáo, lần đầu tiên nhận được viên kẹo phần thưởng của thầy giáo, tôi nhẹ nhàng, tiếc nuối ngậm nó ở trong miệng, cái mùi vị mềm mại, dễ chịu cứ lan tỏa trong miệng tôi, khiến cho đầu tôi ngập tràn cảm giác ngọt ngào không lời lẽ nào diễn tả nổi. Mặt tôi bắt đầu nóng lên, tim tôi bắt đầu đập thình thịch, ở bên cạnh gió mưa vẫn đang gào thét giương oai sức tàn phá mạnh bạo của chúng, nhưng tất cả đều không ảnh hưởng đến tôi. Lúc này tôi đã bị mùi hương ngọt ngào bao quanh, dù bên ngoài mưa gió có lớn thế nào, thì cũng là gì chứ?

Tí tách! Một âm thanh chói tai vang lên làm phá vỡ không gian nồng nàn của chúng tôi. Sau tiếng còi inh ỏi một chiếc xe chở hàng từ bên kia đường ầm ầm chạy qua, dù cách một khoảng khá xa, nhưng tiếng còi đó nghe vẫn rất chói tai.

Tôi và Cung Trạch Minh bị giật mình liên đẩy nhau ra. Bây giờ tôi mới phát hiện ra rằng mình... mình vừa cùng Cung Trạch Minh... hôn nhau! Tôi đang làm gì vậy? Tôi, tôi lại vừa làm gì vậy? Đường như tất cả máu trong người dồn lên mặt, mặt tôi nóng hổi hổi tựa như những giọt nước mưa dính trên mặt cũng bị bốc hơi hết.

Tôi len lén nhìn Cung Trạch Minh, thấy mặt cậu ta cũng đang đỏ bừng lên, không nhận được tôi thắm mỉm cười. Cái tên này cũng đang xấu hổ.

Cung Trạch Minh có vẻ bối rối dáo dác nhìn xung quanh, giống như là đang muốn gạt bỏ đi sự ngại ngùng. Đúng vào lúc cậu ta quay đầu về phía tôi, hai ánh mắt chúng tôi đột ngột bắt gặp nhau.

“Cô... tôi...” Cung Trạch Minh ngượng ngùng nói, “Đây... đây là phần thưởng của kì thi ngày mai... cô đã nhận trước rồi!”

Tôi cười với Cung Trạch Minh, rồi cứ thế chăm chú nhìn cậu ta, bốn mắt nhìn thẳng vào nhau.

Có lẽ ánh mắt của tôi khiến Cung Trạch Minh thấy e thẹn, thế là cậu ta ưỡn ngực lên, chỉ vào tôi đe dọa: “Kì thi ngày mai cô nhất định phải thi cho tốt! Nếu không thì cô cứ liệu hồn đấy!” Cung Trạch Minh nói xong, giành lấy chiếc ô trong tay tôi rồi đi theo con dốc đó, vừa đi vừa nói vọng lại, “Cô phải chịu trách nhiệm về việc không để tôi bị tan chảy.”

Ngâm mình trong cơn mưa đang ngớt dần, tôi nhìn theo dáng hình đang khuất dần của Cung Trạch Minh, tôi chỉ biết dở khóc dở cười. Cung Trạch Minh, cậu có thể vui tính lên thêm một chút không?

Nhưng... tôi liếm liếm môi, mùi vị của cậu ta, thật là ngọt ngào.

8. Chương 8: Món Quà Ngọt Ngào, Thất Đáng Sợ

“Mẹ ơi, có nước nóng không?” bước đến cửa nhà, tôi đứng ở cửa vừa tháo giày, vừa hét với vào trong. Haiz, nước mưa ngấm hết vào giày cảm giác chân bị ngâm trong nước thật là khó chịu.”

“Đậu Đậu...” Ui chao! Một giọng nói hờn giận vang lên ở sau lưng tôi, làm tôi giật mình xỏ chân trái vào chiếc dép lê chân phải.

Tôi tháo chiếc dép lê đi nhằm ra, cẩn thận đi lại dép, sau đó quay người hét về phía người vừa làm tôi giật mình: “Lý Băng Thụy, bây giờ là mấy giờ rồi, mà cậu còn ở nhà tôi hả?” Tôi thò đầu vào bếp ngó nghiêng, không nhìn thấy bóng dáng lúi húi của mẹ đâu.

Chỉ thấy Lý Băng Thụy lù lù như khúc gỗ ngồi trên ghế sofa nhà tôi, cậu ta nhìn tôi, mặt không một chút biểu cảm. Hử? Lý Băng Thụy sao thế nhỉ, sao cậu ta không ríu ra ríu rít nói như mọi ngày vậy? Thật là kì lạ.

Tôi ngồi bịch xuống ghế sofa, tiện mồm hỏi Lý Băng Thụy đang ngồi ở đó vài câu: “Mẹ tôi đi đâu rồi?”

“Đi đến nhà anh rồi,” Lý Băng Thụy vội vàng trả lời, “Đi út của anh về rồi, mẹ em đi buôn chuyện với dì ấy ý mà.”

“Ồ!”

Tôi như hiểu ra, đáp lại cậu ta một câu. Dì út của Lý Băng Thụy là người bạn tốt nhất của mẹ tôi, từ sau khi dì ấy lấy chồng người nước ngoài, trong một năm hầu như chỉ khi nào chồng dì ấy đi công tác phải về nước, thì tiện thể dì ấy mới về theo, và mỗi lần dì ấy về, là mẹ tôi lại đi buôn chuyện cùng dì ấy. Theo thường lệ, hôm nay chắc mẹ tôi lại ngủ luôn bên nhà Lý Băng Thụy rồi. Tôi cầm một quả đào trên bàn uống trà, cắn một miếng to nhai nhồm nhoàm. Hic, đói quá đi! Trong lúc bụng đang đói, nháo một cái tôi đã chén hết quả đào, mần nguyện ném hạt vào trong thùng rác, phui phui tay, chép chép miệng.

Được, hành tung của mẹ đã rõ, bụng tôi thì cũng đã tạm ổn rồi, vậy bắt đầu thăm vấn Lý Băng Thụy thôi. “Bây giờ cậu không ở nhà chơi với dì út, sang nhà tôi làm gì? Nếu như chỉ đến để nhắc lại lời của mẹ tôi, vậy thì tôi biết rồi, cậu có thể quay về nhà, cũng không còn sớm sửa gì nữa.” Tôi lạnh lùng nói.

“Đậu Đậu...” Lý Băng Thụy khe khẽ gọi tên tôi. Tôi sững người lại, hôm nay sao cậu ta lại bất bình thường thế nhỉ, một người vốn ăn to nói lớn như cậu ta hôm nay lại ngoan ngoãn im lặng ngồi trên ghế sofa, hai tay đặt lên trán, mày thì cau có.

Lý Băng Thụy tự nhiên nghiêm túc như vậy, khiến tôi cảm thấy không quen, ngờ vực nhìn cậu ta.

“Anh nghe thấy rồi.” Lý Băng Thụy tiếp tục cúi thấp đầu, buồn bã phụng phịu nói. Nhưng câu nói đó của cậu ta hoàn toàn khiến tôi không hiểu gì cả. Cậu ta nghe thấy cái gì? Cậu ta nghe thấy cái gì chứ?

Lẽ nào... Không phải chứ! Lẽ nào cậu ta nghe thấy lời bộc bạch của Cung Trạch Minh? Điều đó có nghĩa là... cậu ta nhìn thấy tôi và Cung Trạch Minh... Đột nhiên, một ý nghĩ không tốt vụt lên trong đầu tôi. Cứ nghĩ đến chuyện vừa xảy ra giữa tôi và Cung Trạch Minh ở trên đường, mặt tôi lại đỏ bừng bừng.

Xong rồi xong rồi, biết giải thích thế nào đây. Mối của Cung Trạch Minh bị lạnh, tôi giúp cậu ta sưởi đôi môi?

Lừa tên ngốc sao! Mặc dù thành tích của Lý Băng Thụy không tốt, thường ngày cũng điên điên khùng khùng, nhưng cậu ta không phải là một tên ngốc, thực ra cậu ta rất thông minh. Nếu như cậu ta là tên ngốc, sao lại có thể giỏi trong việc giao tiếp xã hội thế chứ?

Trời ơi trời ơi! Nếu như đúng là cậu ta biết chuyện vừa rồi, nếu như cậu ta nói ẹ, tôi biết làm thế nào đây? Mặc dù mẹ không phản đối chuyện tôi có bạn trai, nhưng, nhưng, Cung Trạch Minh không phải bạn trai của tôi.

Tim tôi lại bắt đầu đập thành thịch, tựa như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Tôi không dám rời mắt mà cứ nhìn chăm chăm vào Lý Băng Thụy, hi vọng nhìn vào vẻ mặt của cậu ta có thể đọc được điều gì đó, để có thể dễ dàng tùy cơ ứng biến.

Lý Băng Thụy vẫn không ngẩng đầu lên, cậu ta lạnh nhạt nói: “Hôm nay, trong phòng tự học, anh đã thấy một khung cảnh thật kì lạ, nhìn thấy một người rất kì dị, cũng nghe thấy những lời rất kì quái.”

Hả? Khung cảnh kì lạ, người kì dị? Hôm nay người kì dị mà tôi gặp, chỉ có... thần kẹo!

Bà thần kẹo đó, đến thì cứ thế mà đến đi, lại còn gây ra âm thanh to như vậy. Xem đi xem đi, bây giờ gây ra những chuyện như này, thật là đáng ghét! Hơn nữa cũng không giải quyết được chuyện của chúng tôi! Trong lúc tôi đang thăm trách cái vị thần kẹo đó, thì Lý Băng Thụy lại gọi tôi: “Đậu Đậu...”

“Gi hả?” Tôi giật mình, định thần lại, nhìn cậu ta.

Không biết từ lúc nào Lý Băng Thụy đã đến trước mặt tôi, khuôn mặt lã chã nước mắt của cậu ta như có chút trách móc, có chút do dự, rồi đột nhiên hét lên một tiếng làm tôi sợ hết hồn.

“Làm... làm gì hả...” Theo bản năng tôi co rúm người lùi lại phía sau, ngồi với tư thế phòng bị, cảnh giác nhìn cậu ta.

“Ôi... Đậu Đậu...” Lý Băng Thụy thấy đáng vẻ phòng bị của tôi, vẻ mặt cậu ta càng trở nên do dự, và sự hờn trách trong ánh mắt như càng ngập tràn.

“Đậu Đậu, từ lúc nào, em bắt đầu cảnh giác với anh vậy?” Lý Băng Thụy buồn bã lùi lại chỗ ngồi của mình, rồi hai tay lại để lên trán, trông đáng vẻ cậu ta thật cô độc và tội nghiệp.

Rốt cuộc là Lý Băng Thụy bị làm sao vậy? Bộ dạng này của cậu ta khiến tôi cảm thấy đau lòng. Rốt cuộc thì Lý Băng Thụy vốn hồn nhiên và vui vẻ bị làm sao vậy? Tại sao lại trở nên như thế này? Trong kí ức của tôi, tôi chưa bao giờ thấy Lý Băng Thụy có cái bộ dạng u ám và ảm đạm như thế này.

Tôi ngồi xuống cạnh cậu ta, nhẹ nhàng vỗ vào vai, an ủi nói: “Anh Băng Thụy, sao thế?”

Rất lâu rồi mới xưng hô với Lý Băng Thụy như vậy, lúc đầu cứ nghĩ rằng để thốt ra được lời đó là một việc vô cùng khó khăn, ai biết rằng lại dễ dàng nói ra như vậy, có lẽ, trong trái tim tôi, cậu ta mãi mãi chỉ như là một người anh trai của tôi mà thôi.

“Đậu Đậu à, chúng ta lớn lên cùng nhau từ nhỏ, không có ai hiểu rõ nhau như chúng ta đâu.” Lời nói của Lý Băng Thụy khiến tôi chìm vào trong hồi ức, đúng thế, lúc nào tay tôi cũng nắm lấy vạt áo của Lý Băng Thụy, chúng tôi hiểu rõ về gia đình của nhau, tính cách của nhau, giống như tay trái hiểu tay phải vậy.

“Lúc còn nhỏ, người che chở bảo vệ cho em là anh, anh che chở cho Đậu Đậu bé nhỏ, đáng yêu của anh.”

Đúng thế, lúc còn nhỏ, tôi là một con nhóc yếu ớt nhỏ nhắn thường xuyên bị những đứa trẻ cùng khu ỨC HIẾP, mỗi lần như vậy đều là anh Lý Băng Thụy lấy thân mình che chở cho tôi, mỗi lần như thế cũng là anh Lý Băng Thụy người đầy thương tích kéo tôi về nhà, tôi vẫn còn nhớ như in rằng lúc anh ấy kéo tôi về nhà, trên khuôn mặt chưa đầy vết thương của anh vẫn luôn nở nụ cười rạng rỡ.

“Đậu Đậu, thật sự anh không muốn em phải chịu bất kì sự tổn thương nào cả! Nhưng, anh Băng Thụy thật vô dụng, khiến em phải chịu bao nhiêu oan ức ở trường Sâm Vĩnh!”

Giọng của Lý Băng Thụy nghẹn ngào nức nở, nếu như là bình thường, lập tức tôi sẽ cười nhạo anh ấy. Nhưng lúc này đây, tôi có thể cảm nhận được rằng anh ấy đang rất tự trách bản thân mình, vô cùng ẦY NÁY.

Tôi vỗ vỗ vào lưng Lý Băng Thụy, dịu dàng nói:

“Anh Băng Thụy, lúc nào anh cũng bảo vệ Đậu Đậu, là Đậu Đậu không biết nhường nhịn...” Đột nhiên, sống mũi tôi cay cay.

“Đậu Đậu à, thật sự anh không muốn em phải chịu tổn thương, kể cả tổn thương về tâm hồn!” Lý Băng Thụy cao giọng nói, sau đó lại hạ thấp xuống, “Ba ngày sau khi em sinh ra, anh đã biết em rồi. Anh biết Đậu Đậu của anh là người rất miễn cưỡng, mặc dù bình thường em không nói, nhưng em có thể cảm nhận được tất cả. Em không biết thổ lộ, nhưng em lại biết tự làm tổn thương bản thân mình!”

Tôi trầm ngâm, ở trường Sâm Vĩnh, lúc tôi bị ỨC HIẾP, chỉ cần không vượt quá sức chịu đựng của mình, là tôi lại tỏ ra như không có gì, thế nên mới bị chế giễu là đứa vừa ngốc vừa chậm chạp. Thật không ngờ, Lý Băng Thụy lại hiểu rõ lòng tôi như vậy. Đúng vậy, tôi thường chui vào chăn và khóc, người tự chữa lành vết thương cho chính mình cũng là tôi.

“Em muốn ở bên cạnh cậu ta thật sao, cho dù cậu ta không yêu em?” Lý Băng Thụy đột ngột đổi giọng.

Hả? Anh ấy đang nói gì vậy? Tôi còn đang chìm đắm trong hồi ức, bỗng chốc chẳng hiểu gì cả.

“Cung Trạch Minh ấy.” Lý Băng Thụy nói thêm, anh ấy ngẩng đầu, nhìn thẳng vào tôi, đợi chờ câu trả lời của tôi.

Cung Trạch Minh... thì ra thực sự anh ấy đã nghe thấy tất cả. Tôi lặng im, vì tôi thực sự không biết phải trả lời anh ấy thế nào. Nếu cứ kiên quyết nói thẳng ra rằng tôi cũng không yêu cậu ta, thì tại sao có một cảm giác đau nhói rất kì lạ cứ len lỏi trong trái tim tôi? Nhưng nếu nói tôi yêu cậu ta, trong lòng tôi lại có một cảm giác xót xa?

Tôi không nói gì, Lý Băng Thụy cũng không thúc giục, chúng tôi cứ thế lặng lẽ ngồi trên ghế sofa, giống như đôi tình nhân. Chiếc đèn bàn đặt ở cạnh ghế sofa hắt lên ánh sáng màu vàng, in bóng của chúng tôi lên bức tường màu trắng.

“Cậu ta... chắc là không yêu em phải không?” Hồi lâu, tôi mới khe khẽ thốt ra câu đó, vừa là câu hỏi nhưng cũng có sự kì vọng, trong câu nói đó ẩn chứa bao nỗi day dứt trong lòng tôi.

Lý Bằng Thụy nghiêm mặt, nói với giọng lạnh lùng: “Cái tên siêu nhân đệ nhất Cung Trạch Minh kiêu ngạo đó, cậu ta lại có thể thích một Đậu Giáng thấp kém sao? Sẽ thật lòng thích một Đậu Giáng như bây giờ, chứ không phải là một Đậu Giáng sau khi đã được cải tạo lại sao?”

Lời của Lý Bằng Thụy như mũi tên băng giá, đâm sâu vào trái tim tôi, bỗng chốc khiến tôi đông cứng lại. Đúng thế, Cung Trạch Minh sao có thể thích một Đậu Giáng cái gì cũng kém cỏi, chẳng có tài cán gì được chứ, sao tôi có thể quên được nhỉ, cậu ta lúc nào cũng gọi tôi là “Bã đậu”. Cái đồ bã đậu này thì làm gì có ai thích được chứ? Trái tim vừa nãy còn đang chìm ngập trong vui vẻ của tôi giờ như rơi bịch xuống đất, rồi còn bị giẫm mạnh ột cái. Rất đau, rất đau!

“Đậu Đậu, xin em hãy tin anh có được không?” Lý Bằng Thụy đứng dậy, kéo hai tay tôi lên, nhìn tôi với ánh mắt vô cùng chân thành. Ánh mắt của anh ấy chân thành đến nỗi tôi không hề thấy bất kì một sự giả dối hay vụ lợi nào trong đó, nó khiến cho trái tim tôi khẽ run rẩy, có chút mong đợi, nhưng lại có chút sợ hãi.

“Nhất định anh sẽ tìm được cách! Nhất định sẽ tìm được cách để mang lại cho em một tình yêu đích thực!” Lý Bằng Thụy vừa nói, vừa nhìn sâu vào trong mắt tôi, rồi quay người bỏ về.

Tình yêu đích thực? Là thế nào? Nhưng cái gì là tình yêu đích thực? Tôi hoang mang, tôi không hiểu. Yêu, rốt cuộc là gì? Cung Trạch Minh sao?... Một Cung Trạch Minh lạnh lùng cay nghiệt, một Cung Trạch Minh hay khóc nhè, một Cung Trạch Minh cô độc, một Cung Trạch Minh luôn tức giận hét vào tai tôi, một Cung Trạch Minh giơ cái xương ngực ra để xin lỗi tôi, một Cung Trạch Minh với khuôn mặt ngượng nghịu ửng đỏ, tính cách vô cùng kì quặc đó, Cung Trạch Minh... Trong đầu tôi ngập tràn bóng dáng của Cung Trạch Minh.

Tôi, đúng là không thể và không xứng đáng để có được Cung Trạch Minh sao?

Nhưng... trái tim của tôi đang bảo với tôi rằng, nó... rất muốn rất muốn có, tình yêu đó.

Một cảm giác đau xót cứ lan tỏa trong trái tim tôi, đó là một cảm giác rất kì diệu. Tôi không thể nghĩ gì thêm, lúc này, suy nghĩ không có tác dụng gì nữa, tôi chỉ muốn phục tùng theo tiếng gọi của trái tim, theo sự mong đợi của bản năng. Tôi khát khao được nghe giọng của cậu ta, khao khát được nhìn gương mặt của cậu ta, hi vọng có thể dùng cả tâm hồn để cảm nhận hết được cậu ta. Từ trước đến nay tôi chưa từng có khao khát như vậy, lời nói của Lý Bằng Thụy đã làm sống dậy những cảm xúc chân thật nhất, khát vọng chân thật nhất trong trái tim tôi.

Hình ảnh Tổng Chân Hi trước nay vẫn luôn tồn tại trong trái tim tôi như một thiên sứ đột nhiên bị lay động. Sự rung động bất ngờ thành linh của trái tim khiến sự lay động đó càng trở nên kịch liệt. Chuyện gì xảy ra vậy? Hình ảnh của Tổng Chân Hi đang dần dần nhạt nhòa? Một cảm giác thất vọng chợt ủa đến, nhưng lại không khiến tôi đau lòng. Vì một bóng dáng khác cũng đang dần dần hiện rõ. Cung Trạch Minh... là cậu ta... một cảm giác mãnh liệt như động đất phủ đầy trong trái tim tôi. Dường như có một tia nắng xuyên qua đám mây mù chiếu rọi xuống, khiến mọi nỗi day dứt và buồn bã trong trái tim tôi tan biến.

Cuối cùng tôi cũng đã nghĩ thông rồi, tôi cũng đã hiểu được trái tim tôi. Khi mọi thứ đã rõ ràng, tâm trạng tôi bỗng trở nên bay bổng. Tôi bắt đầu mong kì thi học kì mau đến, vì, tôi mong đợi cuộc ăn mừng sau kì thi đó, chỉ có cuộc ăn mừng giữa tôi và Cung Trạch Minh.

Mang cái tâm trạng khát khao đó, tôi dần dần chìm vào giấc mộng. Ngày mai lại là một sự khởi đầu mới.

Nhưng, lúc tôi đã hoàn toàn chìm trong giấc mộng, thì một giọng nói khe khẽ từ trong trái tim tôi vang lên: Tình yêu của Cung Trạch Minh, mày, có thể có được không?

Giọng nói đó, qua một đêm bị chìm lắng, sáng hôm sau nó lại âm ỉ gặm nhấm trái tim tôi.

Đúng thế, tôi chỉ nghĩ đến cuộc ăn mừng, nghĩ đến cuộc ăn mừng giữa tôi và cậu ta, nhưng... thực sự tôi có thể có được không?

Ý nghĩ đó giống như một tảng đá đè nặng trên đầu tôi, nặng đến nỗi dường như tôi thở không ra hơi. Trái tim vốn vui vẻ của tôi bỗng chốc như ngừng đập, cảm giác như nó trở nên dần dần ngưng ngơ, tôi đi về địa điểm thi, đối đầu với kì thi quan trọng này.

Một tiếng chuông vang lên, kì thi bắt đầu. Một tiếng chuông vang lên, kì thi kết thúc. Mọi sự vất vả học hành trong thời gian qua, đến lúc này đã được kiểm nghiệm. Cuối cùng cũng kết thúc rồi, kì thi giữa kì cuối cũng kết thúc rồi!

Cứ thế này mà kết thúc thôi sao?

Đứng ở ngoài phòng thi, nhìn tờ giấy vào phòng thi, tôi có một cảm giác thật mơ màng. Cứ thế mà kết thúc sao?

Cứ thế mà kết thúc sao! Tất cả còn lại chỉ là sự chờ đợi. Kết thúc thì làm sao chứ? Trái tim tôi đập thành thịch.

“A! Cuối cùng cũng được giải thoát!” Đột nhiên Cung Trạch Minh lù lù đứng trước mặt, cắt đứt dòng suy nghĩ của tôi.

“He he, đúng thế, giải thoát rồi.” Tôi cũng vui vẻ nhìn Cung Trạch Minh.

“Đi thôi!” Cung Trạch Minh đột nhiên kéo tay tôi đi ra cổng trường, “Chúng ta đi ăn mừng thôi!”

Tôi thần thờ. Đã lâu như vậy rồi, kể từ khi tôi để ý đến Cung Trạch Minh, đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu ta có bộ dạng vui vẻ như vậy. Không biết tại sao, tâm trạng tôi cũng trở nên vui vẻ. Đúng thế, phải đi ăn mừng một bữa mới được.

“Chúng ta đi đâu bây giờ?” Tôi thích thú hỏi Cung Trạch Minh, nhìn cậu ta vui vẻ như vậy, tôi quyết định cho dù cậu ta muốn đi đâu, tôi cũng sẽ đi cùng cậu ta

“Ừm...” Cung Trạch Minh nhắm chặt mắt lại, cẩn thận suy xét. Bộ dạng nghiêm túc của cậu ta khiến tôi thấy thật buồn cười. Chỉ là đi chơi thôi mà, sao phải suy nghĩ nghiêm túc đến vậy chứ. Tôi lắc đầu, chẳng trách đúng là Cung Trạch Minh đệ nhất nghiêm túc cổ chấp vạn năm.

Đột nhiên Cung Trạch Minh trừng mắt lên, trong đôi mắt sáng đó ngập tràn sự thích thú và mong đợi. Xem ra cậu ta đã có mục tiêu rồi.

Quả nhiên Cung Trạch Minh thích thú nói: “Tôi quyết định, chúng ta đi công viên trò chơi mà mọi người vẫn nói đi!”

Tôi không nhịn được cười, công viên trò chơi, mà mọi người vẫn thường nói sao? Ha ha, cái tên Cung Trạch Minh này đúng thật là...

“Được! Cũng lâu rồi tôi không đi, chúng ta đến đó đi!” Tôi vui vẻ trả lời, “Đi thôi, chúng ta đến công viên trò chơi đi!” Cung Trạch Minh lập tức kéo tay tôi chạy ra cổng trường, dù sao cũng chỉ là đi công viên trò chơi thôi mà, sao đáng vẻ cậu ta có vẻ háo hức như vậy. Tôi nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng đang mỉm cười của cậu ta, người như bị hút hồn.

Trong công viên trò chơi náo nhiệt, người đông nghìn nghịt, chúng tôi đang đứng ở cửa vào của cửa hàng kem, ngắm nhìn kiến trúc khiến người ta không ngừng phải xuýt xoa của khu vui chơi.

“Chúng ta đi đâu bây giờ?” Tay tôi giờ que kem bảy màu lên, vừa ăn, vừa hỏi Cung Trạch Minh đang đứng bên cạnh xem lát nữa đi đâu tiếp theo.

Cung Trạch Minh nhìn tôi với ánh mắt lưỡng lự dán mắt nhìn vào que kem Hoàng gia bảy màu vừa bị tôi nhét vào trong tay, giống như người vừa từ trên trời rơi xuống vậy. Cuối cùng tôi cũng có cơ hội để trêu chọc cậu ta: “A ha ha ha ha! Cung Trạch Minh, cái này ngon thật đấy! Cậu không biết ăn sao? Có cần đại nhân Đậu Giáng tốt bụng này dạy cho không?”

“Hừ! Ai nói tôi không biết ăn chứ! “Miêu Lương Lương” chính là của tôi!” Cung Trạch Minh khinh khỉnh trừng mắt nhìn que kem trước mặt.

Trời ơi! Không phải chứ. “Miêu Lương Lương” nổi tiếng của thế giới Ice là của Cung Trạch Minh sao? Tôi phì miệng bắn nước bọt ra, dùng giọng điệu kích động nói với Cung Trạch Minh: “ ‘Miêu Lương Lương’ mà cậu nói chính là thế giới Ice nổi tiếng đó sao?”

Cung Trạch Minh vẫn dán mắt nhìn vào que kem Hoàng gia bảy màu, chỉ lạnh lùng nói một câu: “Đúng thế, chỉ có Thế giới Ice thuộc tập đoàn Miêu Lạt mới gọi là “Miêu Lương Lương”. Lúc tôi 14 tuổi ông ngoại tôi đã giành được nó.”

Nghe xong lời của Cung Trạch Minh, tôi ngạc nhiên.

Thì ra “Miêu Lương Lương” mà tôi rất rất thích đó lại chính là của gia tộc nhà Cung Trạch Minh! Tôi nhảy bổ về phía Cung Trạch Minh, nắm chặt lấy vạt áo của cậu ta, ánh mắt như một con sói nhìn chằm chằm vào cậu ta: “Cậu có biết không, ước mơ của tôi chính là được chìm đắm trong thế giới Ice của “Miêu Lương Lương”, mãi mãi không bao giờ tỉnh lại!”

“May quá, ở cạnh trường có một nhà kho của “Miêu Lương Lương”, lát nữa dẫn cô đi.” Cung Trạch Minh liếc mắt nhìn tôi, rút vạt áo của cậu ta ra khỏi tay tôi, rồi lại cúi đầu nhìn que kem của cậu ta.

Tôi không thể nào tưởng tượng được! Tôi lại có thể đến nhà kho của “Miêu Lương Lương”! Trời ơi! Trời ơi! Có phải là tôi đang nằm mơ không thể! Giấc mơ của tôi lại có thể thành hiện thực sao? Tôi cảm động đến nỗi đầu óc trống rỗng!

Trong lúc tôi đang bị cái tin không thể tưởng tượng nổi đó làm cho vô cùng xúc động. Cung Trạch Minh đột nhiên ngoạm lấy một miếng trên que kem Hoàng gia bảy màu rồi nhai ngấu nghiến. Một hương thơm nồng nồng bay ra từ que kem bị cắn dở đó, mặt Cung Trạch Minh lập tức dính đầy kem.

“Ha ha ha...” Tôi cười chết mất! Cái bộ dạng nhăn nhó của Cung Trạch Minh làm tôi cười chết mất! Không ngờ rằng một Cung Trạch Minh vốn dĩ rất đỉnh đặc như vậy lại có lúc nhăn nhó như thế! Hôm nay thật là bội thu.

“Bã đậu đáng chết, cô lại dám chế giễu tôi sao?”

Cung Trạch Minh cúi thấp đầu, hậm hực ném câu nói đó về phía tôi.

“Cười... cười cũng không được sao?” Hic... tôi vừa mới trêu một tí, mà Cung Trạch Minh đã giận rồi?

Cung Trạch Minh đưa một ngón tay ra lẳng lẳng chấm một chút kem còn dính ở trên khóe miệng, đột nhiên xông về phía tôi: “Xem tôi thu phục cô thế nào!”

“A! Cái đồ Cung Trạch Minh thói tha này! Cứu tôi với!”

“Bã đậu, cô đứng lại cho tôi!” Cung Trạch Minh khua khua ngón tay dính đầy kem chạy nhanh về phía tôi.

Ôi... chẳng phải Cung Trạch Minh trước giờ chưa bao giờ chạy sao, tại sao tốc độ chạy của cậu ta, và tốc độ chạy của một đứa chậm chạp béo ục ịch như tôi lại tương đương nhau thế này!

“Cứu tôi với, chú cảnh sát ơi! Người xấu ức hiếp người tốt!” Tôi vừa cố né tránh Cung Trạch Minh vừa khiêu khích cậu ta, “Cung Trạch Minh, ức hiếp một người chạy chậm như tôi thì có bản lĩnh gì chứ, có giỏi thì cùng đi ngồi đu quay xem?”

Tôi phải dùng sở trường của mình để đối phó với cậu ta!

“Hừ! Đi thì đi! Ai sợ cô chứ? Cô liệu mà cẩn thận đừng để đồ bã đậu như cô bị văng ra ngoài đấy!” Cung Trạch Minh hắng giọng trả lời, ngẩng cao đầu chạy ra quầy bán vé.

“Hừ! Cứ chờ đấy!” Tôi cũng ngẩng cao đầu chạy ra quầy. Cung Trạch Minh, tôi không tin rằng trong trò chơi này tôi lại thua kém cậu!

Mười phút sau, ở khu nghỉ ngơi của công viên trò chơi.

“Này... cậu sao vậy?” Tôi đập đập vào lưng Cung Trạch Minh đang cúi khom người, lo lắng hỏi.

“Tôi... tôi... tôi... không sao... đâu!” Cung Trạch Minh đáng thương, sau khi từ đu quay xuống, là cứ phải nhờ người dựa vào hàng rào bao quanh, không ngừng thở hổn hển, nhìn bộ dạng của cậu ta, tôi thấy dường như cậu ta sắp nôn đến nơi.

“Nào, uống cốc nước đi.” Tôi đưa bình nước cho cậu ta, bảo cậu ta từ từ uống. Đúng là một đứa trẻ đáng thương, mặt xanh như tàu lá chuối rồi.

Cung Trạch Minh nhấp vài ngụm nước, rồi lại uống thêm vài ngụm to nữa mới dần dần hồi phục lại.

“Thì ra cảm giác ngồi đu quay là như thế này!” Cung Trạch Minh đang đứng dựa vào hàng rào đột nhiên rầu rĩ thốt lên.

“Từ trước đến nay cậu chưa từng ngồi đu quay sao?”

Tôi đưa cho cậu ta một tờ khăn giấy.

“Đây là lần đầu tiên...” Cung Trạch Minh bình thản nói, nhưng giọng điệu trong lời nói đó như mang một chút thương cảm. Có lẽ cậu ta đã quen rồi.

Tôi nhìn Cung Trạch Minh, từng đường nét trên khuôn mặt nghiêng nghiêng của cậu ta trông thật hiền lành, mang một cảm giác khiến trái tim người ta như muốn run rẩy. Tôi thẫn thờ nhìn cậu ta, rồi chìm trong mê đắm. Trong đầu tôi chợt vụt lên một suy nghĩ: Nếu có thể được nhìn cậu ta mãi như thế này, thật là tốt...

“Đi thôi! Tôi sẽ dẫn cậu đến chỗ khác chơi!” Tôi kéo tay của Cung Trạch Minh, lôi cậu ta ra chỗ quầy bán vé, “Chúng ta đi mua vé vào cửa! Hôm nay chơi nhè đi!”

“Ừ!” Cung Trạch Minh cũng vô cùng hứng thú, “Được! Lần sau tôi sẽ không thua cô đâu! Tiểu bà đậu ạ, cô cứ chờ đấy mà tiếp chiêu nhé! Ha ha ha!”

“Có bản lĩnh thì cứ thử đi! He he, khu vui chơi này là địa bàn của đại nhân Đậu Giáng tôi đây!”

...

Sau khi chơi chán ở khu trò chơi, Cung Trạch Minh cũng thực hiện lời hứa, dẫn tôi đến nhà kho của “Miêu Lương Lương”. Được đến nơi đẹp nhất mà lòng tôi vẫn mơ ước, tôi cảm động đến nỗi không quản giá lạnh, chạy đùa lung tung khắp nơi trong thế giới của “Miêu Lương Lương”. Cho đến khi người tôi đông cứng lại, mới để Cung Trạch Minh kéo ra ngoài trong nỗi tiếc.

Vừa đi vừa liếm “Hạt dẻ” - sản phẩm mới nhất của “Miêu Lương Lương” mà dưới sự mở lời của Cung Trạch Minh chú Tiểu Tướng trông coi nhà kho đã đưa cho tôi, tôi và Cung Trạch Minh thong thả bước về nhà.

“Tiểu bà đậu à, hôm nay cảm ơn cô!” Cung Trạch Minh đột nhiên nói với tôi.

“Hả? À! He he... không phải khách khí... phải là tôi cảm ơn cậu mới đúng, chính cậu đã dẫn tôi đến thế giới Ice của ‘Miêu Lương Lương’.” Tôi giờ giờ “Hạt dẻ” trong tay lên cười nói.

Hôm nay thật là vui! Tôi và Cung Trạch Minh hai người chúng tôi chơi đùa vui vẻ trong công viên trò chơi hết cả một buổi chiều, chỉ có hai người chúng tôi thôi! Hai người cùng nhau vui chơi trong khu trò chơi, đó liệu có phải là... hẹn hò không?

Bỗng chốc tôi cảm thấy xấu hổ. Tôi cúi thấp đầu, nhìn đầu ngón chân đang lú rú của mình.

“Được! Bước tiếp theo, nhiệm vụ của chúng ta là bàn luận xem là làm thế nào để giải lời nguyên đáng chết đang ám trên cơ thể chúng ta!” Cung Trạch Minh đột ngột cao giọng nói.

Lời nguyên... tôi vừa nãy còn rất vui vẻ, thế mà bây giờ trái tim như bị ai đó kéo mạnh một cái, bỗng chốc đang bay lơ lửng trên mây bị rơi bịch xuống đất. Đúng thế, chúng tôi và những cặp nam nữ vui chơi trong khu trò chơi đâu có giống nhau, bọn họ mới thực sự là hẹn hò, còn chúng tôi... chỉ là đang chúc mừng vì đã tiến một bước trong việc giải thoát cho đối phương mà thôi. Cái suy nghĩ đó cứ bủa vây lấy tôi, và rồi nhanh chóng chặn lại ở trong tim, buồn bã quá, khó chịu quá.

“Được... được rồi!” Tôi đá vào viên đá ở bên cạnh chân, đáp lại Cung Trạch Minh.

Thực ra tôi không muốn phá vỡ tâm trạng đang cao trào của Cung Trạch Minh, đối với cậu ta mà nói đây là một trò chơi rất khó mới có được và vô cùng quan trọng, nhưng giọng điệu của tôi vẫn không giấu nổi sự buồn bã.

“Ê? Cô sao vậy?” Đương nhiên Cung Trạch Minh đủ tinh tế để nhận ra sự chán nản trong lời nói của tôi, cậu ta dừng lại, dùng lưng bàn tay chạm vào trán tôi, “Không bị sốt, cô có mệt không?”

Hành động quan tâm hiếm hoi của Cung Trạch Minh, khiến trái tim của tôi đập thật nhanh và mạnh. Nhưng, nhưng cứ nghĩ đến thứ gắn kết mối quan hệ của chúng tôi, là do phép thuật của lời nguyện, lập tức trái tim của tôi xót xa, xót xa tới nỗi đang trào lên đau nhói.

Không muốn để Cung Trạch Minh lo lắng, tôi ngẩng đầu lên, nở một nụ cười nói: “Không biết tôi là ai sao, Đậu Giăng tôi đây đi vào công viên trò chơi về mà lại mệt sao! Như thế là hơi bị khinh thường tôi đấy!”

“Vậy thì tốt rồi!” Cung Trạch Minh mỉm cười, rồi đột nhiên lại nghiêm mặt, “Sắc mặt của cô không được tốt... hay là thi không làm được bài? Hừ hừ! Nếu như kết quả thi của cô mà thấp, thì tôi chẳng còn mặt mũi nào nữa!” Nói xong cậu ta lấy ngón tay gầy gầy chiếc kính, làm ra vẻ nghiêm túc.

“Ha... ha ha...” Tôi rất muốn cười, tôi rất muốn kìm nén sự chán nản thất vọng đang bủa vây trong lòng, không được để Cung Trạch Minh buồn. Hôm nay Cung Trạch Minh vui như vậy thật là hiếm thấy! Tôi không muốn cậu ta vì tôi mà mất đi tâm trạng vui vẻ.

Nhưng, sao tiếng khóc của tôi lại khó nghe đến vậy?

“Bã đậu...” Giọng nói của Cung Trạch Minh bối rối.

“Xin lỗi...” Xin lỗi, tôi thật là ngốc, không biết kìm nén cảm xúc của mình.

Đột nhiên một cảm giác thật ấm áp và mềm mại khiến tôi im bật, tôi ngạc nhiên tròn xoe mắt.

Cung Trạch Minh dùng môi của cậu ta để chặn lại lời xin lỗi của tôi! Cung Trạch Minh hôn tôi? Trời ơi! Cung Trạch Minh chủ động hôn tôi! Tôi không dám tin tròn xoe mắt ra nhìn, người đang hôn tôi có đúng là Cung Trạch Minh không vậy? Trời ơi! Ông trời ơi rốt cuộc ông đang làm gì vậy? Ông đang trêu đùa tôi đúng không? Ông đang lừa tôi đúng không? Cung Trạch Minh sao lại có thể chủ động hôn tôi được? Cậu... cậu ta chủ động hôn tôi, liệu tôi có thể hiểu rằng cậu ta đối với tôi... Ui chao! Mặt tôi đột nhiên nóng bừng bừng!

“Được rồi! Tôi đã trao cho cô phần thưởng cuối cùng rồi nhé!” Đôi môi ấm nóng của Cung Trạch Minh rời khỏi môi tôi, cậu ta cúi đầu, đắc ý nhìn tôi nói, “Bây giờ, Bã đậu, tốt nhất cô nên cầu trời khẩn phật ngày mai khi công bố kết quả cô có thể đạt được mục tiêu... nếu không... hừm hừm!” Sau khi ụ hiếp tôi xong, Cung Trạch Minh kiêu ngạo quay đầu đi, sau đó lặn mất hút.

Một mình tôi đứng ngơ ngẩn ở đó, một cơn gió thổi qua, vài chiếc lá xoay vòng, khe khẽ bay đến trước mặt tôi. Quả nhiên... làm sao Cung Trạch Minh có thể như thế với tôi chứ...

Trên mặt tôi vẫn còn đọng lại hơi ẩm vừa nãy, nhưng nhìn bóng dáng Cung Trạch Minh đang khuất dần ra xa, đột nhiên tôi cảm thấy rất lạnh, lạnh đến nỗi không thở được.

9. Chương 9: Kết Quả, Ngọt Ngào Thất Đáng Sợ

Ngày mai là ngày công bố kết quả giữa kì. Cả buổi tối tôi cứ trần trọc suốt đêm không ngủ được.

Tôi nghĩ rất nhiều. Mặc dù tôi có lo lắng cho kết quả thi, nhưng hơn tất cả tôi lo lắng về phản ứng của Cung Trạch Minh. Nếu như tôi không đạt được mục tiêu, chắc chắn cậu ta sẽ rất tức giận! Nếu như cậu ta giận tôi, liệu có phải rằng tôi sẽ không bao giờ được nhìn thấy nụ cười hôm đó của cậu ta nữa không? Nghĩ lại bộ dạng vui vẻ của Cung Trạch Minh lúc đi trên đường hôm đó, có thể nói là tôi quen cậu ta lâu như

vậy rồi, nhưng đó là lần đầu tiên tôi thấy cậu ta cười tươi roi rói như vậy! Nụ cười đó sao mà khiến tôi say đắm, nhưng nó lại khiến tôi đau lòng.

Không biết tại sao, nụ cười của cậu ta lại đem lại cho tôi một thứ cảm giác giống như bong bóng xà phòng, nó đẹp đến vậy, nhưng lại rất yếu ớt, nếu không cẩn thận là sẽ bị vỡ, sẽ bị mất hút trong không trung. Tôi muốn giữ mãi nụ cười đó, muốn mãi mãi ôm ấp cậu ta ở trong lòng để chở che.

Nhưng, nếu như dù đã được cậu ta kèm cặp lâu như vậy, kết quả thi của tôi vẫn không ra gì, một người là siêu nhân đệ nhất như cậu ta nhất định sẽ rất tức giận! Vậy thì, sao tôi dám nói rằng tôi muốn giữ mãi nụ cười của cậu ta chứ?

Sáng sớm hôm sau, hai mắt tôi thâm quầng, cùng với Lý Băng Thụy sáng nào cũng đến đón tôi đi học như thường lệ, từng bước từng bước, lèo đèo theo anh ấy đi đến trường. Tôi đỡ dần đến nỗi thậm chí còn không nhận ra rằng hôm nay Cung Trạch Minh không xuất hiện.

Lý Băng Thụy đi bên cạnh thấy thần sắc tôi không được tốt, liền nói: “Tiểu Đậu Đậu à, không sao đâu, cho dù kết quả thi của em không tốt, anh vẫn yêu em rất nhiều!”

“Cảm ơn anh.” Tôi nhướn miệng cười, nói lời cảm ơn với Lý Băng Thụy. Mặc dù tôi thấy rất cảm động vì sự ủng hộ của Lý Băng Thụy đối với tôi, nhưng, thực sự Lý Băng Thụy không tin rằng tôi sẽ có một kết quả thi thật tốt sao?

Không biết Cung Trạch Minh sẽ nghĩ thế nào nhỉ?

Cậu ta kèm cặp cho tôi lâu như vậy, chắc chắn sẽ để ý đến thành tích của tôi... Đợi đã, Cung Trạch Minh! Sao hôm nay Cung Trạch Minh không đến nhỉ? Đến lúc này, tôi mới phát hiện ra, sáng nay Cung Trạch Minh không đến đón tôi đi học. Thảo nào lúc này cứ thấy thiếu thiếu một thứ gì đó, thì ra là thiếu mất bóng dáng của Cung Trạch Minh, thiếu mất đi tiếng cười và chạnh chọc của Lý Băng Thụy và Cung Trạch Minh.

Đến cảm giác đi học cũng khang khác! Tôi cười đau khổ nghĩ. Cung Trạch Minh mới chỉ đi học cùng tôi không được bao lâu, tôi đã quen với cảm giác có cậu ta. Còn lúc kéo tay của Lý Băng Thụy, sao tôi lại cảm thấy kỳ quặc đến vậy? Đúng là, tôi chỉ có thể coi Lý Băng Thụy như một người anh mà thôi.

Bây giờ Cung Trạch Minh đang ở đâu? Sao không đến đón tôi? Có lẽ nào cậu ta đã đến trường để xem kết quả trước? Ý nghĩ này khiến tôi đột nhiên rung mình, vội vàng kéo Lý Băng Thụy vẫn đang lái nhai nhải ở bên cạnh, rảo bước về phía trường học.

Thứ đang chờ đợi tôi là cái gì vậy?

Cuối cùng cũng đến trường, tôi hơi lưỡng lự. “Sao em lại dừng lại? Nhanh lên, chỗ bảng thông báo tập trung rất nhiều người, chắc là kết quả cũng được dán rồi.”

Lý Băng Thụy kéo tôi đi về phía bảng thông báo.

Rất nhiều người vây quanh trước bảng, chỉ chỉ trỏ trỏ. Lý Băng Thụy kéo tay tôi chen vào giữa đám đông.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Cái tên Lý Băng Thụy này cứ đâm ngang đâm dọc, tôi chỉ biết núp sau lưng anh ấy không ngừng nói lời xin lỗi với những bạn học bị chúng tôi làm phiền.

“Này, là Đậu Tương đó...”

“Nhìn này, là Đậu Tương...”

“Cậu ấy đến rồi... mau xem đi, Đậu Tương.”

Hả? Sao thế? Mọi người đứng xung quanh đều chỉ chỉ vào tôi. Xảy ra chuyện gì vậy? Lẽ nào... tôi vẫn là đệ nhất đội sổ sao? Trời ơi! Không phải chứ! Tôi lo lắng, thế là đâm sầm vào Lý Băng Thụy đang đứng ở đằng trước, tôi vội vàng nhìn bảng thành tích của tôi! Ông trời ơi, cầu xin ông đừng vứt bỏ tôi, đừng cho tôi đội chiếc mũ “Đệ nhất đội sổ nữa”!

Không biết từ lúc nào, mấy bạn học ở đằng trước đứng dạt sang một bên mở ra một con đường nhỏ, nhưng tôi hoàn toàn không còn để ý đến điều đó nữa, tôi tâm trạng thấp thỏm cứ nhìn thẳng lên phía trước, lúc

tôi nhìn thấy bảng thông báo, theo bản năng nhìn xuống dãy những cái tên đứng cuối cùng, giống như bình thường vẫn tìm tên của tôi trong số những người xếp cuối.

Sâm Vĩnh là một trường rất coi trọng thành tích, mỗi lần công bố thành tích, nhà trường đều dùng một tờ giấy rất dài rất dài để sắp xếp theo thứ tự xếp hạng của tất cả các học sinh thành một bản danh sách dài. Thế nên kết quả là, những bạn có thành tích kém xếp cuối cùng chỉ có thể quỳ gối xuống đất để xem thành tích. Nghe nói, mục đích nhà trường làm như vậy, là để khiến cho những học sinh có thành tích kém lúc quỳ gối xuống mặt đất, có thể thực sự cảm nhận được sự nhục nhã khi bị tụt hậu, từ đó kích thích học sinh chăm chỉ học tập. Đúng là chiêu này đã khuyến khích ý chí phấn đấu của rất nhiều người, cho đến khi tôi và Lý Băng Thụy đến trường Sâm Vĩnh... vì chúng tôi hầu như lúc nào cũng chỉ đứng ở vị trí đội sổ đệ nhất và đội sổ đệ nhị, khiến cho kế hoạch này hầu như không phát huy được tác dụng.

Tôi đưa mắt tìm ở cuối bảng danh sách rất lâu, nhưng ở đó không có tên của tôi. Tim tôi bắt đầu đập liên hồi. Không có tên của tôi, thế có nghĩa là, tôi không phải là đệ nhất đội sổ rồi sao? Tôi tiến bộ rồi sao? Nếu như là hồi trước, chỉ cần tôi mà không nhìn thấy tên mình ở vị trí cuối cùng, là tôi đã nhảy cẫng lên hò reo chúc mừng, nhưng bây giờ, tôi chỉ muốn mau chóng tìm được thứ hạng của mình. Trong lúc tôi đang chuẩn bị từ từ nhìn lên phía trên bảng xếp hạng, thì có một sức mạnh kéo giật tôi lên, tôi ngơ ngác nhìn cái người vừa kéo tôi lên đó, thì phát hiện ra đó là bạn học của tôi, ở phía đằng sau cậu ta, có rất nhiều ngón tay cũng đang đồng thời chỉ trở lên phần phía trên của bảng thông báo. Chỗ đó, chính là chỗ mà tôi không dám nhìn lên. Tôi từ từ đưa mắt nhìn lên, trong khoảnh khắc, dường như tôi ngừng thở...

Bây giờ, ở chỗ đó, có tên của tôi!

Vị trí số hai mươi: Đậu Giáng!

Woa! Vị trí số hai mươi! Không phải là đội sổ nữa rồi, mà là trong danh sách những người dẫn đầu.

Top dẫn đầu vị trí số hai mươi! Cuối cùng tôi không phải quỳ xuống để xem nữa rồi! Từ sau khi vào trường Sâm Vĩnh, đây là lần đầu tiên tôi được đứng trên những người khác! Tôi không dám tin vào mắt mình, cứ nhìn đi nhìn lại hai cái chữ đó. Đó có phải là tên tôi không vậy? Tôi không dám tin, quay đầu lại nhìn những bạn học đang đứng ở bên cạnh. Đón chào tôi là những gương mặt tươi cười, những gương mặt khăng định. Những gương mặt nửa quen nửa lạ này tràn đầy thiện chí, tràn đầy sự khăng định, tràn đầy sự tán thưởng. Là tôi, cái tên sau dòng chữ “Vị trí số hai mươi” đó là tên tôi, đúng thật là tôi!

“Đậu Giáng, chúc mừng cậu!” Tống Chân Hi từ đám đông chen lên, đứng trước mặt tôi, nhẹ nhàng nói với tôi, “Cậu thành công rồi, cậu thực sự thành công rồi, lần này cậu còn cho rằng bản thân mình không đủ thông minh nữa không?”

Tôi lắc đầu quầy quậy. Đúng thế, tôi đã chứng tỏ được bản thân, tôi có thể làm được rồi, thực sự tôi có thể rồi. Nhưng...

“Ôi trời! Ôi trời! Đậu Đậu của chúng ta thật là lợi hại! A ha ha!” Lý Băng Thụy kéo tôi đang đứng ở trước mặt Tống Chân Hi vào trong lòng anh ấy, sau đó đột nhiên ôm chầm lấy tôi, làm tôi sợ quá la lên.

“Đậu Đậu, Đậu Đậu! Đậu Đậu của chúng ta thật là giỏi!” Lý Băng Thụy ôm lấy tôi rồi quay vòng.

“Ha ha ha... Đúng thế, Đậu tử thật giỏi!” Mấy người bạn học đứng xung quanh cũng hưởng ứng theo. Trong lúc tôi bị Lý Băng Thụy ôm lấy người rồi quay vòng quanh, tôi nhìn thấy Tống Chân Hi đứng ở bên cạnh mỉm cười nhìn tôi, cậu ấy từ từ đưa tay ra, đứng cạnh Lý Băng Thụy làm tư thế bảo vệ. Trái tim tôi tràn đầy mật ngọt, cậu ấy đang lo lắng cho tôi, thật chẳng trách đó là lớp trưởng Tống Chân Hi luôn nhẹ nhàng quan tâm đến người khác của chúng tôi.

Trong vòng tay của Lý Băng Thụy, nhìn mọi người vui mừng đang đứng ở xung quanh, tôi cười vui vẻ hết cỡ, nhưng cùng lúc đó, ánh mắt tôi cũng đang cố tìm kiếm một bóng hình.

Cung Trạch Minh, cậu ta ở đâu nhỉ? Chắc là cậu ta cũng thấy thành tích của tôi rồi. Tôi đã không đạt được mục tiêu mà cậu ta đặt ra, không biết cậu ta sẽ tỏ thái độ thế nào đây. Cậu ta... chắc chắn sẽ rất tức giận?

Lý Băng Thụy nhắc bóng tôi lên cao, ánh mắt của tôi nhìn lướt qua đầu của tất cả các bạn học sinh đang đứng đó, và tôi đã nhìn thấy Cung Trạch Minh đang đứng ở cạnh bảng thông báo. Cậu ta đứng quay lưng

lại với tôi, đang xem thành tích trên bảng. Tôi không thấy vẻ mặt cậu ta, nhưng không biết tại sao, từ tâm lưng thẳng cao cao của cậu ta tôi cảm nhận rất rõ có một cơn giận đang dần dần bốc lên.

Tôi đang đắm chìm trong tiếng hò reo vui thích của trái tim, bỗng chốc trở nên nguội lạnh.

Tôi vùng vẫy cố tách đôi tay đang ôm lấy tôi của Lý Băng Thụy ra, trong ánh mắt ngạc nhiên của anh ấy, tôi len qua đám bạn đang đứng đó, đi ra phía sau của Cung Trạch Minh.

“Xin lỗi, đã không đạt được mục tiêu mà cậu đề ra.” Tôi thành thật, thành khẩn nói lời xin lỗi với Cung Trạch Minh.

Cung Trạch Minh từ từ quay người lại. Hai tay cậu ta khoanh trước ngực, khóe miệng khê nhếch lên nở một nụ cười, đôi mắt sau cặp kính gọng đen ánh lên cái nhìn sắc lạnh.

Quả nhiên cậu ta rất tức giận. Điều này, khiến cho tim tôi đập thành thịch, niềm vui lúc nãy bỗng chốc đã tan biến đâu hết, chỉ còn lại cảm giác sợ hãi và bất an.

Trong mắt của Cung Trạch Minh như đang có hai ngọn lửa đang bùng cháy, như đang đốt cháy chỗ tôi đang đứng. Chỉ cần ánh mắt đó thôi, là tôi đã đầu hàng vô điều kiện.

“Cô là lợn à! Với kết quả kiểm tra như vậy mà cũng đáng chúc mừng sao!” Hai mắt của Cung Trạch Minh trợn trừng, tôi như bị ngọn lửa trong mắt của cậu ta thiêu rụi.

“Xin... xin lỗi.” Tôi cúi thấp đầu, tôi đang lo lắng, tôi đang sợ hãi, tôi... đang rất đau đớn.

“Cung Trạch Minh, xin cậu đừng có quá đáng quá!”

Tổng Chân Hi chợt bước đến, đứng chặn ở trước mặt tôi, trách móc Cung Trạch Minh, “Cung Trạch Minh, bạn Đậu Giáng đã rất cố gắng rồi, cậu ấy đã từ vị trí đệ nhất đội sổ vươn lên vị trí số hai mươi trong top dẫn đầu rồi! Cậu ấy đã cố hết sức mình. Cậu không nên đem sự ám ảnh cố chấp của chính mình để áp đặt cho cậu ấy. Như thế là không công bằng với cậu ấy.”

Lý Băng Thụy cũng kéo tôi ra đằng sau anh ấy, dùng cơ thể của anh ấy để bảo vệ cho tôi.

“Đừng có nói gì nữa.”

Tôi ngắt lời của Tổng Chân Hi. Sau đó tôi vỗ vỗ vào tay của Lý Băng Thụy, vùng vẫy thoát ra khỏi tay anh ấy.

Từng bước từng bước một, tôi vượt qua Tổng Chân Hi, từ phía sau lưng cậu ấy bước lên, cứ thế đi đến trước mặt Cung Trạch Minh.

“Xin lỗi, tôi đã không hoàn thành mục tiêu mà cậu đặt ra cho tôi.” Tôi nhìn thẳng vào cậu ta, khe khẽ nói lời xin lỗi, hi vọng có thể kìm hãm bớt sự tức giận của Cung Trạch Minh.

Nhưng muộn mất rồi, vừa nhìn Cung Trạch Minh, là tôi đã biết rằng, sự tức giận của cậu ta đang ngày càng bốc lên cao theo từng lời của Tổng Chân Hi.

Cung Trạch Minh không đếm xỉa gì đến Tổng Chân Hi, chỉ lạnh lùng liếc nhìn cậu ấy, tiếp tục trợn trừng mắt với tôi: “Bã đậu, cô tự thấy là mình giỏi lắm sao? Tôi nói cho cô biết cái đồ đầu óc bã đậu như cô còn dám cãi lại tôi à, cô tự xem lại thành tích của cô đi! Cô còn muốn thoát khỏi cái danh hiệu đó sao? Cả đời cũng đừng có mơ!”

Cung Trạch Minh chẳng thèm giữ chút thể diện nào cho tôi, cứ thế mà sa sả chửi thẳng vào mặt khiến tôi không còn lỗ nào để mà chui nữa. Tôi biết tôi không đạt được mục tiêu, mặc dù tôi đã rất nỗ lực, nhưng không đạt được mục tiêu là không đạt được mục tiêu. Vì, tôi là bã đậu, không phải thế sao? Mặc dù tôi đã rất cố gắng để giữ im lặng, nhưng mắt của tôi vẫn ướt ươn ướt.

“Cung Trạch Minh!” lần đầu tiên Tổng Chân Hi không dùng cách nói nhẹ nhàng thường ngày, mà hét lớn lên để ngăn lại những lời trách mắng của Cung Trạch Minh.

Cũng không biết tại sao, sau khi Tổng Chân Hi bắt đầu bênh vực cho tôi, sắc mặt của Cung Trạch Minh càng trở nên khó coi, cậu ta há hốc mồm, hình như còn muốn nói điều gì đó, nhưng đúng vào lúc này, đột nhiên Tổng Chân Hi kéo lấy tay tôi, lôi tôi ra đứng trước mặt các bạn học đang đứng xung quanh, cao giọng

nói: “Các bạn ơi, thứ hạng trước kia của bạn Đậu Giáng như thế nào, thì mọi người đều rất rõ, thậm chí còn có rất nhiều bạn vì thế mà chế giễu bạn ấy. Bây giờ dù mới bỏ ra một ít thời gian, nhưng bạn Đậu Giáng của chúng ta đã nâng thành tích của mình lên vị trí số hai mươi trong top dẫn đầu! Bạn ấy đã nỗ lực như thế nào mọi người không tưởng tượng hết được đâu. Một Đậu Giáng như vậy không khiến mọi người cảm động sao?”

“Đúng thế... Đậu Tương... à không, Đậu Giáng thực sự đã rất cố gắng, tôi có thể thấy, rất nhiều câu hỏi ôn tập trên bàn học của cậu ấy, hơn nữa cậu ấy cũng chăm chỉ làm qua hết lượt rồi.” Một cậu bạn ngồi sau lưng tôi gật đầu.

“Ừ, tôi cũng nhìn thấy...”

“Ừ, cậu ấy thực sự rất cố gắng.”

“Đúng thế, đúng thế...”

Mọi người đều sôi nổi bày tỏ sự công nhận của họ đối với tôi. Lúc đối diện với những lời trách móc của Cung Trạch Minh, tôi không hề khóc, nhưng bây giờ trước những lời khen của mọi người, nước mắt tôi lại lăn dài. Không phải là vì những tổn thương ban nãy, mà là vì cảm động. Rất lâu rồi, rất lâu rồi tôi không nhận được sự công nhận của mọi người. Cảm giác này, còn khiến tôi cảm động, khiến tôi vui hơn cả việc giành được thành tích cao nhất.

Quá lâu, quá lâu rồi không được cảm nhận điều đó, tôi không biết trong tình huống như thế này tôi phải làm thế nào nữa. Đúng như Tống Chân Hi đã từng nói, nếu như thành tích của tôi được nâng cao, thì tất cả mọi sự đau buồn mà tôi gặp phải sẽ biến mất hết.

Trái tim tôi ấm áp, nóng hừng hực, nhưng một góc nào lại cảm thấy thật trống trải.

“Cung Trạch Minh, thực ra chúng ta đều thấy được rằng, đúng là cậu đã giúp cho thành tích của Đậu Giáng có sự biến chuyển, nhưng, cậu có nhìn thấy sự nỗ lực của Đậu Giáng không? Cậu không hề nhìn thấy!” Tống Chân Hi đi về phía Cung Trạch Minh, nhìn thẳng vào cậu ta.

Cung Trạch Minh không nói gì, thậm chí cậu ta còn không thèm nhìn Tống Chân Hi, cứ nhìn chằm chằm vào tôi. Trong đôi mắt xa xăm của cậu ta, ẩn chứa những điều tôi không thể nào nhìn thấu được.

Tôi cố lấy hết dũng khí lặng lẽ tiến lại gần cậu ta, lòng vô cùng áy náy. Nhìn bộ dạng lạnh lùng của cậu ta, tôi không thể chịu đựng thêm được nữa liền nói ra thắc mắc dồn nén bấy lâu nay trong lòng tôi: “Liệu có phải rằng tôi không đạt được thứ hạng mà cậu muốn, là cậu... sẽ không thừa nhận tôi đúng không?”

Tôi nhìn vào mắt của Cung Trạch Minh, hi vọng từ ánh mắt đó tôi có thể đọc được tâm trạng và suy nghĩ trong lòng của cậu ta. Tôi đang chờ đợi, nhưng tôi cũng thấp thỏm lo lắng, tôi không tài nào đoán ra được suy nghĩ của Cung Trạch Minh, từ ánh mắt của cậu ta, tôi phát hiện ra rằng tôi hoàn toàn không thể hiểu được cậu ta đang nghĩ gì nữa. Phát hiện này, khiến tim tôi đập thình thịch. Không hiểu được cậu ta, tôi đã bắt đầu không hiểu cậu ta rồi sao? Chỉ có mỗi suy nghĩ này thôi, là lại khiến cho tuyến lệ của tôi bắt đầu đau khổ co giật liên hồi.

Cung Trạch Minh đưa tay lên, tôi biết rằng cậu ta đang định gẩy kính lên. Nhưng lần này cậu ta không dùng một ngón tay trực tiếp đẩy vào giữa gọng kính, mà là dùng cả tay trái để giữ lấy cái gọng kính màu đen, gẩy gẩy gọng kính lên phía trên. Tay của cậu ta che lấp mắt, nên tôi không thấy được ánh mắt của cậu ta, không thấy một chút nào cả.

“Đúng... đúng thế!” Cung Trạch Minh buông tay ra, nhìn thẳng vào mắt tôi nói.

Nước mắt của tôi bỗng trào ra, không, đó không phải chỉ là nước mắt, những giọt nước mắt đó còn mang cả máu của tôi, đó là những giọt máu chảy ra từ một vết thương ở nơi sâu thẳm nhất trong lòng tôi. Đôi mắt của Cung Trạch Minh không còn truyền về phía tôi những ánh nhìn chân thành nữa, cậu ta đã kéo một tấm rèm rất dày để che đi cửa sổ tâm hồn của cậu ta, cậu ta đã cắt đứt con đường giao thoa cuối cùng giữa tâm hồn tôi và tâm hồn cậu ta!

“Cung Trạch Minh, sao cậu có thể như vậy?” Lý Băng Thụy kéo tôi ra phía sau anh ấy, tôi không hề phản kháng, tôi cũng không đứng ở một bên để nhìn trộm Cung Trạch Minh nữa. Tôi vẫn còn đang khóc, vẫn

còn đang chảy máu, trái tim tôi rất đau đớn.

“Cung Trạch Minh, người như cậu không xứng đáng để ở bên cạnh Đậu Giáng! Cậu đáng bị tan chảy mà chết đi!”

Lý Băng Thụy ăn nói có phần hơi bộp chộp, nhưng tôi đã chẳng còn tâm trí đâu để mà ngăn anh ấy lại. Tôi lặng lẽ chờ đợi, im lặng chờ đợi ở phía sau lưng Lý Băng Thụy.

Nghe những lời của Lý Băng Thụy, sắc mặt của Cung Trạch Minh trông khó coi đến tột độ, sau đó cậu ta liền nở một nụ cười nhếch nhếch: “Bà đậu à, thì ra cô dự định như vậy à!” Lời nói của Cung Trạch Minh như một mũi dao đâm mạnh vào trái tim tôi, nước mắt tôi càng tuôn trào dữ dội.

“Lấy có! Tất cả chỉ là viên cớ mà thôi! Cái gì mà tôi không thừa nhận cô chứ, đều là viên cớ!” Cung Trạch Minh hình như không kiềm chế được cảm xúc của mình, hét lên, “Nếu như không phải là vì cô quá ngốc, dẫn đến sự cố cô đưa nhầm viên kẹo, thì cô đã chẳng thêm để mắt đến tôi đúng không? Cho dù tôi có phải là Đệ nhất hay không, cô cũng sẽ không để ý đến tôi, cho dù tôi cố gắng như thế nào, cô cũng không biết! Cô như vậy thì có tư cách gì mà nói tôi chứ?”

Không... không phải, tôi chạy ra khỏi vòng bảo vệ của Lý Băng Thụy, muốn giữ chặt lấy cậu ta, nói rằng “Không phải như vậy!”

Nhưng, khi thấy tôi đi ra, Cung Trạch Minh lại nở một nụ cười khiến tim người ta đau nhói đến vô cùng: “Tôi cũng không cần cô quan tâm! Không bao giờ cần!” Sau đó cậu ta quay người bỏ đi.

Cung Trạch Minh đi rồi! Cung Trạch Minh cứ thế mà đi! Tôi chờ người đứng ngậy ra đó, nhìn cậu ta không một chút lưu luyến cứ thế mà rời xa tôi. Đau quá, đau đến nỗi toàn thân tôi đều tê dại, não sắp đông cứng đến nơi.

“Đậu Đậu, đừng để ý đến cậu ta, cái tên không hiểu chuyện đó!” Lý Băng Thụy nắm chặt vào vai tôi, an ủi nói. “Haizz, để Cung Trạch Minh yên tĩnh một lát đi.” Tống Chân Hi cũng đến trước mặt tôi, vỗ vỗ vào vai tôi nói. “Đi thôi, vào lớp thôi, vào lớp thôi! Sau khi tan học anh em mình đi ăn mừng nhé! Vạn tuế! Vạn tuế! Đậu Đậu của anh thật là giỏi!” Lý Băng Thụy lời xềnh xệch tôi vào trong lớp.

Tôi quay đầu lại, nhìn chỗ mà Cung Trạch Minh vừa đi khỏi, nơi đó, giờ chỉ còn lại một hình bóng cô độc đang khuất dần... Tim tôi đau quá, thực sự rất đau! Đường như lúc Cung Trạch Minh bỏ đi hình bóng của cậu ta đã lấy mất đi một phần trái tim của tôi, nước mắt của tôi đã ngừng rơi, nhưng tôi vẫn cảm thấy rằng, trái tim tôi vẫn đang rỉ máu.

Thì ra, tôi yêu Cung Trạch Minh, tôi yêu anh chàng cô độc lúc nào cũng cố gắng nỗ lực hết mình giống như tôi... vì thế, tôi mới đau khổ như vậy!

“Hôm nay, thầy giáo rất vui, thực sự là rất vui!” Trên bục giảng, thầy chủ nhiệm nước mắt lã chã, mặt thầy nhăn nhó lại như vỏ quả hạnh đào, “Thầy quá là vui! ôi... thật sự là rất vui!” Vừa nói, thầy lại rút ra một tờ khăn giấy màu trắng, xoa xoa lên chiếc kính lão của thầy, những bạn học sinh ngồi dưới giống như những người trong tranh châm biếm, ai nấy đều trở mắt lên nhìn.

“Đậu Giáng!”

“Dạ!” Đột nhiên thầy chủ nhiệm hét lớn lên, làm tôi giật cả mình, theo bản năng tôi đứng vụt dậy, đáp lại lời thầy

“Tốt! Rất tốt! Đậu Giáng của chúng ta thực sự rất giỏi! Rất là lễ phép!” Đường như thầy chủ nhiệm cũng không ngờ rằng tôi phản ứng nhanh như vậy, nhìn thầy cũng như vừa bị giật mình, nhưng trách là thầy giáo, ngay lập tức trên khuôn mặt thầy nở một nụ cười hiền từ, “Hôm nay, mọi người đã thấy chưa? Đã thấy chưa! Bạn Đậu Giáng của chúng ta đứng lên! Cuối cùng thì bạn ấy có thể đứng lên để xem thành tích của mình rồi!” Thầy chủ nhiệm kích động nói oang oang, rồi còn gật gật đầu với tôi lúc này đang đứng ngậy như phỗng.

Tiền thể tôi ngồi xuống luôn, vừa nãy phải đứng lên như vậy đã đủ để tôi xấu hổ lắm rồi, bây giờ tôi không cần phải đứng nữa.

Nhưng hành động của tôi lại khiến thầy chủ nhiệm nghĩ đến một ý nghĩ rất kì quái, thầy nhìn tôi vừa ngồi xuống, sững sốt, sau đó bắt đầu một bài diễn thuyết đầy mùi mẫn tình cảm: “Là người thầy giáo, thực sự rất hi vọng có thể thấy từng em từng em một thành tài! Hạnh phúc của các em chính là hạnh phúc của tôi! Mỗi lần các em thành công là mỗi lần tim thầy bị đâm đau nhói, đó là nỗi đau vô cùng sướng khoái!”

Lời nói của thầy chủ nhiệm, khiến toàn bộ học sinh trong lớp đều cảm thấy kì lạ, tôi cũng toát hết mồ hôi hột. Thầy chủ nhiệm, thực sự thầy nên đi bổ túc thêm môn ngữ văn. Tôi lẩm nhẩm trong lòng thầm chế nhạo thầy. Nếu mà là hồi trước, thì có lẽ tôi đã vì những chuyện đại loại như thế này mà bật cười ha hả, nhưng bây giờ, trái tim tôi đang giống như những lời thầy giáo vừa nói vậy, giống như đang bị đâm vào, rất rất đau. Chỗ ngồi bên cạnh trống hoác, Cung Trạch Minh không đến. Nhìn chỗ ngồi trống trải đó, đột nhiên tôi cảm thấy rùng mình, ớn lạnh, lạnh đến nỗi dường như tôi bị cướp mất lớp vỏ chống lạnh bảo vệ ở bên ngoài.

“Cuối cùng Đậu Giáng của chúng ta đã vượt qua được chính mình rồi! Cuối cùng, sau khi vượt qua mọi khó khăn, đã có thể từ Đậu Tương trở thành đậu phụ rồi! Chúng ta cùng chúc mừng cho bạn ấy ngày càng tiến xa tiến cao hơn!”

Sau khi nói xong những lời kì quái, thầy chủ nhiệm bắt đầu bắt nhịp vỗ tay, các bạn học sinh cũng vỗ tay theo thầy, còn có một số bạn học nhân cơ hội này huyết lên vài tiếng sáo, hét to: “Đậu phụ! Đậu phụ!”

Mọi người lại xì xào bàn tán nhắc đến tên tôi, nhưng lần này tôi cảm nhận được rằng đó không phải là những lời khinh thường và chế giễu nữa, mà giọng nói của mọi người ngập tràn sự thừa nhận, cổ vũ.

Tôi đứng dậy, lịch sự cúi người cảm ơn thầy giáo đang đứng trên bục giảng và từng bạn từng bạn một ngồi ở xung quanh đang mỉm cười với tôi.

Cảm ơn, cảm ơn sự thừa nhận của mọi người, cảm ơn sự cổ vũ của mọi người. Cảm ơn... cảm ơn một người hôm nay vắng mặt... tôi thì thầm, lẩm nhẩm trong lòng.

Hôm nay, cho dù tôi đi đến đâu, đều có rất nhiều bạn học đến chúc mừng tôi, chúc mừng tôi cuối cùng cũng đã có thể đứng lên. Mọi người ai cũng đầy thiện chí, thậm chí đến cả An Lạp và Nhị Bán - bạn cùng lớp với cô ta bình thường rất thích ức hiếp tôi nhưng khi nhìn thấy tôi, cũng chỉ vênh mặt rồi hắng giọng một tiếng là bỏ đi, chứ không hề đưa ra bất kì lời châm biếm nào như tôi tưởng tượng.

Đó là một ngày, tôi đã có được rất nhiều, rất nhiều, rất nhiều thứ mà trước nay tôi không hề dám mơ ước đến. Không có ai chế giễu tôi nữa, cũng không có ai nhìn tôi với ánh mắt khinh bỉ nữa, từ trước đến nay tôi chưa từng được mọi người đối xử một cách thiện chí vui vẻ như vậy, nên tôi cảm thấy hơi bối rối, không biết nên ứng xử thế nào.

Có thể được mọi người đón nhận như thế này đó là chuyện mà từ trước đến nay tôi không hề dám tưởng tượng đến, nhưng sau cái cảm giác vui vẻ ban đầu, không biết tại sao, lòng tôi lại cảm thấy buồn buồn. Cả buổi sáng, tôi đều ngoác miệng ra cười toe toét để cảm ơn sự chúc mừng của mọi người, cả buổi sáng, dường như mọi hành động của tôi đều cứng nhắc như một con rối. Bây giờ tôi đã có rất nhiều thứ mà hồi trước tôi vẫn khao khát mơ ước, nhưng sao tôi lại không cảm thấy vui như mình nghĩ nhỉ. Ở một góc khuất nào đó trong trái tim, dường như cảm thấy mất đi một thứ gì đó, đau nhói.

Tại sao thế nhỉ? Tôi không biết. Có lẽ, là vì sáng nay từ sau khi Cung Trạch Minh bỏ đi, cậu ta không xuất hiện nữa. Chỗ ngồi bên cạnh tôi, là khoảng trống.

Tôi mệt mỏi nằm gục trên bàn, tôi cứ suy nghĩ mãi, tôi nghĩ về tôi, về Cung Trạch Minh. Những lời cậu ta nói trước khi bỏ đi lúc sáng nay, cứ vang vọng trong đầu tôi.

“Nếu như không phải là vì cô quá ngốc, dẫn đến sự cố bỏ nhầm kẹo, thì cô đã không thèm để ý gì đến tôi phải không? Cho dù tôi có phải là Đệ nhất hay không? Cô cũng sẽ không đếm xỉa gì đến tôi, cho dù tôi cố gắng thế nào, cô cũng không bao giờ biết được! Cô như vậy thì có tư cách gì để mà nói tôi chứ?”

Đúng rồi, tôi đã luôn cố gắng, Cung Trạch Minh không phải cũng luôn cố gắng sao! Tôi theo đuổi sự thừa nhận của người khác, cậu ta chẳng phải cũng luôn như vậy sao? Đột nhiên, tôi cảm thấy sáng nay tôi chẳng khác gì là một tên phản bội khi cứ nấp ở sau lưng Lý Băng Thụy và Tống Chân Hi, một kẻ đã phản bội lại mối quan hệ thân thiết giữa tôi và Cung Trạch Minh!

Lòng tôi nóng như lửa đốt, cảm giác lo lắng cứ bủa vây lấy tôi. Ngoài cửa sổ ánh nắng rực rỡ đang chiếu lên người tôi, nhưng tôi lại không cảm thấy một chút ấm áp nào, cảm giác buốt lạnh cứ cuộn cuộn trào dâng trong lòng. Tiệt cuối cùng, tôi thấp thỏm không yên, thỉnh thoảng lại nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng bóng dáng người mà tôi muốn nhìn thấy, lại không hề xuất hiện. Tâm trạng tôi càng lúc càng bồn chồn.

Chẳng bao lâu sự lo lắng thấp thỏm của tôi đã bị Tống Chân Hi phát hiện ra, trên gương mặt hiền lành của cậu ta lộ rõ sự nghi hoặc. Buổi trưa, tiếng chuông tan học vang lên,

Tống Chân Hi đi đến bên cạnh tôi, cậu ta lo lắng nói với tôi: “Đậu Giáng, sao thế? Tớ thấy hôm nay hình như cậu không được vui?”

Tôi lắc đầu, miệng khẽ mỉm cười, nói với cậu ta: “Không sao đâu, cảm ơn lớp trưởng đã quan tâm.”

Tống Chân Hi thấy tôi xưng hô với cậu ta như vậy, nhú nhú mày, rồi lại nhẹ nhàng hỏi: “Là... vì Cung Trạch Minh sao?”

Tôi lại lắc đầu, cũng không hẳn chỉ là vì cậu ta, thực ra phần nhiều lí do là vì tôi đã hiểu rõ trái tim mình.

“Không sao đâu, cậu ta sẽ không sao đâu. Cậu ta là con trai, chắc bây giờ đang ngồi đâu đó để bình tâm lại.” Tống Chân Hi giải thích cho tôi, “Đừng buồn nhé, những lời hôm nay cậu ta nói thật là quá đáng, về sau tớ sẽ thay cậu ta tiếp tục kèm cậu học, được không? Tớ tin là với sự cố gắng của chúng ta, đừng nói là vị trí số hai, đến cả vị trí số một cũng không thành vấn đề. Ai bảo Đậu Giáng của chúng ta là cô gái thông minh nhất chứ?”

Đối diện với nụ cười chân thành và ấm áp của Tống Chân Hi, tôi không biết phải làm thế nào, chỉ cứng nhắc nói với cậu ấy một câu “Cảm ơn”, rồi ngay sau đó Lý Băng Thụy đang đứng chờ ở bên cạnh để đưa tôi về nhà lập tức kéo tôi đi luôn.

Trên đường về nhà, tôi rút tay mình ra khỏi tay của Lý Băng Thụy, vì cùng anh ấy tay nắm tay đi trên đường như vậy, cứ làm tôi cảm thấy kì kì thế nào ấy. Lý Băng Thụy lại muốn kéo lấy tay tôi, nhưng không biết tại sao, tay của anh ấy dừng lại giữa không trung, không đưa ra nữa. Lúc anh ấy ngập ngừng rút tay lại, anh ấy lại trở mặt ra, bắt đầu lải nhải nhảm như mọi ngày.

“Đậu Đậu à, em biết không, hôm nay anh đọc được một câu chuyện cười rất buồn cười! Có một bà béo hỏi nhân viên quản lí trường đua ngựa: “Kì lạ thật, từ khi nào trường đua ngựa của các anh có một con lạc đà, mà lại là lạc đà hai bướu nữa chứ?” Nhân viên quản lí trả lời bà ta: “Không giấu gì cô, nó không phải lạc đà, mà là con ngựa mà lần trước bà từng cười” Em nói xem có buồn cười không! Ha ha ha...”

Lý Băng Thụy không ngừng kể bao nhiêu câu chuyện cười cho tôi nghe, chắc là muốn làm cho tôi vui, nhưng những câu chuyện của anh không những không làm cho tôi dễ chịu hơn, mà càng làm cho tâm trạng tôi thêm nặng nề.

Tôi nhướn miệng, cố nở một nụ cười yếu ớt, để lấy lệ, lồm lổm cúi đầu bước đi.

“Đậu Đậu... Đậu Đậu...” Sau vài giây, bên tai tôi văng vẳng giọng nói bông chốc trở nên kì lạ của Lý Băng Thụy, tôi quay đầu lại nhìn anh ấy.

Chỉ nhìn thấy trong tay Lý Băng Thụy cầm một que kem bảy màu không biết mua từ lúc nào, sau khi thấy tôi quay đầu lại, anh ấy để que kem lên trên mũi của mình, giống như một nhà biểu diễn xiếc, que kem nằm trên mũi của anh ấy run lên lấy bầy. Lý Băng Thụy vẩy vẩy tay với tôi với một kiểu tư thế kì quặc.

Nhìn cảnh đó, tôi phì cười, tôi nở một nụ cười rạng rỡ giống như sáng nay khi thấy Cung Trạch Minh xuất hiện.

“Ha ha ha! Tiểu Đậu Đậu cười rồi!” Lý Băng Thụy thấy tôi cười, thích thú nhảy cẫng lên, còn que kem trên mũi của anh ấy bị rơi đập xuống mặt đất.

Lý Băng Thụy cười he he gãi đầu gãi tai, nhìn que kem bị rơi be bét trên mặt đất, tỏ ý xin lỗi nói với tôi: “He he... cái này, không ăn được rồi! Để anh đi mua cho em một que khác nhé!”

Nói xong, Lý Băng Thụy liền quay người chạy đi mua kem cho tôi. Tôi vội vàng kéo vạt áo của Lý Băng Thụy lại, lắc lắc đầu: “Anh Băng Thụy, cảm ơn anh, bây giờ Đậu Đậu không muốn ăn.”

Lý Băng Thụy quay lại, xoa đầu tôi, sau đó trong tiếng hét ngạc nhiên của tôi, đột nhiên anh ấy ôm chầm tôi vào lòng, ngực của anh ấy thật ấm áp, vòng tay của anh ấy thật gần gũi quen thuộc, trong khoảnh khắc tôi bỗng nhớ lại hồi còn nhỏ, lúc bố tôi vì bận rộn làm việc mà không về nhà được, Lý Băng Thụy cũng ôm tôi như vậy, anh xoa đầu tôi, an ủi tôi, chắc chắn ở bên cạnh lúc nào cũng đặt một que kem bảy màu mà tôi thích ăn nhất, còn kem cũng như vậy, anh ấy dùng mũi của mình để đưa ra trước mặt tôi.

“Anh Băng Thụy...” Tôi vui mừng lao vào trong ngực của Lý Băng Thụy, khe khẽ thốt lên.

“Anh đây, anh Lý Băng Thụy ở đây mà! Anh Lý Băng Thụy luôn ở bên cạnh Đậu Đậu.” Đôi tay to của Lý Băng Thụy khẽ vuốt ve mái tóc của tôi, cảm giác ấm áp truyền cho tôi thêm sức mạnh.

“Sao anh lại làm như vậy? Chúng ta... đều lớn như thế này rồi...” giọng của tôi buồn bã.

“Là vì... anh muốn Tiểu Đậu Đậu của anh quay trở lại là một Đậu Đậu vui vẻ!” Giọng nói của Lý Băng Thụy như từ trong kí ức vọng lại, len lỏi đi sâu vào trong trái tim tôi.

“Đậu Đậu của anh không phải là một bà già Đậu Đậu nhăn nhó, cô ấy là một Đậu Đậu vui vẻ đáng yêu nhất trên đời.” Lúc còn nhỏ, Lý Băng Thụy thường nói như vậy.

Giọng nói bây giờ của anh ấy với giọng nói của Lý Băng Thụy hồi nhỏ, giống hệt nhau. Đột nhiên tôi rất muốn khóc, đây là anh Băng Thụy, anh Băng Thụy lúc nào cũng che chở cho tôi.

“Anh Băng Thụy, em muốn hỏi anh.” Dường như tôi đang trở về Đậu Giáng của hồi nhỏ, cứ có câu hỏi gì thì tôi lại hỏi anh Lý Băng Thụy, người mà có thể khiến tôi tin tưởng nhất ngoài bố tôi ra. Cho dù câu trả lời của anh ấy có lạ lẫm và kì dị đến thế nào, nhưng tôi vẫn luôn tin anh ấy.

“Ừ, Đậu Đậu muốn hỏi điều gì? Cứ nói đi, có anh Băng Thụy là cuốn bách khoa toàn thư đây sẽ cho em biết câu trả lời nào là đúng nhất!” Lý Băng Thụy cũng giống đang quay lại thời thơ ấu, nói với giọng oai phong.

“Anh Băng Thụy, anh nói xem anh thì muốn em không thay đổi, cứ muốn em vẫn mãi là Đậu Đậu vui vẻ ngày nào. Còn Tổng Chân Hi hi vọng em trở nên ngày càng tốt hơn, cậu ấy thấy không quen cũng chỉ do phương pháp của Cung Trạch Minh mà thôi.” Tôi nằm trong vòng tay của Lý Băng Thụy ngẩng đầu lên, nhìn vào đôi mắt của anh ấy, để nhắc lại câu hỏi của tôi, “Bọn anh như vậy và Cung Trạch Minh người mà bọn anh phê phán cũng có gì khác nhau chứ?”

Tôi nghiêng đầu, nhìn Lý Băng Thụy, đợi chờ câu trả lời của anh ấy. Câu hỏi của tôi không hề mang sự phê phán hay trách móc, thực sự là tôi đang rất hoài nghi, tôi hi vọng có thể hiểu được cái cảm giác hụt hẫng này là gì, tôi chỉ muốn hiểu rõ lòng mình.

Lý Băng Thụy trầm ngâm, ánh mắt anh như đông cứng lại, không một chút động đậy, ẩn chứa bao sự yếu đuối, xót thương, đau khổ. Tôi biết, trước mặt anh ấy lại nhắc đến chuyện này là làm tổn thương anh ấy. Xin lỗi, xin lỗi, anh Lý Băng Thụy, em không cố ý đâu, em không có ý trách móc bọn anh hay thế này thế khác, chỉ là trong đầu em cứ luẩn quẩn với câu hỏi đó, mà câu hỏi đó cứ giày vò xé nát trái tim em.

Buổi trưa ánh mặt trời thật gay gắt, chiếu thẳng xuống người tôi và Lý Băng Thụy, que kem bị rơi trên đất đã tan ra hết, chất lỏng bảy màu chảy ra lênh láng, giống như nước mắt của Cung Trạch Minh, dần bốc hơi vào không trung.

“Đậu Đậu...” Lý Băng Thụy lạnh lùng nói, “Anh không hiểu thế nào mới là tình yêu hoàn hảo nhất đối với em.” Giọng nói của Lý Băng Thụy ngập tràn sự đau khổ.

Trái tim của tôi bỗng chốc như tan chảy, nhìn anh ấy tỏ ý hối lỗi. Là tại tôi không tốt, khiến cho trái tim anh Băng Thụy bị tổn thương, Đậu Đậu là một hạt đậu thối, chỉ vì để bản thân mình không đau khổ, lại làm cho người quan tâm đến mình nhất phải chịu sự tổn thương.

Đột nhiên giọng của Lý Băng Thụy trở nên rần rở, anh ấy nói với một cái giọng khiến người khác không thể nào lay chuyển được: “Nhưng, anh biết, thực sự là anh yêu em, Đậu Đậu à!”

Cơ thể tôi khẽ run bắn lên, sau đó tôi giẫy giụa thoát ra khỏi vòng tay của anh. Tôi không nhìn anh, nhưng khe khẽ kiên quyết nói: “Anh Băng Thụy, anh mãi mãi là người anh tốt của Đậu Đậu! Vì thế, em xin lỗi anh!”

Tôi quay người lại, cúi người về phía anh ấy. Xin lỗi, anh Băng Thụy, cảm ơn tình yêu của anh; xin lỗi, anh Băng Thụy, Đậu Đậu của anh không thể đáp lại tình yêu của anh được; xin lỗi, anh Băng Thụy, Đậu Đậu mãi mãi là người em gái tốt của anh! Cảm ơn câu trả lời của anh, cảm ơn vì anh đã khiến cho em biết được rằng rốt cuộc thì khoảng trống trong trái tim em là cái gì.

Tôi lùi lại phía sau vài bước, sau đó chạy theo một hướng khác trên con đường.

Từ lời nói của Lý Băng Thụy, tôi đã hiểu, cho dù Cung Trạch Minh không hoàn hảo, nhưng tình yêu của cậu ấy rất thành thật, cậu ấy dùng cả trái tim để yêu tôi, dùng trái tim chân thành nhất của mình để yêu tôi. Còn tôi đã làm gì? Tôi lại đi nghi ngờ sự chân thành của cậu ấy, tôi đã khiến ột người thực sự yêu tôi bị tổn thương! Cậu ấy yêu tôi, tôi cũng yêu cậu ấy như vậy! Cung Trạch Minh, cậu ở đâu? Mình muốn xin lỗi cậu, mình muốn bày tỏ tình cảm thực sự của mình với cậu.

Mặt trời thật to, con đường nhựa như sắp bị tan chảy. Tôi bị ánh nắng nóng hầm hập chiếu thẳng vào người đến nỗi cảm thấy hơi chóng mặt, chân thì lão đảo, cơ thể của tôi cứ thế đi xiêu đi vẹo.

“Ôi chào! Cẩn thận một chút, kem của tôi!” Một giọng nói tức giận vang lên khiến tôi tỉnh táo hẳn, tôi vội vàng đứng sững lại, nhìn sang bên cạnh.

Chỉ nhìn thấy một đứa bé rất đáng yêu, tay đang giơ que kem socola lên cao, đang tròn xoe mắt, hást hàm, mặt tức giận nhìn tôi: “Chị nhìn xem, chị đâm phải kem của tôi rồi! Mất hết lớp socola rồi!”

Tôi nhìn kĩ lại, đúng là, lớp socola bọc ngoài que kem bị mất đi một mảng, còn dưới chân của đứa bé, một miếng socola đang dần tan chảy.

Tan chảy... socola tan chảy... kẹo... cũng tan chảy...

Trời ơi! Sao tôi có thể thế này, sao tôi có thể quên mất rằng Cung Trạch Minh vẫn bị ma thuật của viên kẹo phép thuật khổng chế chứ! Cậu ấy cũng sẽ tan chảy mất!

Ý nghĩ này như một gáo nước lạnh giội thẳng vào người tôi, dưới ánh nắng mặt trời, mồ hôi của tôi vã ra ròng ròng.

“Này! Chị có biết lịch sự không đấy! Chẳng chịu xin lỗi tôi gì cả! Lại còn đứng ngây ra đấy!” Giọng nói của đứa bé lại vang lên.

Tôi định thần lại, vội vàng nói với đứa bé: “Xin lỗi em! Chị xin lỗi em! À còn phải cảm ơn em nữa!” Nói xong, tôi vội vàng chạy đi, bỏ mặc đứa bé đang ngơ ngác đứng đó.

Bé con, cảm ơn em, cảm ơn em đã khiến chị nghĩ ra bây giờ phải làm gì! Thượng đế ơi, cầu xin người, cầu xin người đừng để Cung Trạch Minh tan chảy!

Cung Trạch Minh, cậu nhất định phải đợi mình, nhất định không được tan chảy!

10. Chương 10: Đồ Ngốc, Tủ Lạnh Không Phải Vạn Năng

Tôi cố gắng hết sức để chạy, đầu tôi không ngừng quay ngang quay dọc, đảo đảo nhìn xung quanh để tìm kiếm bóng dáng của Cung Trạch Minh. Cung Trạch Minh, cậu ở đâu? Từ trước đến nay tôi chưa bao giờ vận động mạnh như vậy, bây giờ đôi chân yếu ớt của tôi không thể nâng đỡ nổi thân hình mập mạp của tôi nữa. Nhưng tôi không dám dừng lại, cảm giác sợ hãi bủa vây ở trong lòng như một chiếc roi không ngừng thúc giục tôi, khiến tôi tiếp tục tiến lên phía trước. Tôi sợ, sợ rằng Cung Trạch Minh sẽ tan chảy ở một nơi nào đó mà tôi không biết mất!

Ôi... Đồ ngốc! Đồ ngốc! Cái đồ đại ngốc này! Chạy đi đâu rồi không biết! Cái tên Cung Trạch Minh này, rốt cuộc chạy đi đâu nhỉ? Nếu... nếu... nếu cậu ấy bị tan chảy ở một nơi nào đó, thì mình phải làm thế nào!

Tôi chạy đến con đường nhỏ ở trong trường, đây là nơi mà tôi đã gặp thần kẹo, đây cũng là lần đầu tiên được cảm nhận hơi ấm mà Cung Trạch Minh mang lại cho tôi.

Những hàng cây rậm rạp, ngăn đi ánh nắng như thiêu như đốt của mặt trời, đem lại cảm giác mát mẻ cho con đường nhỏ trải đầy đá. Còn có những cơn gió nhẹ nhẹ, len lỏi qua những tán lá, đem lại sự tươi mát của thiên nhiên. Nhưng trong không khí mát mẻ này, tôi lại không cảm nhận được hơi mát nào, từng hạt mồ hôi vã ra chảy ròng ròng xuống hai bên má.

Cung Trạch Minh, rốt cuộc là cậu ta đi đâu nhỉ? Tôi hoàn toàn không biết, chỉ biết dựa theo bản năng chạy đến tất cả những nơi hiện lên trong đầu tôi, để tìm kiếm bóng dáng của Cung Trạch Minh.

Từ thư viện mà Cung Trạch Minh thường hay lui tới đến bãi cỏ yên tĩnh sau khu nhà kí túc của giáo viên, đến những con đường nhỏ đầy cây xanh, tôi đều chạy qua đó, để tìm kiếm. Trường Sâm Vĩnh mặc dù không lớn lắm, nhưng nó cũng không hề nhỏ, lần này tôi tìm kiếm, hầu như là đã chạy một vòng quanh trường.

Nhưng, tôi phải chạy đôn chạy đáo khổ sở như vậy, thế mà lại chẳng đem lại kết quả gì, tôi không tìm thấy một dấu vết nào của Cung Trạch Minh cả. Tôi lo lắng đến chết mất, không biết bây giờ cậu ấy thành ra thế nào rồi! Bị trùng ma pháp như vậy, bây giờ thời tiết lại nóng như thế này, Cung Trạch Minh... lẽ nào cậu đã tan chảy rồi sao?

Vốn dĩ, tìm mãi không thấy Cung Trạch Minh đâu đã khiến tôi lo lắng lắm rồi, bây giờ nhìn mặt trời to lù lù, nghĩ đến khả năng Cung Trạch Minh có thể đã bị tan chảy, mũi tôi cay cay, nước mắt tuôn trào.

“Ôi... Cung Trạch Minh, rốt cuộc cậu ở đâu? Ôi...”

Phải chống đỡ cái cơ thể khổng lồ chạy đi chạy lại qua bao con đường, đôi chân nhỏ của tôi đã không thể chịu đựng được nữa. Lúc trước cứ thế mà chạy, cảm giác không rõ ràng lắm, bây giờ đột ngột dừng lại, cảm giác rã rời của đôi chân bỗng chốc khiến tôi đứng không vững.

Tôi bám vào một cái cây ở bên cạnh, ngồi trên chiếc ghế đá ở bên đường.

Không được rồi, tôi không thể từ bỏ, nhất định tôi phải tìm Cung Trạch Minh, tôi không thể để cậu ấy bị tan chảy ở một nơi mà tôi không hề biết được! Lau vội nước mắt, tôi bình tâm trở lại, suy xét thật kĩ xem cậu ấy có thể đi đến những đâu.

Dựa theo tính cách của Cung Trạch Minh, gặp phải hoàn cảnh như thế này, cậu ấy có thể đi đâu nhỉ? Khi mà cái nỗi ám ảnh của cậu ấy phát tác, thì thực sự là khó đoán được suy nghĩ của cậu ấy. Tôi lần lượt lần lượt loại trừ những khả năng có thể xảy ra, hi vọng có thể dựa vào thói quen thường ngày của cậu ấy để tìm ít manh mối, phân tích xem cậu ấy có khả năng đi đâu.

Lần này cậu ấy bỏ đi, cũng là vì nỗi ám ảnh kì quái về vị trí số một của cậu ấy, lúc đó làm sao tôi phát hiện ra à? Tôi hiểu cậu ấy hơn bất kì ai, hiểu hơn ai hết rằng nỗi ám ảnh đó có sức ảnh hưởng lớn thế nào với cậu ấy, tôi cũng là người hiểu tính cách của cậu ấy hơn ai hết, nhưng bây giờ tại sao tôi vẫn phải hỏi cậu ấy như vậy! Tôi thực sự rất ngốc, rất ngốc! Đến lòng mình còn không hiểu, đến người mình yêu mà cũng không hiểu, nếu, nếu Cung Trạch Minh xảy ra chuyện gì, tôi biết làm thế nào để tha thứ cho bản thân đây?

Cung Trạch Minh, cậu cũng là đồ đại ngốc! Cậu cứ thế mà từ bỏ mình sao? Cứ thế mà trốn tránh sao, đối với thứ ma thuật mà chúng ta không thể kiểm soát nổi đó, cậu cho rằng chỉ cần dựa vào cái danh phận Đệ nhất toàn trường Sâm Vĩnh là có thể giải được nó sao? Cứ thế mà trốn chạy sao! Ôi... cái đồ đại ngốc này!

Tôi vịn nát óc mà vẫn không thể nghĩ được gì, trong đầu tôi cứ chỉ hiện lên hình ảnh Cung Trạch Minh bị biến mất.

“Bã đậu! Bã đậu, tay của tôi biến mất rồi, tan chảy rồi!”

“Bã đậu, tôi khó chịu quá, xương ngực của tôi cũng tan chảy rồi! Mùi vị mà cô thích nhất! Có cần đến thử một chút không?”

“Bã đậu, cô là cái đầu lợn! Tất cả là do cô đã hại tôi bị tan chảy!”

A! Dưới bóng cây, sức tưởng tượng của tôi đã khiến nhiệt độ bỗng chốc tăng lên mức 40°C. Không được! Nhất định tôi phải đi tìm Cung Trạch Minh, không thể để cậu ấy bị tan chảy như thế được!

Đúng rồi! Sự ớn lạnh vừa rồi đã khiến đầu óc tôi được hạ nhiệt, trở nên minh mẫn hơn, tôi nghĩ đến một nơi. Tôi đúng là ngốc! Sao lại không nghĩ ra chỗ đó nhỉ?

Rất nhiều người khi bị tổn thương đều tự thu mình vào nơi đó! Nếu như là bản thân tôi, tôi cũng sẽ ở đó mà tự kỉ!

Đó chính là nhà! Gia đình chính là một bến đỗ ngăn hết chặn hết mọi sóng gió, sao tôi lại không nghĩ đến nhỉ. Mặc dù gia đình của Cung Trạch Minh đem lại cho cậu ấy rất nhiều áp lực, nhưng tình thân lúc nào chẳng tồn tại. Càng nghĩ càng thấy mình đúng, tôi vội vàng lấy lại sức, đi về phía nhà của Cung Trạch Minh.

Tôi nhớ lần trước cậu ấy đã từng nói, nhà cậu ấy nằm trên đường Cẩm Bình, cụ thể số nhà bao nhiêu cậu ấy không nói, nhưng cậu ấy nói rằng trước cửa nhà cậu ấy có trồng hai loại cây rất đặc biệt tên là cây bùm bụp, trên đường Cẩm Bình chỉ có mỗi nhà cậu ấy là trồng. Hèm hèm, may mà tôi có thể nhận biết được cây bùm bụp, biểu tượng của loại cây đó là những chiếc lá có hình như những chiếc áo gile. Nói đi là đi, tôi lập tức đi đến nhà cậu ấy!

Đi vào đường Cẩm Bình, tôi dùng hết sức của mình để mở to mắt ra, hi vọng trong phạm vi rộng như này có thể tìm thấy loài cây đặc biệt đó. Cây bùm bụp... cây bùm bụp... lá như áo gile, rất dễ để nhận biết, nhưng sao không tìm thấy nhỉ? Đường Cẩm Bình là một khu đô thị lớn, nơi dành cho giới quý tộc, diện tích rất rộng.

Người giàu lúc nào cũng sợ người khác tiếp cận mình, lúc nào cũng thiếu cảm giác an toàn so với người bình thường, thế là mỗi nhà chỉ có vài người sống chung trong một nơi rộng lớn như vậy, cô độc lẻ loi. Đối với người ngoài mà nói thì nó là tượng trưng cho người có nhiều tiền, nhưng thực tế thì đó là biểu hiện của sự thiếu cảm giác an toàn trầm trọng. Haiz, thói quen này thật không tốt, hại tôi tìm rất lâu rồi mà vẫn không nhìn thấy cây bùm bụp đâu.

Tôi dựa vào một gốc cây ở bên đường nắn nắn đôi chân đau nhức, nhắm mắt lại, đột nhiên tôi cảm thấy mũi mình ngứa ngứa. Tôi bắt lấy. Hả? Thứ gì vậy, tôi thò tay ra nhìn xem cái thứ mình vừa bắt được là gì, ôi - lá cây bùm bụp!

Ha ha, cuối cùng cũng tìm thấy rồi! Tôi xác định hướng gió, phán đoán xem nó từ đâu bay đến. Hèm hèm, cuối cùng cũng có một hướng đi đúng rồi, tôi thích thú chạy theo hướng mà tôi vừa xác định. Cung Trạch Minh, cậu đợi mình, nhất định phải đợi mình!

Bing bong... bing bong..

Tiếng chuông cửa nhà Cung Trạch Minh dứt quãng vang lên khiến tôi cảm thấy bối rối.

“Chào cô, xin hỏi cô có việc gì không?” Một người vẻ như là quản gia từ trong cửa sắt hỏi vọng ra.

Nếu như là bình thường gặp phải trường hợp như vậy nhất định tôi sẽ rất thận trọng, nhưng bây giờ trong đầu tôi chỉ lo cho sự an toàn của Cung Trạch Minh, thậm chí đến cả việc nhìn thấy ngôi nhà của cậu ấy đồ sộ vượt ngoài sức tưởng tượng của tôi, tôi cũng không có cảm giác gì.

“Xin chào,” Tôi sửa lại xưng hô, “Cháu tìm Cung Trạch Minh, cháu là bạn học của cậu ấy.”

“Bạn học của nó? Bạn học nào của nó thế?” Người quản gia vẫn chưa trả lời, thì một giọng nói nghiêm nghị từ bên cạnh vang lên. Một người đàn ông trung niên từ trong vườn hoa đi ra phía cổng, vẻ mặt nghiêm nghị đó khiến tôi hơi sợ hãi. Nhìn người đàn ông này, tôi dường như nhìn thấy hình ảnh của Cung Trạch Minh sau hai mươi năm nữa, dù là đường nét hay dáng điệu, đến cái kính gọng đen ở trên mũi cũng giống y chang nhau. Nếu nói là không giống, thì chỉ có thể nói rằng dáng vẻ của Cung Trạch Minh toát ra được vẻ đáng sợ như thế mà thôi.

Đây... chắc là bố của Cung Trạch Minh! Lúc này tôi không hề có cảm giác gì, bỗng chốc trong lòng tôi trào dâng một cảm giác quần bách khó chịu. Tôi vịn vào vạt áo, đứng cho thật ngay ngắn.

“Ông chủ,” người quản gia cúi chào người đàn ông trung niên, “Cô bé này nói cô ấy là bạn học của cậu chủ, và muốn gặp cậu chủ.”

A, người quản gia gọi là ông chủ, vậy thì đúng như là tôi đoán rồi, người đàn ông trung niên này là bố của Cung Trạch Minh. Nghĩ lại những gì mà Cung Trạch Minh miêu tả về bố của cậu ấy, rồi tôi lại liếc nhìn về mặt của ông ấy, đột nhiên tôi cảm thấy vô cùng sợ hãi.

“Ồ?” Bố của Cung Trạch Minh chau mày, nhìn tôi, “Cháu là bạn học của nó? Tìm nó có việc gì không?”

Ánh mắt của ông ấy khiến tôi toát mồ hôi hột, chẳng trách Cung Trạch Minh là con trai của ông ấy, nếu như ánh mắt của Cung Trạch Minh mà giống ông ấy thêm chút nữa, thì không biết tôi bị chết đi bao nhiêu lần rồi. Không còn thời gian để nghĩ ngợi nhiều nữa, tôi lễ phép khom người cúi chào bố của Cung Trạch Minh: “Cháu chào bác Cung ạ, cháu là Đậu Giáng bạn học cùng lớp với Cung Trạch Minh, cháu tìm cậu ấy có chút việc gấp ạ.”

“Đậu Giáng?” Bố của Cung Trạch Minh khẽ chau mày, “Chính là cái cô bé Đệ nhất đội sổ nổi tiếng ở trường Sâm Vĩnh đó sao?” Giọng nói của bố Cung Trạch Minh đầy sự khinh thường.

Mặc dù thường bị người khác đem chuyện đó ra để trêu chọc, mặc dù đó cũng là sự thật, nhưng nó lại được nói ra từ miệng của bố Cung Trạch Minh, khiến cho trái tim tôi còn đau đớn hơn cả hồi trước. Tôi vội vàng giải thích: “Đúng thế, nhưng bây giờ...”

Còn chưa kịp đợi tôi nói hết, bố của Cung Trạch Minh đã xua tay ngắt lời tôi. Ông ấy quay người đi, dặn người quản gia: “Quản gia, coi cửa cẩn thận vào, nhất quyết không được để cái loại người có thành tích thấp như vậy bước vào nhà chúng ta, làm ô uế cái không khí đệ nhất của nhà chúng ta!” Đây, chính là bố của Cung Trạch Minh sao? Sao ông ấy có thể nói như vậy? Ông ấy dựa vào cái gì mà nói như vậy!

Đúng thế, thành tích của tôi không tốt, nhưng cũng chỉ là thành tích của tôi không được tốt thôi mà, hơn nữa bây giờ tôi tiến bộ rồi, tôi cũng chẳng bao giờ làm chuyện thất nhân thất đức gì. Ô ư? Ô ư! Ông ấy dựa vào cái gì mà dùng từ đó để nói tôi chứ? Trái tim tôi đau quá, cảm giác xót xa đó từ trong lòng tôi dồn nén lên mắt, nước mắt bắt đầu vòng quanh, tôi lấy sức để hít hít mũi, cố gắng chịu đựng cái cảm giác oan ức đang làm tôi run lên từng hồi này. Tôi không thể khóc, không được khóc trước mặt cái người đàn ông đáng ghét này!

Hồi trước tôi chỉ được nghe qua lời kể của Cung Trạch Minh, còn cho rằng cậu ấy nói theo ý kiến chủ quan của mình, và còn có chút hơi khoa trương nữa.

Bây giờ tôi đang tận mắt được chứng kiến cái người đàn ông đáng sợ đó. Xem ra cái nổi ám ảnh về vị trí số một của Cung Trạch Minh so với bố cậu ấy mà nói thì chẳng ăn nhằm gì. Cung Trạch Minh đáng thương, đợi sau khi tìm thấy cậu ấy, nhất định tôi sẽ không khất khe với cậu ấy nữa, so với bố cậu ấy, sự ám ảnh cổ chấp của cậu ấy chỉ như một sợi lông nhỏ mà thôi. Tôi thấy Cung Trạch Minh sống trong một môi trường như vậy không hoàn toàn trở thành giống hệt như bố cậu ấy là may lắm rồi!

Chẳng trách, Cung Trạch Minh có một tính cách kì quặc như vậy, chẳng trách đến cả hoa cây bông trồng như thế nào cậu ấy cũng không biết.

“Cái đồ ngốc Cung Trạch Minh này, lại chơi với những loại người như thế này, thật khiến tôi thất vọng! Có một đứa con trai không biết phấn đấu tiến lên như thế này, thật là buồn quá!” Đột nhiên bố của Cung Trạch Minh thốt lên, giọng điệu của ông ta lộ rõ vẻ thất vọng và giận dữ.

Nghe thấy câu nói này của ông ta, tôi bắt đầu thấy nghi ngờ liệu rằng có phải tại tôi có vấn đề gì không? Tôi không nghe nhầm đấy chứ? Ông ta lại dám nói Cung Trạch Minh không có ý chí cầu tiến sao? Còn nói Cung Trạch Minh khiến ông ta buồn khổ? Trời ơi! Rút cuộc ông ta có phải là bố của Cung Trạch Minh không vậy? Sao ông ta lại có thể coi thường sự cố gắng của Cung Trạch Minh như vậy! Ông ta không biết rằng để đạt được mục tiêu mà ông ta đề ra Cung

Trạch Minh đã phải nghiêm túc thậm chí là nghiêm khắc với bản thân mình đến thế nào? Ông ta có biết rằng Cung Trạch Minh đã giành được bao nhiêu thành tích rồi không? Ông ta có biết rằng vì tất cả những thứ đó mà Cung Trạch Minh đã phải từ bỏ rất nhiều thứ không? Ông ta có biết rằng Cung Trạch Minh mong muốn giành được sự thừa nhận của bố mình đến thế nào không?

Đến lúc này, tôi mới hiểu rõ rốt cuộc thì Cung Trạch Minh phải sống trong một hoàn cảnh như thế nào, cuối cùng thì cũng hiểu lí do chính đáng tại vì sao mà cậu ấy có tính kính kì lạ như vậy.

Tôi không nên đến đây tìm cậu ấy. Có một người bố như vậy, sao cậu ấy có thể quay về đây được chứ! Một gia đình như vậy, không phải là một gia đình thực sự, không phải là bến đỗ bình yên và hạnh phúc! Chưa cần nói đến một người hiếu thắng như Cung Trạch Minh, nếu là tôi, lúc tôi phải chịu tổn thương tôi cũng sẽ không quay về nơi này!

Nhìn cái người lạnh lùng cay nghiệt đến tuyệt tình đang đứng trước mặt, bao sự tức giận và xót xa đã xóa hết cảm giác sợ hãi của tôi.

“Có một người bố như bác, cháu cảm thấy xót xa thay cho Cung Trạch Minh!” Không biết tôi lấy dũng khí từ đâu, lạnh lùng nói với người đang đứng quay lưng lại với tôi.

“Cháu nói cái gì?” Bố của Cung Trạch Minh quay đầu lại, tức giận nhìn tôi, ánh mắt của ông ấy mang theo cái nhìn ớn lạnh đến thấu xương, mạnh mẽ tấn công lại dũng khí của tôi. Chả trách là người dẫn đầu một đại gia tộc, trong con mắt của ông ta Cung Trạch Minh chỉ như một đứa trẻ chưa học xong lớp mẫu giáo.

Mặt tôi trắng bệch, nắm chặt lòng bàn tay, cổ đứng vững.

Dường như bố của Cung Trạch Minh thấy bộ dạng mềm yếu của tôi, khóe môi ông ta khẽ nhếch lên như là đang muốn nhạo báng tôi không biết tự lượng sức mình mà ăn nói linh tinh.

Tôi bắt gặp thoáng trên môi ông ta nở một nụ cười giễu cợt, không biết chuyện gì xảy ra, khung cảnh lúc Cung Trạch Minh thể hiện sự yếu đuối của cậu ấy trước mặt tôi lại được lặp lại. Lúc Cung Trạch Minh còn nhỏ, để giống như những người bình thường khác có thể cảm nhận được tình máu mủ ruột thịt cậu ấy đã cố tình không mang theo ô, về mặt của cậu ấy lúc đó cũng giống như vậy! Suy nghĩ đó đã khiến tôi không còn cảm thấy áp lực mà ông ta đè nặng lên người tôi nữa, trong đầu tôi chỉ có hình ảnh, một Cung Trạch Minh nhỏ bé ướt như chuột lột, đứng trước mặt ông ta, những giọt nước không ngừng rơi từ vạt áo xuống, khuôn

mặt ngây ngô của Cung Trạch Minh vô cùng bối rối, vô cùng buồn bã, còn cả sự bi ai nữa! Bởi vì thứ đón chào cậu ấy không phải là hơi ấm mà cậu ấy khao khát, mà chỉ là một sự trừng phạt đáng sợ!

“Bác dựa vào cái gì mà đối xử với cậu ấy như vậy? Bác là bố của cậu ấy! Bác cũng là người thân nhất của cậu ấy!” Đường như tôi cũng đang đứng ở đó chứng kiến Cung Trạch Minh chịu khổ sở, nên không kiềm chế được mình, hét lớn về phía bố Cung Trạch Minh.

“Cháu muốn gì?” Bố của Cung Trạch Minh phản ứng lại với lời trách móc của tôi, ánh mắt của ông ta đầy nghi hoặc, nhưng tôi có thể nhận ra rằng, trong đôi mắt của ông ta nhiều nhất vẫn là sự tức giận. Nghĩ cũng phải, một người ở vào địa vị như vậy, không thể nào ngờ rằng một đứa trẻ như tôi lại dám trách móc ông ta như vậy.

“Cung Trạch Minh không phải là công cụ của bác, không phải là công cụ để bác giành được thể diện! Cậu ấy là một con người, là một con người có tình cảm! Bác đừng có nói đến cái gọi là gia tộc cao quý thì không cần đến tình cảm, chỉ yêu cầu năng lực, một người chỉ có năng lực mà không có tình cảm thì còn được gọi là người không? Hay còn không bằng một cục thịt di động!”

“Im mồm!” Bố của Cung Trạch Minh càng nổi giận hơn, lúc này ông ta còn tỏ vẻ khó chịu, chứ bây giờ tôi có thể cảm nhận được rằng luồng khí mà ông ta tỏa ra hừng hực lửa tức giận.

Tôi không thể nào khống chế được ông ta, cũng không quan tâm đến chuyện ông ta phản ứng thế nào, tôi chỉ muốn đem hết những lời mà Cung Trạch Minh không dám nói nói hết ra, tôi cũng không suy xét xem hậu quả sẽ như thế nào,

tôi bây giờ, chỉ muốn được trút hết ra! Dem hết tất cả mọi nỗi đau khổ tủ nhục của Cung Trạch Minh trút hết ra.

“Ông là một người bố, là bố đẻ của Cung Trạch Minh, cũng là người mà cậu ấy tôn trọng và yêu quý nhất nữa! Nhưng ông thì sao, ông đối xử với Cung Trạch Minh thế nào? Trong trái tim ông cậu ấy có còn là con trai của ông nữa không? Ông có biết cậu ấy thích gì, ghét gì không? Ông còn nhớ đến chuyện trừng phạt vì

chạy trong cơn mưa lớn giá lạnh không? Lúc đó cậu ấy chỉ là một đứa trẻ! Cậu ấy chỉ khát khao một chút hơi ấm của ông! Nhưng ông thì sao? Ông đã làm gì? Ông có biết rằng kể từ lúc đó trở đi, tình cảm của cậu ấy dành cho ông chỉ còn lại là sự sợ hãi chứ không có tình cảm yêu thương không? Từ trước đến nay ông chỉ quan tâm xem liệu cậu ấy có giành được vị trí số một hay không, có khiến cho ông nở mày nở mặt trước mọi người hay không, có bao giờ ông để ý rằng, để đạt được mục tiêu mà ông đã đề ra cậu ấy phải trả giá nhiều đến nhường nào không? Thực ra yêu cầu của cậu ấy cũng rất cao, chỉ hi vọng ông có thể giống như những người bố khác, lúc cậu ấy giành được vị trí số một xoa xoa đầu cậu ấy, khen cậu ấy vài câu; lúc cậu ấy thất bại, thì có cha vỗ vỗ vào vai cậu ấy, cổ vũ khuyến khích cậu ấy. Nhưng, ông đã từng cho cậu ấy những thứ đấy chưa? Một người bố như ông đã từng làm thế bao giờ chưa? Ông biết không, sống trong một môi trường do ông tạo ra, tính cách của Cung Trạch Minh càng ngày càng giống ông, cũng kì quái như vậy! Ông có biết rằng ở trường cậu ấy không hề có một người bạn nào sao? Ông không biết ở trường cậu ấy được đánh giá như nào phải không? Tôi là đệ nhất đội sổ, tôi là một người yếu đuối, ở trường tôi cũng bị cô lập, mọi người không ai thèm chơi với tôi. Nhưng đệ nhất của nhà ông thì sao? Cậu ấy cũng giống tôi! Cậu ấy là đệ nhất dẫn đầu nhưng lại cũng giống như đệ nhất đội sổ như tôi! Cậu ta không có những người bạn chân thành, cậu ấy cũng bị cô lập như vậy! Ông có biết ở trong tình cảnh đó, trái tim của chúng tôi đau đớn đến thế nào không?”

Mũi tôi cay cay, nước mắt chực trào, vì Cung Trạch Minh cũng là vì tôi! Tôi không thèm để ý đến thái độ của bố Cung Trạch Minh ra sao, tôi hít mũi, ngẩng cao đầu, quay người bỏ đi, chỉ nói lại với ông ta một câu: “Ông không yêu cậu ấy, cậu ấy cũng không cần tình yêu của ông! Đợi tôi tìm thấy cậu ấy, tôi sẽ hoàn trả cậu ấy lại cho ông! Tôi yêu cậu ấy, tôi dùng tất cả những gì tôi có để yêu cậu ấy!”

Tôi quay người đi khỏi cái nơi xa hoa rực rỡ nhưng lại không có một chút tình người nào này, thoát khỏi cái nơi như ngục tù đó, tôi vừa khóc vừa chạy.

Cung Trạch Minh, hãy đợi mình, đợi mình tìm thấy cậu! Đợi mình đến để yêu cậu!

Có lẽ vì nước mắt nên mắt tôi mờ mờ ảo ảo, tôi không nhìn đường, nên đâm phải một chị, khiến cho chiếc điện thoại đang cầm trong tay để đang nghe điện thoại của chị ấy bị rơi xuống đất. Tôi vội vàng cầm điện thoại lên, đưa cho chị đó, vội vàng nói xin lỗi.

“Cô bé, có chuyện gì cũng không được vội vàng, lần sau nên cẩn thận một chút.” Cái chị mà tôi đâm phải rất dịu dàng, chị ấy nhận lấy điện thoại từ tay tôi, không những không la mắng, mà còn an ủi tôi.

“Cảm ơn chị! Em thật sự xin lỗi!” Tôi thành khẩn khom người cúi chào chị.

Chị xua xua tay, tiếp tục nghe điện thoại, rồi đi mất. Nhìn bóng dáng của chị, đột nhiên tôi nhớ ra là tôi quên mất thứ gì đó, còn thứ mà bị tôi quên lãng hình như là một chuyện rất quan trọng! Rốt cuộc là cái gì nhỉ? Rốt cuộc thì tôi đã quên mất điều gì?

Đúng rồi! Mắt tôi chợt sáng lên! Điện thoại! Tôi quên mất điện thoại! Tôi có số của Cung Trạch Minh, tôi có thể trực tiếp gọi cho cậu ấy! Cái đầu óc ngu si này của tôi ơi! Tôi vội vàng móc chiếc điện thoại đã bị tôi quên lãng ra.

“Ding ding, bạn có tin thoại mới, xin hỏi có nghe không?”

Vừa mở điện thoại ra, lập tức tôi nhận được một lời nhắc có một tin nhắn thoại. À da, bây giờ là lúc nào rồi ai còn tâm trạng đâu mà đi quan tâm những thứ đó chứ. Tôi nhấn “Hủy bỏ”, lục tìm trong danh bạ số của Cung Trạch Minh, xác nhận, gọi đi.

“Số điện thoại mà bạn vừa gọi đã được chuyển đến hộp thư thoại, xin bạn để lại lời nhắn sau tiếng ‘tút!’” Sao Cung Trạch Minh lại tắt máy rồi!

Không hài lòng, tôi gọi lại lần nữa!

“Số điện thoại mà bạn vừa gọi đã được chuyển đến hộp thư thoại, xin bạn để lại lời nhắn sau tiếng ‘tút!’”

Lại nào!

“Số điện thoại mà bạn vừa gọi đã được chuyển đến hộp thư thoại, xin bạn để lại lời nhắn sau tiếng ‘tút!’”

“Số điện thoại mà bạn vừa gọi đã được chuyển đến hộp thư thoại, xin bạn để lại lời nhắn sau tiếng ‘tút!’”

“Số điện thoại mà bạn vừa gọi đã được chuyển đến hộp thư thoại, xin bạn để lại lời nhắn sau tiếng ‘tút!’”

A! Ngoài cái câu đó ra không còn câu nào khác sao?

Tôi chán nản ngồi bịch xuống bãi cỏ ở cạnh đường, tuyệt vọng tắt điện thoại đi. Bây giờ làm thế nào đây? Lối thoát duy nhất cũng không có rồi, tôi làm thế nào để tìm cậu ấy đây? Lúc đầu tôi còn cảm thấy vô cùng thích thú vì nghĩ rằng có điện thoại là có thể liên lạc được, đến lúc biết được Cung Trạch Minh tắt máy thì lại vô cùng tuyệt vọng. Hai trạng thái cảm xúc cứ thế mà nối tiếp nhau, khiến tôi không đủ kiên trì để tiếp tục, mọi thứ trước mắt trở nên mờ ảo.

“Ding ding, bạn có tin thoại mới, xin hỏi có nghe không?” Sau một khoảng thời gian, tiếng chuông báo của hộp thư thoại lại tự động vang lên.

Là lời nhắn của ai nhỉ? Phiền chết đi được! Tôi hấp tấp nhấn “Đồng ý.”

“Ồ bà đậu ngu ngốc!” A! Là giọng của Cung Trạch Minh! Tôi vội vàng nhìn xung quanh, nhưng không thấy bóng dáng cậu ấy đâu.

“Lúc đầu ai nói là dù ai đó không quan tâm đến tôi, thì cô vẫn quan tâm đến tôi thế? Cô nuốt lời rồi sao!” Giọng của Cung Trạch Minh tiếp tục truyền đến, lúc này, tôi biết là giọng nói phát ra từ đâu, nó phát ra từ chiếc điện thoại tôi đang nắm chặt trong tay. Thì ra đoạn tin thoại đó là do Cung Trạch Minh gửi đến, tôi vội vàng giơ điện thoại lên, chăm chú lắng nghe anh ấy nói.

“Vốn dĩ cô không hề có ý định ở bên tôi! Tất cả mọi thứ chỉ là mượn cớ, chỉ là mưu đồ của cô mà thôi! Cô và bọn họ chẳng có gì khác nhau cả, thực ra thì cô cũng đâu coi tôi ra gì! Thật không ngờ một người trông ngốc nghếch như cô lại biết giả vờ như vậy! Cô đã có một người là ‘Anh Băng Thụy’ còn có một ‘Lớp trưởng đại nhân’, vậy cô còn muốn làm phiền tôi để làm gì? Muốn lợi dụng cái thân phận Đề nhất của tôi để được mát mây mát mặt! Cô đúng là độc ác! Độc ác! Hừ! Đừng cho rằng tôi trúng ma thuật của cô, là tôi sẽ quỳ phục dưới chân cô, nghe theo sự sắp đặt của cô! Nếu không tôi sẽ bị tan chảy sao? Cô đã từng học qua môn hóa học chưa vậy? Khi nhiệt độ của vật rắn thấp hơn nhiệt độ nóng chảy, thì nó sẽ không bị tan chảy! Hừ!”

Dường như tôi có thể thấy cái dáng vẻ dương dương tự đắc của Cung Trạch Minh.

“Cô thực sự cho rằng không có cô, là tôi không thể sống được sao? Tôi sẽ không tan chảy đâu! Tôi có tủ lạnh!”

Đây là lời nhắn thoại cuối cùng của Cung Trạch Minh.

Ồ ngốc! Cái đồ đại ngốc này! Mình lợi dụng cậu lúc nào chứ? Sao mình lại khinh thường cậu? Là mình sợ hãi, sợ không xứng đáng với một người ưu tú như cậu!

Thì ra là như vậy... tôi đã hiểu nhầm cậu ấy, còn cậu ấy cũng hiểu nhầm tôi, chúng tôi đều là vì hiểu nhầm lẫn nhau! Chỉ vì giữ thể diện, vì cái thể diện nhạt nhẽo này, niềm tin giữa chúng tôi mãi mãi không bao giờ đủ! Tôi vừa trách móc bố của Cung Trạch Minh, nói rằng ông ta vì thể diện mà làm tổn thương đến Cung Trạch Minh, không ngờ, tôi cũng làm một việc như vậy!

Cung Trạch Minh, cậu đợi mình, đợi mình tìm cậu, nhất định mình sẽ giữ gìn thật tốt tình cảm của chúng ta, không để những thứ vô vị làm tổn thương đến tình cảm của chúng ta nữa.

Nói làm là làm, tôi đứng dậy, bắt đầu suy nghĩ.

Tủ lạnh, tủ lạnh to, một chiếc tủ lạnh to có thể đựng được một người. Dựa theo thời gian, thì Cung Trạch Minh không thể đi quá xa được, chắc chắn là ở xung quanh trường, mà xung quanh trường làm gì có tủ lạnh to như vậy nhỉ?

Tủ lạnh có thể chứa hẳn được một người chỉ có thể là kho đông lạnh, mà xung quanh trường chỉ có kho đông lạnh của các công ty như là Xưởng đông lạnh Tấn Thông, Thệt đông lạnh Linh Nguyệt, Thế giới Ice “Miêu Lương Lương”.

Tôi nhủ mảy lại, trong ba công ty này, Cung Trạch Minh sẽ ở chỗ nào nhỉ? Cả ba công ty này, được phân bố ở các hướng đông nam, hướng tây bắc, hướng tây nam, nếu như đi tìm ở từng công ty một, không biết

sẽ tốn bao nhiêu thời gian nữa.

Tôi sợ rằng lúc tôi không đến kịp Cung Trạch Minh đã bị tan chảy rồi!

Nghĩ đi nào, nghĩ đi nào, Cung Trạch Minh sẽ đến chỗ nào? Xưởng đông lạnh Tấn Thông là trạm trung chuyển của công ty Vận tải Tấn Thông, ở trong đó để rất nhiều các loại hàng hóa, hơn nữa bảo vệ của công ti đó rất nghiêm khắc, Cung Trạch Minh rất ít có khả năng vào đó được. Bỏ qua!

Công ty Thịt đông lạnh Linh Nguyệt, cũng không phải nghĩ đến, trong treo đầy xác động vật, nghĩ lại lần trước thỉnh thoảng Cung Trạch Minh ánh lên cái nhìn ghét bỏ, tôi nghĩ rằng dù có thể nào cậu ấy cũng không vào đó, để ở cùng với mấy cái “xác” đâu.

Chỉ còn sót lại nhà kho của Thế giới Ice “Miêu Lương Lương” nơi này là nơi mà Cung Trạch Minh có khả năng đến nhất. Nơi đó là của nhà cậu ấy, lần trước cậu ấy đã dẫn tôi đến đó.

Ừm, đúng rồi, chắc chắn Cung Trạch Minh ở đó, chỉ có nơi đó cậu ấy mới vào được, và cậu ấy cũng muốn vào, hơn nữa nơi đó tôi cũng có thể vào được. Không nhầm đâu, chắc chắn Cung Trạch Minh ở đó. Vừa nghĩ xong, tôi lập tức chạy đến. Cung Trạch Minh à, cậu phải cố gắng lên nhé!

May là, người trực ban hôm nay lại đúng là chú Tiểu Tường tôi gặp lúc lần trước Cung Trạch Minh đưa tôi qua đây. Chú Tiểu Tường thấy tôi đến, lập tức chạy ra đón: “Cô Đậu, cậu chủ Cung cậu ấy.”

“Chú Tiểu Tường, cháu biết rồi, nhờ chú mở cửa giúp cháu.” Vừa nghe thấy chú Tiểu Tường nói, cuối cùng tôi cũng thấy yên tâm, đúng là Cung Trạch Minh đang ở đây!

“Không khóa cửa, cậu chủ Cung đang ở trong đó, tôi làm sao dám khóa cửa chứ, ngộ nhỡ có chuyện gì.” Chú Tiểu Tường khổ não nói.

“Cảm ơn chú Tiểu Tường, cháu biết đường đến nhà kho đi thế nào rồi, vậy cháu vào trong kia xem thế nào nhé.”

Tôi cảm ơn chú Tiểu Tường, từ chối không cần chú ấy đi cùng. Tôi biết cái tính cách kì lạ của Cung Trạch Minh, nhất định anh ấy không muốn người khác nhìn thấy bộ dạng yếu đuối của mình. Đi qua con đường gập ghềnh, không khí xung quanh càng lúc càng lạnh, cuối cùng cũng đến cửa nhà kho đông lạnh. Nhìn cánh cửa sừng sững của kho đông lạnh, hơi lạnh trắng như sương từ kẽ hở bay ra ngoài. Như thế này không biết làm phí đi bao nhiêu điện năng, tôi lắc đầu, hít một hơi, đẩy cánh cửa dày nặng của kho đông lạnh ra.

Cửa lớn được mở ra, Cung Trạch Minh đúng là ở trong đó.

Được bao bọc trong hơi lạnh màu trắng, Cung Trạch Minh ngồi thu lu ở trong một góc. Thấy tôi đi vào, mắt cậu ấy sáng lên, theo bản năng cơ thể khẽ nhón lên một chút, sau đó lại ngồi bịch xuống. Trên gương mặt đẹp trai lộ rõ vẻ oan ức, giống như một chú cún con gây chuyện om sòm rồi giận dỗi bỏ nhà đi giờ nhìn thấy chủ nhân của mình đến tìm, trông bộ dạng như muốn nhảy bổ vào lòng người chủ nhân để tỏ rõ sự vui mừng, nhưng vì sĩ diện, nên cố kiềm chế khát khao trong lòng làm bộ dạng kên kiệu.

Không phải chứ, nhìn cậu ấy bây giờ vì lạnh quá mà run lấy bầy, dùng hai tay ôm chặt lấy cơ thể mình, nhưng vẫn cố nghiêng đầu ra, cái điệu bộ thỉnh thoảng liếc mắt nhìn về phía tôi đó, chẳng phải giống như chú cún con vừa gây ra chuyện xong sao?

Tôi lặng lẽ tiến lại gần cậu ấy, cũng quỳ gối xuống, trong một góc nhỏ cạnh cậu ấy. Cậu ấy cứ dùng ánh mắt “màu xanh” đó để quan sát nhất cử nhất động của tôi, thấy hành động của tôi lúc này, cậu ấy bĩu bĩu môi, tôi háng giọng.

“Lạnh không?”

“Cần cô quan tâm sao! Cô đến đây làm gì?” Cung Trạch Minh lạnh lùng nói lại, “Không đi tìm tình yêu chân chính của cô sao, chạy đến đây để xem tôi tan chảy thế nào à? Hừm, cô yên tâm đi, tôi sẽ không bị tan đâu! Cần thận cô bị đóng băng đấy, lúc ấy lại biến thành bã đậu đông lạnh!” Cái đứa trẻ kì lạ này, muốn tỏ ra mạnh mẽ thì lời nói không nên mếu máo như thế chứ. Hơn nữa, đừng cho rằng tôi không nghe thấy sự quan tâm của cậu trong những câu nói đó.

Cái tên Cung Trạch Minh này, chỉ làm cho người ta dở khóc dở cười thôi. Tôi không trả lời cậu ấy, sau khi nhìn sâu vào đôi mắt cậu, tôi quay ra chỗ khác, nhìn vào không trung, khẽ thở dài.

“Hồi trước, có một cô bé, cô bé có một gia đình hạnh phúc. Có một người cha vui tính, thường xuyên vắng nhà nhưng lại cực kì yêu cô ấy, còn có một người mẹ vô cùng hiền dịu, lại rất kiên cường có thể đảm đương mọi việc nhà. Bọn họ sống rất vui vẻ, cho đến khi cô bé đó dần dần trưởng thành, hồi trước vốn dĩ là một đứa trẻ vô cùng thông minh, nhưng càng lớn cô càng ngốc, lúc những bạn học khác sôi nổi bàn tán những kiến thức mới, thì đầu óc cô ấy lại mơ màng, hoàn toàn không nói được câu nào. Khi cô ấy nói với mọi người về đặc điểm của các loại kẹo, mọi người chỉ chế giễu cô ấy là đồ tham ăn. Dần dần bạn đồng hành của cô ấy chỉ còn lại những viên kẹo lúc nào cũng mang cho cô ấy những cảm giác tuyệt diệu. Dần dần, dường như cô ấy mất năng lực giao tiếp với người khác. Thực ra cô ấy cũng hi vọng có thể tìm được một người hiểu trái tim của mình, tìm được một người có thể hiểu được con người của cô ấy lắm chứ?”

Ánh mắt của tôi bắt đầu nhìn ra xa xăm, cái cơ thể đang ngồi cạnh tôi cũng tiến sát lại gần tôi hơn. Tôi mỉm cười, tiếp tục nói: “Cho đến một ngày, cơ hội đã đến, thượng đế đã nghe thấy lời cầu khẩn của cô ấy, ban cho cô ấy một viên kẹo phép thuật, thế là cô ấy bắt đầu dùng viên kẹo đó để tìm kiếm hạnh phúc của mình. Lúc mới đầu, mục tiêu của cô ấy là người duy nhất tỏ ra nhẹ nhàng dịu dàng với cô ấy ở trong trường, người đó đã từng khiến cho cô vô cùng cảm động, nhưng, do một sự cố ngoài ý muốn, đã khiến cho kế hoạch của cô ấy bị phá vỡ, mặc dù sau đó hai người có tiếp xúc nhiều với nhau hơn, nhưng bóng dáng lúc đầu vốn dĩ khiến cô vô cùng xúc động đó dần dần mất hút. Lúc đó người anh trai thanh mai trúc mã của cô cũng đột ngột tỏ tình, anh ấy có thể thấy rõ được ưu điểm của cô, nhưng anh ấy lại không phải là người thực sự hiểu cô, cảm giác hai tâm hồn hòa quyện vào nhau, lúc ở bên anh ấy cô ấy không cảm nhận được điều đó. Chỉ có một người, cô ấy tìm thấy cảm giác đó, đó là cái người mà cô ấy không dám nghĩ đến nhất, vì từ trước đến nay cô ấy và người đó ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau, hơn nữa... người đó là một người rất độc ác.”

Cơ thể của Cung Trạch Minh đang ngồi cạnh tôi lúc thì run lên bần bật lúc lại không.

“Cậu ấy coi thường cô, cậu ấy thường dùng những lời lẽ lạnh lùng đến chết người để trách móc cô ấy. Thực ra, nếu không phải là vì cái sự cố bất ngờ đó, làm sao cô ấy lại có thể tiếp xúc với loại người đó chứ? Nhưng, có đúng là cậu ấy lạnh lùng cay nghiệt giống như mọi người vẫn nói không? Ha ha, cậu không biết đâu, thực ra cậu ấy rất thú vị, cậu ấy cũng biết oan ức, cũng biết đau lòng, thì ra tuổi thơ của anh ấy bị thảm như vậy, thì ra cậu ấy và cô giống nhau đến thế, chỉ có điều bọn họ đi theo hai cách khác nhau mà thôi. Hai người giống nhau, cứ thế mà tiếp xúc với nhau, à không, thực ra là giao chiến, sự hiểu ý giữa hai người càng ngày càng cao, bình thường thì không cần phải nói là bọn họ đã có thể hiểu được ý của người kia. Nhưng... sự hiểu ngầm lẫn nhau đó lại không được hai người nhận ra, hai người vẫn luôn đối đầu gay gắt với nhau như vậy, mặc dù có thể cảm nhận được trái tim của nhau, nhưng giữa hai người đó vẫn thiếu sự tin tưởng lẫn nhau trầm trọng.”

Cung Trạch Minh ngồi im, tôi tiếp tục nói: “Thiếu tin tưởng lẫn nhau, vậy thì dù tình cảm sâu sắc thế nào cũng làm sao có thể duy trì được? Thế là, hiểu lầm này đến hiểu lầm khác, khiến bọn họ xa cách dần, một người không tin vào tình cảm đối phương dành ỉn, một người lại không tin rằng mình có thể giành được tình cảm của đối phương. Thì ra sợi dây gắn kết tình cảm giữa hai người lại yếu ớt đến vậy. Thực ra, anh chàng đó không biết rằng, mặc dù cậu ấy lạnh lùng cay nghiệt như thế, nói năng gì mà độc mồm độc miệng, lại còn có rất nhiều rất nhiều tật xấu, hơn nữa thỉnh thoảng lại hay khóc, nhưng... nhưng cô gái đó đã yêu cậu ấy!”

Không biết tại sao, nước mắt tôi từ từ lăn ra: “Còn cái anh chàng đó, mặc dù khuyết điểm nhiều như vậy, nhưng, cậu ấy lại rất là ngon, mùi vị vô cùng tuyệt vời, toàn thân của cậu ấy tỏa ra mùi hương thật đáng yêu. Thực ra, hiểu lầm không thể dễ dàng mà giải quyết như vậy được, lòng tự trọng của cô gái đã ăn sâu vào tâm hồn rồi, đến bây giờ, cô ấy vẫn không thể tin rằng anh chàng đó sẽ yêu cô ấy. Nhưng cứ cho rằng người mà cậu ấy yêu mãi mãi không phải là cái cô bé ngốc nghếch đó, thì cô ấy vẫn yêu cậu, không còn cách nào khác... thật sự không có cách nào khác...”

Nước mắt tôi lăn xuống, trước mắt là một màn mờ ảo, đột nhiên tôi cảm thấy tôi không còn nhìn thấy phía trước nữa. Nước mắt từ từ lăn xuống gò má, cảm giác thất bại trong lòng khiến trái tim tôi xót xa, vô cùng khó chịu.

Đột nhiên có một hương vị ngọt ngào kèm theo làn hơi ấm vây lấy tôi. Vòng tay đó ngập tràn mùi vị mà tôi thích nhất, đồng thời cũng mang theo hơi ấm mà tôi khao khát, hơi ấm để sưởi ấm cả cơ thể và con tim.

“Ai dám nói em là ngốc nghếch chứ, thứ gì của anh cũng là đệ nhất.” Vẫn là cái giọng hục hặc khó chịu đó nhưng lại kèm theo sự thương tiếc khiến tôi mê hoặc. Nước mắt tôi càng trào ra, nhưng bây giờ nước mắt không còn lạnh nữa, mà mang theo hơi ấm hôi hổi.

Tôi chìm đắm trong cảm giác ấm áp không muốn thức tỉnh, tôi hi vọng có thể mãi mãi được ôm ấp sự ngọt ngào và ấm áp này.

“Anh và ông ấy cãi nhau!” Cung Trạch Minh đột nhiên thốt ra một câu làm tôi bừng tỉnh, đang nằm gọn trong vòng tay cậu, tôi khẽ ngẩng đầu lên, nhìn cậu với ánh mắt nghi hoặc, đợi chờ câu nói tiếp theo của cậu.

“Là ông ấy đã ức hiếp em, anh biết nếu ông ấy không ức hiếp em, thì tuyệt đối em sẽ không trách móc ông ấy như vậy!”

Tôi biết Cung Trạch Minh đang nói ai, là bố của cậu ấy, nghĩ lại những lời lúc này tôi vừa nói với bố của cậu, bỗng chốc mặt tôi đỏ bừng. Dù đó là bố của cậu ấy, nhưng lúc đầu mới nói chuyện tôi cũng không có cảm giác gì, hoặc là trong hoàn cảnh lúc đó chưa kịp có cảm giác gì, nhưng bây giờ khi cậu ấy trực tiếp nhắc đến, thì tôi lại cảm thấy thực sự xấu hổ, có chút áy náy.

“Ông ấy gọi điện đến, nói em rất thậm tệ, thế nên anh và ông ấy cãi nhau.” Cung Trạch Minh không nói nhiều, nhưng từ vài câu nói đơn giản của cậu ấy, tôi cảm nhận được cuộc tranh cãi đó nẩy lửa đến thế nào.

Cung Trạch Minh, ở với bố cậu ấy lâu như vậy, trong đó mỗi lần gặp thất bại phải nhận sự đả kích rất là nhiều, nhưng từ trước đến nay cậu ấy chưa từng xung đột với bố, vậy mà bây giờ, vì tôi, lại đi tranh cãi với bố.

Tim tôi đập thình thịch, những dòng nước mắt phải khó khăn lắm mới ngăn lại được giờ lại tuôn trào.

“Hừ! Em nhớ đấy! Vì anh yêu em, nên từ hôm nay trở đi em chính là số một! Số một độc nhất!”

Ôi... Cung Trạch Minh, anh đừng có làm em cảm động thế có được không? Tôi tiếp tục khóc, người tan chảy là em chứ không phải anh!

“Sao em lại khóc thế?” Cung Trạch Minh tức giận nói, “Đừng khóc nữa mà!”

Sau đó, môi của tôi có cảm giác thật mềm mại. Ôi! Mùi hương thuần khiết đó xâm chiếm lấy tôi. Cảm xúc mềm mại đó, giống như món bánh Pudding tinh tế, mềm mại, ngập tràn yêu thương mà mẹ làm cho tôi, mềm mại đến nỗi tựa như sắp cuộn vào tâm hồn tôi. Mùi vị đó, khiến cả đời tôi mới có thể thấm thấu hết được những hương vị ngọt ngào.

Mặt tôi đỏ bừng bừng, cảm giác hạnh phúc ngập tràn trong tim, giống như ngọn núi lửa phun trào khiến áu trong người tôi chạy hết lên mặt. Niềm hạnh phúc, sự ngọt ngào, thực ra lại thuần khiết và giản đơn đến thế!

Tôi đắm chìm trong hương vị ngọt ngào và ấm áp đó hi vọng mãi mãi không bao giờ bị thức giấc, nhưng tôi quên mất cái bản tính ki lạp của Cung Trạch Minh, anh hét lên một câu khiến tôi cứng cả người trong vòng tay của anh.

“Lạnh quá, chúng ta mau ra ngoài thôi, anh sẽ không bị tan chảy đâu!”

Cung Trạch Minh, anh thật đáng ghét!

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-keo-ngot>